

ЛИНДСИ ГРЕЙВС ДА СИ ХВАНЕШ СЪПРУГ

Част 1 от „Бивши съпруги“

Превод от английски: Мария Костуркова, 2008

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

СРАМ ЗА РАЗВЕДЕНИТЕ ЖЕНИ

Широко известна истина е, че една наскоро разведена жена, получила половината от имуществото на неверния си съпруг, би трябвало активно да се оглежда за нов мъж.

Или поне на Джесика Ди Сантини ѝ хрумна подобна мисъл, докато гледаше как Лали Чандлър се спуска към нея с цялата бързина, която нейните Джими Чу^[1] позволяваха. Мястото на събитието беше прием за набиране на средства за Историческото общество, организиран от Дамския обеден клуб. Едва 47 дни бяха изминали от официалния развод на Джесика. Съпругът ѝ, неврохирург, я заряза заради 30-годишна пациентка, от чийто мозък беше извадил менингиом с размерите на бисквита.

Стряскащо голямата сметка за развода при Оливър Дийч, адвокат, все още не беше напълно уредена; старата вратовръзка с цвят на недоварени спагети и износените маратонки на Майкъл още се валяха в бившия му гардероб; мазният му баритон все още обявяваше по телефонния секретар: *Здравейте, това е семейство Ди Сантини*. За бога! Но вече ѝ се бе наложило да отклони поне една дузина предложения за сватосване. И ето, сега Лали се приближаваше с онова характерно за нея изражение на котка, застанала пред купичка сметана, което можеше да означава единствено: *Ах, какъв мъж имам за теб!*

Джесика се обърна с гръб и се направи, че е заинтригувана от изложбата. Историческото общество на Сан Карлино отначало беше потънала в бедност институция, завряна в дъното на Мишън Хил, която напоследък започна да организира сензационни изложби на скандални теми. В случая настоящата: *Нощен Сан Карлино: Смъртоносна страст, серийни и наемни убийства* — просто слагаше в джоба си всички досегашни. Петдесетината дами от Обедния клуб, издокарани чак до изкуствено избелените си зъби в летни пастелни костюми или в приличащи на плодова салата рокли, обикаляха наоколо, кискаха се глуповато и пийваха доста прилично розе на фона

на изложените по стените реликви от ужасни престъпления: пожълтели вестникарски снимки на убийци, гледащи празно по пътя към екзекуцията си; фотографии от стари гимназиални годишници на нищо неподозиращите бъдещи жертви; кинолента, разказваща за удушвача от 40-те години, който си пазел очните ябълки на жертвите, консервирани като коктейлни лукчета в големи буркани в хладилника си.

Джесика се взираше упорито в снимката пред себе си — трупове, наредени в някаква морга, когато Лали буквално се напъха пред очите ѝ.

— Джесика! — възкликна Лали. — Така се надявах да дойдеш! Точно ти си човекът, когото исках да видя!

Лали изглеждаше някак в тон с деня на мъртвите. Може би беше заради подобния на скелет мотив в черно и бяло на ръчно рисуваната ѝ рокля *Прада*? Или заради кокалестите ѝ дълги крака?

Джесика наведе глава за задължителните целувки на въздуха около ушите на другата.

— Лали! Как си?

— Просто супер, скъпа! Не е ли изумителна тази вечер? Толкова прекрасно *потискаща*; не я ли обожаваш?

— О, да. Винаги много съм си падала по потискащите неща — отговори Джесика.

Лали реагира с беззвучен смях и отмятане на конската си опашка с цвят на горена захар. Както всички знаеха — или поне всеки прекарал повече от пет минути в нейната компания — Лали беше играла момичето на Бонд. Наистина беше заедно с Роджър Мур в един от най-неуспешните филми, но беше най-високата — а както се оказа и последната — точка в актьорската ѝ кариера; на Джесика винаги ѝ се беше струвало, че се е вживяла твърде много в ролята.

— Ужасно забавна си, скъпа — изкудкудяка Лали. — Но слушай, исках да ти кажа, че твоето име изникна в главата ми тази сутрин и имам направо брилянтна идея. Помислих си: *Боже мой, защо да не я запозная с Томи? Пълна идиотка съм, че не се сетих по-рано.*

— Кой е Томи? — попита предпазливо Джесика.

— Първия ми съпруг.

Това беше дотолкова неочаквано, че Джесика замълча за известно време.

— Режисьора?

— Хелмут? За бога, не. Не бих го уредила дори с вирус. Този преди него, Томи Брамбърг. Бяхме почти деца, когато се оженихме. По онова време той беше модерна рок звезда, а аз точно бях прекъснала първия си семестър в Калифорнийския университет.

Джесика набързо се почуди колко ли още съпрузи крие Лали в ръкава си. Трима, или може би четирима... Освен това съществуваше и рядко споменавана дъщеря, която по клюки беше забягнала в Рим или Милано с някакви европейски боклуци. Трудно беше човек да си представи Лали с пораснала дъщеря, тя изглеждаше толкова невероятно млада.

Макар че млада не е точната дума, тихичко си напомни Джесика. По-скоро някак *нестара*, което беше нещо подобно на *неумряла* — запазена завинаги по един особено зловещ начин.

С ъгълчето на окото си Джесика забеляза наблизо да минава келнер с бутилка в ръка. Тя размаха празната си чаша към него, както някаква откачена вещица би размахала вълшебна пръчка, но магията не подейства — вместо да дойде, той изчезна.

— Виж, Лали, благодаря ти, че мислиш за мен — започна Джесика. — Наистина много мило от твоя страна. Но истината е, че все още не съм готова да тръгна по срещи.

От боядисаните в коралово устни на Лали се откъсна нетърпелива въздишка. На Джесика ѝ бе пределно ясно, че Лали я смята за срам за разведените жени. Не само че не проявяваше никакво желание да увеличи размера на къщата си или поне на гърдите си, а дори не бе добавила малко русо към светлокафявата си коса; тя просто не правеше нищо, за да се възползва от очарованието на ситуацията си.

За разлика от нея Лали си беше направила цялостен хирургичен ремонт от веждите до задника още на секундата, в която разкара последния си съпруг, пенсионирания водещ на телевизионни игри Арти Уилман. После беше разширила ужасната си къща в неосредиземноморски стил на Полайт Чайлд лейн до средните размери на Ватикана. Последната капка беше триетажната камбанария в двора ѝ, която изпълняваше с електронния си глас началните ноти от „Не, не съжалявам за нищо“^[2] на всеки час, преди яростната декларация на съседската асоциация да сложи край на тази лудост. И си беше направила татуировка! Анемона с размерите на половиндоларова

монета високо на дясното бедро, която с удоволствие показваше изпод микроскопичните си поли — много дръзка и крещяща постъпка, както предполагаше Джесика, само дето притеснително много ѝ напомняше на значката, която беше спечелила навремето в скаутския морски лагер.

И все пак се почувства длъжна да се защити от високомерното неодобрение на Лали.

— Сигурно в бъдеще ще спра да се чувствам така — започна тя, — но в момента просто имам нужда да съм сама.

— О, моля те! Знаеш ли какъв всъщност ти е проблемът? Ти си в период на отричане. Знам го, скъпа — аз преживях същото. Но когато се почувстваш достатъчно самотна или просто най-накрая ти се прииска някой да ти подпали гащичките, обади ми се.

— Имам те на бързо набиране — измърмори Джесика, но Лали вече се беше отдалечила и точно поздравяваше един ходещ костюм Джил Сандер, току-що излязъл от стаята за прожекция.

Е, може би донякъде имаше право, призна пред себе си Джесика, особено що се отнася до гащичките. Напоследък установи, че докато вечер прескача по каналите на кабелната телевизия, все повече се задържа на WB^[3] с всичките онези млади актьори със страхотните им коси и широки рамене. Роуън беше вече почти на възраст да започне да води момчета вкъщи: за момент Джесика си се представи като някаква зловеща мисис Робинсън^[4], която се навърта около гаджетата на дъщеря си в тесни панталони, носи им скоч и изпраща съблазнителни кръгчета дим към лицата им. Явно щеше да ѝ се наложи да пропуши.

Видът на питиетата в откачената сцена, която си представи, я накара да се почувства сякаш всеки момент ще припадне, ако не се сдобие с още една чаша вино.

Слава богу, сервираха обяда. Всички дами образуваха непрекъснат поток, стичащ се към застланите с шафран маси, красиво подредени в главната галерия. Тя намери името си на една от масите на сладурска картичка, оформена като малък черно-бял фотоапарат в стила на Уиги^[5]: Джесика Маккрейди-Ди Сантини. Това беше странно: беше се отказала от звучащата като хумористично стихче комбинация още когато затвори адвокатската си практика, веднага след като дъщеря ѝ получи първия си епилептичен гърч. Кой, по дяволите, го беше възкресил точно сега?

Тя седна и забеляза с леко раздражение, че картичката на Лали е точно до нейната. Срещу нея беше Кейтлин Лач, разведена за финансов мениджър от индийски произход някъде на север... в Сан Франциско май? Или в Сиатъл? Някъде там. Звучеше по подобен безличен начин. Зад гърба ѝ я наричаха Кейтлин Влач, отчасти заради репутацията ѝ (заслужена или не), че завлича чуждите съпрузи и отчасти защото имаше тяло, което, дори облечено в миналогодишен изтъркан селски парцал, изглеждаше толкова съблазнително, че чак неприлично. Кейтлин се беше задълбочила в разговор с Джейни Мартинес, около четиридесетгодишна жена със заоблени бедра и кръгловато, гладко лице. И тя беше разведена с мъж, който излежаваеше пет години и половина в затвор с лек режим за подправяне на счетоводните книжа на онлайн-бизнеса си с храна за животни.

Това беше масата на бившите, сети се изведнъж Джесика. По някаква необяснима причина мисълта ѝ се стори ужасно забавна и тя се изкиска.

— Наистина ли смяташ това за смешно? — студено я попита Джейни Мартинес. Под очите ѝ имаше черни кръгове. Джейни постоянно се оплакваше от безсъние и всички знаеха, че краде транквиланти от лекарските кабинети. Когато Джейни идваше на гости, се чуваха неща от рода на: *Скъпа, крий ативана*^[6]!

— Кое да смятам за смешно? — попита Джесика.

— Ти явно не си разбрала за какво говорим — намеси се Кейтлин с подкупваща полуусмивка. Тя мечтаеше да се издигне в затвореното им общество и на устата ѝ почти винаги стоеше подобна типична подмазваческа гримаса.

— Всъщност не ви слушах — каза Джесика. — За какво говорехте?

— Казвах на Джейни, че изложбата, с всичките тези снимки, ми напомня за необикновения случай, който имахме в Центъра предния уикенд. — Кейтлин работеше на доброволни начала като координатор в Кризисния център за изнасилени жени, спонсориран от местния университет.

— Има ли такова нещо като *обикновено* изнасилване? — попита Джесика.

Въпросът беше несериозен — явно изпитото розе вече оказваше своето влияние, — но Кейтлин явно не го прие така. На секундата сви

важно устни.

— Мммм, имаш право. По-скоро имам предвид необикновен от гледна точка на това, че технически не може да се нарече точно изнасилване. И освен това се е случило тук, в Колина Линда. За първи път ни е да имаме жертва оттук, поне откакто аз започнах работа.

Колина Линда беше селище, разположено на север от града и състоящо се основно от имоти, струващи десетки милиони; беше кацнало на бреговата ивица като скъпа шапка на главата на някоя важна дама. Ако изстреляш куршум тук вътре, пресметна Джесика, имаш повече от петдесет процента шанс да улучиш някой жител на Колина Линда, включително и самата нея.

Както и Лали, която се плъсна в стола до нея.

— Какво? Какво се е случило в Колина Линда?

— Сексуално са блудствали с една дама в собствения ѝ дом — отговори Джейни с глас, преливащ от драматизъм.

— Коя? Някоя, която познавам ли е?

— Естествено не мога да ти кажа името ѝ — надутото изрече Кейтлин. — Всичко, което мога да ви кажа, е, че тази личност се е събудила през нощта миналата неделя и в стаята ѝ имало мъж, седнал в един от столовете. Бил е с маска на Спайдермен, каза тя, и я заплашил с нож.

— Някоя от вас смята ли като мен, че Спайди е зловец? — намеси се Лали. — Имам предвид, слуз, излизаща от върховете на пръстите му? На мен ми звучи като някаква мъжка сексуална фантазия за еякулация.

— Не мисля, че излиза от върховете на пръстите му — намеси се Джейни.

— N'importe quoi^[7]. Е, след като не я е изнасилвал, какво, по дяволите, ѝ е направил?

— Ами — продължи Кейтлин — явно е имал сексуално помагало... Нали разбирате, изкуствен...

— Имаш предвид вибратор — възхити се Лали.

— Ами да, точно така. И онзи я е накарал да, ами да го пъха в устата си, докато той гледа. След това си тръгнал. Направо през главния вход, както изглежда. Оставяйки я ужасно травмирана, както можете да се досетите.

— Значи той не е искал секс, искал е да я унижи — промърмори Джесика.

— При изнасилванията никога не става въпрос за секс, а само за контрол — изрецитира Кейтлин.

— О, моля те, кажи ни коя е била. — Очите на Лали бяха широко отворени и проблясваха алчно. — Можем да пазим тайна, нали, момичета?

Кейтлин поклати глава.

— Всъщност вече прекрчих границата на поверителност. Просто си мислех, че ще е добре да ви предупредя, момичета. Искам да кажа, смятам, че всички трябва да сме нащрек, да заключваме вратите и прозорците и така нататък.

— Да се хванем ли на бас, че е бил някой, когото тя познава? — предположи Лали. — Някой мексиканец, градинаря или момчето, което чисти басейна.

— Не е бил никой подобен — отсече Джейни. — Кейтлин каза, че бил англичанин.

Всички заедно завъртяха глави към Кейтлин, която кимна. Тя се наслаждава на ситуацията, осъзна Джесика, веднъж и тя да бъде център на вниманието за разнообразие. По принцип Кейтлин Влач беше ако не буквално пренебрегвана, то поне учтиво отбягвана.

— Според жертвата е имал британски акцент и то школуван — типичния за аристокрацията — потвърди тя.

— Може би го е изимитирал — напомни й Лали с насмешка.

— Градинарят ли? Айде стига бе! — намеси се Джейни. — Честно, намирам цялата тази история за ужасно обезпокоителна. По една случайност аз живея в Колина Линда.

— Ние също, скъпа — напомни Лали. — Но аз не се плаша лесно. Изобщо не смятам да се тревожа, че някакъв английски аристократ ще проникне в къщата ми. Не ме интересува, даже да е облечен като Мечо Пух. — Тя тръсна опашката си като истинско безстрашно Бонд-момиче.

Колко хубаво за Лали, помисли си Джесика: огромното ѝ имение беше обградено от толкова помпозна метална ограда, завършваща с остри шипове накрая, че от време навреме като минаваше оттам на Джесика ѝ се струваше уместно да сваля шапка като пред дворец. Все пак тя беше длъжна да се съгласи с Лали, домовете им бяха почти

недосегаеми, с огромните си огради, високотехнологичните си системи за сигурност и всички онези наемни ченгета, обикалящи наоколо; трябваше да е някой по някакъв начин близък на къщата.

Както и да е, помисли си тя, обикновено не се налага да търсиш специален маскиран взломаджия за доза унижение. Ползвай четиридесетия си рожден ден. Или новопоявилия се по задника целулит. Съпруг, който да ти се подиграва: *Хей, отпуснати месеца, май ви е време да посетите гимнастическия салон.*

Проклет кучи син!

Келнерът се появи до дясното ѝ рамо, предлагащ ѝ избор между мерло и шардоне.

— Мерло — твърдо каза тя. Малко по-спокойно, предупреди се сама след това. Напоследък пиеш доста. Всъщност тя със системно пиене си проправяше път през половината от избата на Майкъл, която ѝ се беше паднала след развода: всеки път, когато поливаше храната, взета от тайландския ресторант, с бутилка Сейнт Емилио за триста долара или пък пиеше Шато Мутон Ротшндот 97 с чипс, почти успяваше да го чуе как крещи в агония. Но в края на краищата копелето щеше да се смее последен, ако тя свършеше в Анонимните алкохолици всеки вторник и четвъртък, утвърждаваща волята си и разказваща своята тъжна история на себеподобните си.

От дясната ѝ страна Лали като че показваше някакъв ритник както си стоеше на стола. Дали не беше нещо от филмовото ѝ минало, зачуди се Джесика. Не, просто се опитваше да покаже обувките си — бледолилави с изрязани звезди — на Джейни и Кейтлин. Лали произнесе святото име на дизайнера и другите две сведоха глави в знак на дълбока почит.

Сега пък някой седна от лявата страна на Джесика: Ронда Клудж, търговка на недвижими имоти за преуспяващите и със сигурност не една от разведените жени — диамант, голям поне колкото половината Риц, хвърляше искри върху халката, сложена на съответния ѝ пръст. Тя погледна изучващо четирите бивши и сви устни сякаш опитваше някакъв изтънчен сладкиш.

— Момичета, момичета, момичета — започна тя въодушевено, — имам изумителна новина!

Четири чифта очни ябълки незабавно се извърнаха към нея.

— Познайте кой се е разделил с жена си? — Ронда направи пауза, за да засили ефекта от думите си, подпря лакти на масата, допря пръстите на двете си ръце и сложи брадичката си върху тях. — Дейвид. Андерсън. Клементе.

Сякаш електричество премина по масата.

— Сигурна ли си? — строго попита Лали. — Не съм чула и думичка за това.

— Всичко било съвсем скрито-покрито, пък и се е случило набързо. Сузана избягала с някакъв търговец на произведения на изкуството в Ню Йорк, белгиец и наполовина на нейните години, ако ме извините. Точно този, който им намери техният Ротко^[8], знаете как Дейвид от години искаше негова картина.

— Откъде знаеш, че не е само временна раздяла? — не я остави на мира Лали. — Може отново да се съберат.

— Не мисля. Сузана вече обяви годеща си. Естествено имали са предбрачен договор, тя ще отлети с около трийсет милиона. Но това е нищожна работа в сравнение с всичко, което оставя зад гърба си.

Момичетата колективно затаиха дъх. Джесика посегна към чашата си и с изненада откри, че пръстите ѝ треперят. Не ставай смешна, каза си рязко. Насочи вниманието си към останалите. Лали прехвърляше перлите от огърлицата си, сякаш бяха топчета на броеница. Малките кръгли устни на Джейни бяха разтворени, а тъмните ѝ очи блестяха. Кейтлин все още стоеше с усмивка, замръзнала на устните ѝ, неподвижна и красива като порцеланова кукла.

За секунда Джесика почти съжали Кейтлин. Звездният ѝ миг беше съвсем кратък. Нещо като изнасилване, макар и толкова близо до вкъщи, не беше никаква новина в сравнение с информацията, че местният милиардер се връща обратно на свободния пазар.

[1] Джими Чу — марка скъпи обувки. — Б.пр. ↑

[2] „Не съжалявам за нищо“ — песен на Едит Пиаф. — Б.пр. ↑

[3] WB — телевизионен канал на Уорнър Бродърс (Warner Brothers). — Б.пр. ↑

[4] Мисис Робинсън — героиня от филма „Абсолвентът“ (възрастна дама има връзка с младо момче), както и от песента на Саймън и Гарфънкъл. — Б.пр. ↑

[5] Уиги — псевдоним на известен в средата на 20-ти век фотограф на име Артър Фелиг. — Б.пр. ↑

[6] „Ативан“ — търговското име на препарата „Лоразепам“ — успокоително и сънотворно. — Б.пр. ↑

[7] N'importe quoi (фр.). — Няма значение. — Б.пр. ↑

[8] Ротко — псевдоним на художника Маркъс Ротковщ, американски абстрактен експресионист, роден в Русия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ПАРИТЕ КАТО ГРАДИВЕН ЕЛЕМЕНТ

Кейтлин Лач трябваше да си тръгне по-рано от обяда, защото този следобед беше неин ред да вземе сина си и другите деца от училище. Синът на Джесика Ди Сантини също беше в Сейнт Матюс и по принцип графиците им съвпадаха, но Джесика имаше кого да помоли за помощ — една от онези стари детегледачки, работили толкова дълго в семейството, че вече могат да се смятат за част от него, — докато Кейтлин трябваше да разчита единствено на себе си.

Тя излезе от хладната сграда на Историческото общество и горещината я обгърна като в пещ — края на септември, а навън още беше над 90 градуса^[1]. Вече съжаляваше горко, че се бе отказала от паркинга на музея — струваше седем долара на час! — и беше предпочела безплатния на Пинто, на шест пресечки оттук. Сложи си слънчевите очила с по две букви С от двете страни на рамките — единственото оригинално нещо на Шанел, което притежаваше — и се затътри нагоре в непоносимата жегга.

Кейтлин Вlach. О, да, наясно беше с малкия си гаден прякор: неведнъж се бе оказвала достатъчно близко, за да чуе когато някое от тези навирили носа си в небесата зомбита ѝ викаше така. Макар че като цяло това не я притесняваше толкова. Тя виждаше нещата по друг начин: сексуалното ѝ излъчване представляваше заплаха за тях; ако се налагаше да ги търпи да говорят зад гърба ѝ, за да се чувстват помалко застрашени, но да ѝ позволяват да кръжи поне в най-външните слоеве на обществото им, нека така да е.

Истината беше, че колкото и мижаво да бе социалното положение, което си беше извоювала в Сан Карлино, то едва-едва се крепеше и то най-вече върху измислици. Доколкото знаеха Кралицата на пчелите Лали и останалите, тя живееше основно от издръжката, която ѝ плащаше извънредно богатият ѝ бивш съпруг, в момента с нервно разстройство. Голям майтап! Добре де, Рави наистина

работеше в офиса на Смит Барни в Сан Франциско, но само като младши анализатор.

И не ставаше въпрос за някакво си аристократично нервно разстройство. Той просто полудя — превъртя напълно.

Всичко беше започнало почти точно шест години след като се ожениха. Малки страности в поведението: тъпчеше се с мидена яхния на закуска, започна да се смее като хиена по време на тъжните сцени във филмите. След това започнаха пристъпите на мъка и риданията, разнообразявани от моменти на безумно харчене, които изтощиха тринайсет кредитни карти от тринайсет различни банки и запратиха семейството надолу по спиралата на дълговете. И тогава откри религията. Будизма, по-точно — е, поне собствената му версия за него. Обръсна си главата. Боядиса всичките си дрехи в оранжево — джинси, нагръдници, включително смокингите. Издигна деветфутова статуя на тантрически вбесен Буда във всекидневната и започна да ѝ прави жертвоприношения. Кейтлин се завръщаше всеки ден от работата си като мениджър на спа център в Пасифик Хайтс в къща, смърдяща на развалена папая и вкиснало мляко.

Издадалото му в паника семейство най-накрая се намеси и го изпратиха при някакви богати роднини в Калкута, където му поставиха диагнозата бързо прогресиращо биполярно разстройство и му предписаха съответните лекарства; по това време Кейтлин вече беше подала молба за развод по взаимно съгласие и беше отвела шестгодишния си син Ейдън в изискания стар мисионерски град Сан Карлино за едно ново начало.

Постъпката ѝ беше единствената възможна. Тя нямаше никакво намерение да позволи Ейдън да расте в сянката на лудия си баща. Беше твърдо решена да му осигури нещо много по-добро.

Само че докато успее, стойността на чека с месечната им издръжка беше почти микроскопична.

Не че тя залъгваше някого, че е богата. О, моля ви! Ексцентричната ѝ едноетажна вила с две спални дори не беше в очертанията на Колина Линда, а повече от половин миля извън селището. Но по нейно мнение, не се налагаше човек да е заможен, за да се движи с *правилните* хора. Номерът беше да изглежда, че упражняваш контрол над живота си. С други думи, трябва да се постараяш да изглежда сякаш начинът ти на живот е въпрос на избор, а

не резултат от жестоката действителност. Например: избираш да носиш фънки дрехи, купени по разпродажби, защото смяташ, че е забавно и оригинално — да, да, социално приемливо е. Носи ги обаче, защото нямаш друг избор и последният ти долар е отишъл за поправка на пробития покрив — социално самоубийство.

И така тя си измисли десетки малки измами. Защо кара седемгодишна камионетка Волво. *(Най-безопасната кола на света, момичета!)*. Защо никога не наема детегледачка, дори почасово. *(Отдавна съм взела решението да не позволявам на непознати да отглеждат сина ми)*. Защо работеше по четирийсет часа ма ден в Центъра за изнасилвания. *(На този етап от живота си чувствам нужда да направя нещо наистина смислено)*. С помощта на роднините на Рави, които плащаха таксата за обучението на Ейдън, и с ежедневните си малки икономии, като откриването на безплатен паркинг, тя успяваше да поддържа илюзията за разумно независима разведена жена.

Само след две пресечки безмилостна жегга Кейтлин се потеше като бегач на дълги разстояния. Умът ѝ се отплесна към другите, които все още бърбеха безгрижно в хладното удобство на климатичната инсталация и сигурно отказваха втората порция лимоново суфле. Двеста и петдесет гущера беше изсипала за тъпия билет, а дори не получи своя дял от десерта.

Но, припомни си тя, беше получила нещо по-добро — интересната информация за Дейвид Клементе. Проблемът със Сан Карлино беше, че жените доминираха. Градът беше окичен с цветя, пъстроцветен и морски, подходящ беше единствено за отглеждане на безупречни домати и обяди сред розовите градини. Жените — особено онези, чиито души имаха нужда от покой — го поглеждаха, казваха *Ах!* и го правеха свой дом. В града имаше толкова разведени жени, колкото изоставени фабрики имаше в старите индустриални райони.

Това, което нямаше, бяха неженени мъже. Нямаше сериозна икономика, която да ги привлече: нямаше си Холивуд като Л.А., който се намираше на хиляда мили южно отгук, нито пък Силиконовата долина на Сан Франциско на двеста и петдесет мили северно. На практика разводът беше единственият начин някой финансово стабилен мъж да остане сам и когато се случеше такова нещо, на секундата се намираше кой да го грабне.

Колко време щеше да остане Дейвид Клементе свободен? Може би половин наносекунда?

Кейтлин избърса потното си чело. Тази блуза вече имаше нужда от химическо чистене. Което означаваше, че може да се прости с парите, които спести от паркинг.

Мислите ѝ се върнаха към Дейвид Клементе. Какво знаеше за него? Горедолу толкова, колкото и всички останали — че беше наследил няколко офис сгради в Лос Анджелис през осемдесетте, когато бизнесът с недвижими имоти беше в рецесия. Беше направил удар с идеята да превърне полуразрушените сгради в отделни складове с различни размери, които даваше под наем за седмица, месец или година. Кейтлин нямаше как да не се възхити на красотата на този план: при една рецесия, когато хората се местеха на по-тясно, им трябваше склад за нещата, за които не им остава място; при излизането от рецесията харчат като луди и им трябва склад за всички неща, които сменят.

След това Дейвид беше започнал да обновява стари офис сгради в целия запад и да конструира евтини съоръжения за Далечния изток. Така постепенно Корпорация Клементе разшири обхвата на дейностите си: спортен франчайзинг, няколко фирми за високи технологии, компания за поздравителни картички и т.н., но сърцето на империята си оставаха складовете. Кейтлин си представяше всички онези тъмни, задушни места, пълни с проядени от молците люлеещи се столове и детски рисунки, и грозни настолни лампи, и албуми на разни групи от шейсетте, и дори трупове, и откраднати шедьоври.

И всичко това носеше милиарди долари.

Всъщност тя беше виждала Дейвид само веднъж. Семейство Клементе имаха осиновен син на име Ноа, който за малко ходеше на училище в Сейнт Матюс в долния на Ейдън клас. На една от безбройните учителски срещи тя се оказа въввлечена в разговор с баща му на тема важността на фонетиката или на някаква подобна псевдо-образователна тема, преди директорката Мира Диърсоу на практика да я избута с тялото си и да започне да се подмазва на най-богатия родител в училището си. Старанията ѝ обаче се оказаха напразни, защото само след няколко месеца семейството отписа Ноа от училището и го запрати в друго, по-скъпо и претенциозно — по системата learning loop^[2].

Кейтлин си беше създала впечатление за средно хубав мъж, малко от типа дразнещ интелектуалец, със сресана на една страна, пригладена с вода прическа като на малките момченца. (Защо милиардерите винаги бяха с гадни прически? Дали не си мислеха, че ходенето на фризьор струва два милиарда?) Сега се сети, че през цялото време беше държал погледа си фиксиран някъде около дясното ѝ слепоочие, което правеха мъжете, когато се стараеха да не зяпат гърдите ѝ. И след като оная подмазвачка Диърсоу тръгна да го влачи нанякъде, той хвърли последен издайнически поглед през рамо към нея.

Естествено от тази неочаквана среща не беше произтекло нищо особено. Пък тя не беше и очаквала, въпреки че провери в сайта на училището как се казва имението му в Колина Линда и го разгледа в интернет. Освен това се опита да убеди Ейдън да се уговори да си играе с Ноа Клементе.

— Точно този ли? Много пърди — беше отговорил Ейдън и с това въпросът приключи.

Най-накрая паркинга!

Тя се насили да измине последните няколко метра до него и след това да се изкачи нагоре по ухабеното метално стълбище до второто ниво, където отвори волвото с дистанционното. Благословен, благословен климатик! Включи го на пълна мощност, пооправи мокрите медни кичури, залепнали за слепоочието ѝ, и освежи червилото си (Сашими Мими на МАК^[3]). Когато се почувства достатъчно на себе си, даде назад и излезе от паркинга. Стрелката на горивото трептеше някъде около Е^[4]. Тя реши да рискува да остави децата по домовете им и да стигне до АРСО-то^[5] след входа на магистралата, където беше с девет цента на галон по евтино отколкото в кръвопийските бензиностанции в града.

Докато завиваше по булевард Пинто, клетъчният ѝ телефон звънна. Тя изпревари един туткав ван за доставка на пелени и вдигна.

— Здравей, Кет. — Беше Хуанита Боско, старши съветник в Центъра. — Съжалявам, че те прекъсвам, скъпа, но имам проблем със Синтия Рудин. Отказва да подаде жалба.

— Да му се не види. Вчера прекарах на практика целия си ден да я обработвам. Беше се навила, когато я оставих.

— Да, знам, но сега казва, че всъщност никой не е наранен. Твърди, че сигурно всичко е било просто пиянска шега на някое хлапе и че искала да изтрие случката от ума си.

Типичното поведение на жертвите. Първа реакция: *Намерете копелето, за да му откъсна топките*. След това се включват срамът и унижението и нещата се трансформират: *Искам само да се прибера, да оставя всичко да изтече в канала на банята като спомен за лош ден и никога повече да не се сетя за това*.

— Кой се занимава с нея?

— Корвич.

Кейтлин тихо въздъхна. Андреа Корвич беше един от петте терапевти, които работеха в Центъра на доброволни начала и по мнение на Кейтлин беше само едно ниво над обикновен идиот. По-голяма част от клиентите на Центъра нямаха почти никакви пари: жени от по-неприятните квартали, най-вече мексиканки и никарагуанки или дрогирани колежанки, изнасилени на среща. Но тази Синтия Рудин беше находка: къщата в Колина Линда, където някой беше блудствал с нея, беше само една от летните ѝ вили.

— Виж дали няма да се съгласи на няколко индивидуални сеанса. Препоръчай ѝ Бенинхърст или Джули Грийнбърг.

— Не мога. Тя се върна в Л.А. Каза, че смята да обяви къщата за продан, защото никога вече не би се чувствала в безопасност тук.

— Добре тогава. Ще ѝ се обадя като се прибера. Благодаря ти, Хуанита.

Безобидно пияно хлапе, друг път, помисли си Кейтлин, докато затваряше телефона. По-скоро *потиснат малък перверзник*. Заслужаваше да му отрежат топките, за предпочитане на градския площад по пладне. Само че имаше нещо не съвсем правдоподобно в тази история, или поне в реакцията на Синтия към нея. Защо една заможна жена ще се замъкне чак на другия край на града, за да ползва услугите на някакво долнопробно колежанско центърче? Откъде изобщо знаеше за този Център...? И гадните, почти комични подробности на самото престъпление... Кейтлин веднага се зачуди дали няма още нещо към историята, което мисис Рудин отказва да сподели.

Мислите ѝ тръгнаха в друга посока, защото пристигна в училището. Подреди се на дългата опашка. Волвото ѝ беше като

петънце сива ръжда в дългата серпентина коли с цвят металик. Докато чакаше започна да разтребва предната седалка; скри в жабката опаковка силно ментови Алтоид^[6] (дали беше вярно това, което се говореше за тези неща и оралния секс?) и компактдиск на Шаная Туейн, снимана на обложката по изрязан потник; набързо забърса от седалката с едно рязко движение на ръката сместа от пясък, трохички от бисквити и някаква лепкава зеленикава субстанция.

Задната врата се отвори и вътре се качи Уанда Престън. Тя беше стеснителна третокласничка, сложила на главата си огромни черни слушалки като някакви шантави обърнати навътре Микимауски уши.

— Здравсти, Уанда — поздрави я Кейтлин.

— Здравсти. — Тъничкият ѝ глас се смеси със звука от iPod^[7]-а ѝ.

Тя се премести навътре, за да направи място на Зандър Лоа, наполовина тайванец, който завършваше шести клас и имаше гъсти, дълги като на момиче мигли и уста, приличаща на развалена слива. Истински грубиян, който постоянно удряше и риташе другите деца, ако прецени, че има шанс да му се размине.

— Нещо тук вони — констатира той. — Като стари потни крака с гъбички.

Кейтлин не отговори. Беше забелязала главата на Ейдън в разпенения водовъртеж от деца и, както винаги, когато погледнеше сина си, почувства объркваща комбинация от почти непоносима любов и смазващо разочарование. За милионен път тя се зачуди какво беше тръгнало накриво. Той беше красиво бебе с копринена тъмна коса и пълни бузки, лъчезарно малко момче, и умно освен това — знаеше думи като селячество и канела, и благословен, както и цялата „Лека нощ, луна“ наизуст още преди да стане на три. Но сега косата му беше загубила блясъка си и беше придобила същия цвят на мокър пясък, който би имала и нейната, ако се случеше немислимото и тя спреше да я боядисва, и заедно с мъничките си очички и бебешките си сланинки малко приличаше на прасе. Тя го наблюдаваше как се приближава към колата, едното му рамо беше приведено под тежестта на раницата, сякаш носеше тухли в нея. Беше едва на десет. Тогава защо, о, защо ѝ напомняше на мъж на средна възраст, работещ гадна работа, който брой скучните си дни до пенсия?

Той тежко се изкатери на задната седалка до Зандър.

— Здравей, сладки мой Ейдън — усмихна му се нежно Кейтлин.

Зандър се изсмя прикрито.

— Здравей, мамо — отвърна Ейдън сърдито.

Добре де, беше го поставила в неудобно положение. Беше прекалено голям за публични ласки, ясно й беше. Но просто не можеше да се спре; той сякаш имаше отчаяна нужда от малко любов и понякога тя се ужасяваше, че никой друг на света няма да му я предложи.

С въздишка се обърна към волана.

— Всички ли са натъпкани вътре?

Нестроен хор от „да“-та.

Тя излезе на пътя, поглеждайки разтревожена датчика за горивото и зави на север. Мишън стрийг, привличащи туристите антикварни магазини, вегетариански кафенета със самодоволно аскетски вид, бутици за ръчно изработени стоки, надписани с красиви букви. Наляво по Джакаранда, барове с жива музика и капанчета за такос и бира, които до падането на нощта щяха да са фрашкани с колежанчета. След това по Трета с измазаните офиси на разни адвокати и архитекти, антики от отминала епоха. После пряк път по криволичещите улички на един от по-богатите мексикански квартали, пред всяка къща имаше лаещ диво мелез и бугенвилиите растяха на воля.

— Мамо, Зандър ме удари!

— Не съм.

— Удари ме, а сега и лъжеш.

Удари го и ти, Ейди! Улучи го право по дългия навирен нос. От задната седалка се чу боричкане и удар, но явно победителят отново беше Зандър.

— Мааамоо — изхлипа Ейдън.

Кейтлин спря на светофара на Силвър Крийкроуд и заговори в огледалото за обратно виждане:

— Зандър, спри веднага, че иначе...! — *Че иначе какво?* Можеше ли да измисли каквото и да е леко наказание, без да получи възмутено обаждане от Емили Лоа? — Не се шегувам! — добави тя тихо.

— Добре де, добре — промърмори Зандър.

Светофарът светна зелено, Кейтлин продължи по Силвър Крийкроуд и навлезе в рая.

Трябваше да ѝ се признае на Колина Линда: беше най-живописно красивото малко градче, което беше виждана. Евкалиптови шубраци обграждаха ветровити улици. Красиви до смърт хасиенди с обкичени с цвят дървета и плетове. Славеше се със старинния си централен площад с исторически хотел, целият автентично реставриран — керемиди и ковано желязо, а като фон бледолилав и мъглив пейзаж на покритите с маслини планини в далечината. Тук дори слънцето грееше различно: не с белезникавата светлина на града Сан Карлино, а в искрящо сребристо и златно, сякаш някой беше нает да отговаря за разтапянето на различни монети в атмосферата.

На две пресечки от Силвър Крик се намираше къщата на семейство Престън, бежова тосканска вила, която се отличаваше от съседните по изобилието от бели рози в двора си. Уанда премина пред колата сякаш в такт с музиката от iPod-а си и изчезна между цветята.

Още четвърт миля до къщата на семейство Лоа на Уест Стоунихил. Къщите се разпростираха все по-нашироко и имаше все по-голямо разстояние от пътя и между отделните постройките. Сега от колата можеше да се види само крайчеца на комин или върха на покрив.

Както обикновено, Емили Лоа чакаше отвън на тротоара. Тя нетърпеливо отвори задната врата и притисна безценния си син в обятията си. *Човек ще си помисли, че са били разделени от години, а не само за някакви си жалки няколко часа*, презрително си помисли Кейтлин.

След като майка и син приключиха със сърцераздирателната сцена, Емили помахаше с показалеца си вместо здрасти и замъкна Зандър към невидимата къща.

Кейтлин превключи на ход и тръгна нагоре по улицата. Уест Стоунихил се разделяше на две: дясното платно щеше да я заведе обратно към Силвър Крик и магистралата. Като стигна разклонението, един слънчев лъч освети предното стъкло като проблясване на златна монета; в отговор на неочакван импулс, тя зави наляво.

— Мамо, какво правиш? Защо тръгнахме насам?

— Просто искам да проверя нещо мъничко в този квартал. Толкова е красиво, не смяташ ли? — Тя даже подценяваше пейзажа. Навлизаха в земята на убийствени имена, истински замъци с басейни,

които се подхранваха от естествени извори, с почти изкуствено тучно зелени морави, опиращи в океана.

— Трябва да се изпишкам — съобщи Ейдън.

Кейтлин си позволи още една дълбока въздишка.

Хлапетото вечно трябваше да се изпишка, не можеше да изкара и петдесетина минути наведнъж без да се завре в първия срещнат кенеф или да пишка зад хибискуса на някой нещастник. Нервен пикочен мехур, го бяха нарекли педиатрите, един от поне деветдесет и деветте синдрома, с които Ейдън трябваше да израсте.

— Можеш да потърпиш десет минутки. Ще спрем на бензиностанцията в началото на магистралата.

— Не мисля, че ще мога.

— Повярвай ми. Знам, че можеш. — Тя му намигна окуражително. — Имам вяра в теб.

Тя зави надясно. Ако паметта ѝ не я лъжеше, Сиера Алта трябваше да бъде някъде в тази посока. Бинго, а la derecha^[8]! След това тръгна наляво по една сърцераздирателно красива малка алея, оградена със стени от естествен камък, от които сякаш извираха щедро орлови нокти и бели грамофончета. Нищо тук не показваше, че парите са използвани като градивен елемент.

— Мамо, трябва да отида!

— Пет минути. — Тя намали до минимум. Алеята свършваше пред огромни порти от ковано желязо; бяха украсени със сложна плетеница от листа и цилиндрични цветя, които изглеждаха като естествено продължение на орловите нокти. Излишно е да се споменава, че нямаше табелка с номера. Имението, припомни си тя, си имаше име — *Дванайсет дъба* или *Седемнайсет потока*, или нещо такова, — но собствениците никога не биха проявили толкова лош стил да го напишат. Или знаеш чии са тези порти, или нямаш никаква работа тук.

Е, дали можеше да си измисли някаква работа наоколо, нещо, което да ѝ позволи да осъществи контакт?

В мозъка ѝ се зароди бегла идея, която за броени мигове израсна и се превърна в цял план. Сърцето ѝ започна да блъска в гърдите, когато ѝ се изясни какво смята да направи.

Кейтлин наби спирачки. Пресегна се и издърпа пред очите си кичур коса, за да се увери, че все още има някакъв блясък. След това,

както ръката ѝ беше още вдигната, бързо подуши под мишницата си. Без забележима лоша миризма и само съвсем леки петна от пот. Хвърли един поглед в огледалото, за да се увери, че Ейдън все още е с колан.

После настъпи газта, съвсем нежно, докато завърташе волана и наместваше колата косо спрямо портите.

След това се засили. Металът се удари в метал с висок и плашещ трясък. Звукът от строшени фарове се сля с уплашения писък от задната седалка. Тя скочи върху спирачките, но колата вече беше принудително спряла.

Исусе Христе, явно беше се засилила повече отколкото възнамеряваше.

— Ма-ааамо!

Кейтлин разкопча колана си и го преметна до себе си.

— Ейди, добре ли си?

— Току-що блъсна колата. Защо направи такова нещо?

Той изглежда беше добре, слава богу, слава богу! Един път обиденият му вопъл да е оправдан. Каква чудовищна майка ще блъсне нарочно колата в желязна врата, докато детето ѝ е на задната седалка? Господи, трябваше да я заключат някъде!

— Наистина съжалявам, скъпи — каза тя, опитвайки се отчаяно да контролира гласа си. — Кракът ми някак се подхлъзна.

— Ти си глупава! Счупи колата ни. Сега какво ще правим?

— Не съм я счупила. Има само лека вдлъбнатина, не е голяма. — За да докаже думите си, тя превключи на задна. За втори път прозвуча музикалният трясък на фарови стъкла, разбиващи се в асфалта.

— Мамооо!

— Всичко е наред. Всичко е наред. — И наистина беше. Кейтлин надникна над предния капак и не видя никаква сериозна щета. Явно волвото наистина беше най-безопасната кола в света. И това ако не беше подигравка? Ударът не беше достатъчно силен дори да активира въздушните възглавници на седалките.

Тя изключи мотора, слезе от колата и започна да разглежда предницата. Фарът и мигачът отдясно бяха натрошени, сякаш някакъв Супермен ги беше ударил с огромния си юмрук, но щетите като че ли приключваха с това. Започна да проучва мястото, където колата ѝ беше

улучила портите. Няколко драскотини и останки от сива боя, но освен тях нищо повече.

Кейтлин реши да потърси нещо, което поне бегло да напомня интерком между орловите нокти, красиво виещи се около будката при портата. Неочаквано се чу изтракване, последвано от дискретно трополене, след което, сякаш по неизречената ѝ команда — *Сезам, отвори се!* — портите започнаха да се разделят.

Малък сребристосив лексус се появи иззад вратата и спря при нея.

Исусе, разбира се, там горе трябва да има скрити камери.

Закъснелият шок най-накрая я завладя, разтърсвайки я като мокро коте; после премина във вибриращо вътре в нея кълбо от ужас.

В какво, по дяволите, се беше забъркала?

Тя нагласи на лицето си кукленска усмивка и с преднамерени движения тръгна към прозореца на шофьора. Зад волана седеше млад мъж с добре оформени мускули и какаова на цвят кожа, очите му бяха скрити зад очила с тъмни стъкла.

— Здравейте! — лъчезарно каза тя.

— Добър ден. Искате ли да ми кажете какво се е случило тук? — Неприятният тон на професионален охранител, лишен от всякакви чувства.

— Страхувам се, че току-що се блъснах в портите ви. Не бях разбрала, че пътят е без изход, така че се опитах да направя обратен завой и... предполагам съм се засилила малко повече. Тя палаво сви рамене: *колко съм непохватна.* — Наистина много съжалявам.

— Имате ли нужда от пътна помощ?

— Не, моля ви, просто си счупих фара. Портите ви обаче са малко понадраскани, така че най-добре ще е да ви дам номера на застраховката си и така нататък. — Тя говореше пред собственото си лице, виращо се в нея от тъмните стъкла на очилата му — беше откачено, сякаш репетираше реч пред огледалото. — И може би бих могла, не знам, например да оставя бележка за мистър Клементе? Искам да кажа, че го познавам. Малко. Синът ми е добър приятел с Ноа, ходеха заедно на училище в Сейнт Матис.

— Как се казвате?

— Кейт Лач. Кейтлин. Името на сина ми е Ейдън. Това в колата е той. Доста е стреснат, така че ако не е нахално може ли чаша вода?

Прозорецът на колата се вдигна. Шофьорът се задълбочи в разговор, който отвън изглеждаше сякаш води сам със себе си, докато Кейтлин чакаше и пренасяше нервно тежестта си от единия на другия крак. Прозорецът отново слезе надолу.

— Ще се качите в къщата. Последвайте ме, моля. — Стъклото отиде отново догоре и лексусът без проблеми се завъртя на 180 градуса на малкото пространство.

Тя изтича към волвото и запали мотора.

— Какво става? — настоя да разбере Ейдън.

Тя се наведе напред.

— Ще отидем до къщата на тези хора за минутка. Трябва да им дам номера на застраховката си и други такива работи.

— Маа-мо!

— Ще бъде само за миг. — Тя последва лексуса под арката, която разделяше надве части двуетажната каменна къщичка на портала. След това излязоха на шосе, направено от някакъв странен вид прозрачна розова настилка. Като да караш по натрошени скъпоценни камъни, помисли си Кейтлин. Алеята се виеше около лимонова горичка, натежала от плод; пресичаше безукорно зелени морави, след това се разливаше в блестящ басейн пред главната къща. Лексусът спря и шофьорът умишлено се забави, за да я изчака.

Кейтлин спря зад него.

— Хайде — подкани тя Ейдън.

— Не искам.

— Слизай от проклетата кола — изсъска тя.

След това излезе навън и се зае да изучава къщата. Английско провинциално имение в аристократичен стил, с древна фасада от сиви камъни. Голямо — всъщност огромно, — но без да изглежда масивно. Въздухът ухаеше на орлови нокти, евкалипт и рози.

Входната врата се отвори по същия магически начин, както и портите. Слаб възрастен мъж с черти на лицето, по-подходящи за маска от времето на майте, се появи на вратата, като портиер на някакво обитавано от боговете митично царство. Той се отмести на една страна в безмълвна покана. Кейтлин посочи с брадичка на Ейдън да я последва и прекрачи прага.

Огромно фоайе с най-високия таван, който бе виждала, се къпеше в почти еkleктична светлина. Дърворезби, лакирани изящно.

Ориенталски килим, толкова изтърган, че на човек веднага му ставаше ясно, че е безценен. На едната стена грееше голяма картина на разпръснати тъжни триъгълници в розово и виолетово — може би въпросният Ротко, довел до абдикацията на Сузана Клементе?

Още един млад мъж се материализира от някаква съседна стая. С приличната си на перушина коса, боядисана светлоруса, и кръглите си тъмносини очи напомни на Кейтлин за един от онези малки тюленчета, които пребиваха до смърт за кожата им.

— Мисис Лач, как сте? Аз съм Бари Люис. — Той й протегна ръка. Мека, малко мазничка. — Съжалявам за инцидента, който сте преживели, слава богу, че не се е случило нищо сериозно. Мистър Клементе няма търпение да ви види.

— Той вкъщи ли е? — попита Кейтлин.

— О, разбира се, откакто реши да посвети цялото си време на фондацията, предпочита да работи оттук. В офис-крилото е, така че защо просто не дойдете с мен? — Той се завъртя като балетист на пръстите на едната си мокасина.

Невероятно! Глупавият ѝ малък номер беше сработил по-добре, отколкото изобщо би могла да си представи. Инстинктивно и несъзнателно тя промени стойката си — рамене назад и надолу, за да изпъкнат гърдите ѝ, гърбът леко извит, за да подчертае задника ѝ.

— Хайде, Ейди — прошепна тя.

Той се промъкна при нея и пъкна ръка в нейната. Отвратителен мирис атакува ноздрите ѝ.

По дяволите, мамка му, по дяволите! Нямаше начин да скрие факта, че синът ѝ се беше напикал в панталоните.

[1] 90 градуса по Фаренхайт са равни на около 32 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

[2] Learning loop — букв. Образователната бримка — образователна система, използвана в САЩ, на базата на личен опит и затвърждаване на теоретичните знания с практика. — Б.пр. ↑

[3] МАК — козметична компания под шапката на Есте Лаудър. — Б.пр. ↑

[4] Е — от англ. empty — празен. — Б.пр. ↑

[5] ARCO — марка бензиностанции в САЩ. — Б.пр. ↑

[6] „Алтоид“ — марка широко разпространени в Щатите дребни бонбони и лентички с различни вкусове и аромати. — Б.пр. ↑

[7] iPod — портативен компютър на фирмата Apple. — Б.пр. ↑

[8] A la derecha (исп.) — надясно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ЕДНА ОТ НАЙ-ЖЕЛАНИТЕ ЖЕНИ НА ПЛАНЕТАТА

Приказките могат да се сбъднат, може да се случи на теб...^[1]

Гласът на Синатра ромолеше тихичко в съзнанието на Лали, докато тя се насилваше да издържи последните пет мъчителни минути на тренажора; същата строфа се повтаряше отново и отново, понякога се сменяше с да-да-да, да-да-да и отново се завръщаше към началото на песента и приказките. Лали беше по средата на ежедневната си осемдесетминутна серия упражнения в боядисания в прасковено домашен гимнастически салон. Текстът на песента се конкурираше за вниманието ѝ с гърлените подканяния наличния ѝ фитнес треньор, Ръсел, който беше застанал на нивото на упражняваните в момента мускули — тези на задника.

— Хайде, стегни тези абдуктори! Давай, дай ми ги скъпа, стегнати бедра, о, да, толкова твърди!

Когато съсредоточи вниманието си върху гласа му, тя се замисли над един сериозен проблем: как да уволни Ръсел като любовник, а да го задържи като личен треньор?

Приказките могат да се сбъднат... Четири дни бяха минали от историческия обяд и приказката, която Лали си бе избрала, беше приятен мъж на средна възраст с милиард долара багаж. Беше елементарно, скъпи ми Уотсън, *elementaire*^[2], че като чукаше трийсет и две годишен треньор по фитнес, можеше сериозно да изпорти шансовете си.

Дзърррр. Таймерът на тренажора. Тя се свлече върху него в мокра купчинка с потрепващи мускули.

— Сензационно. — Ръсел ѝ подхвърли пухкава бяла хавлия и тя попи потното си лице. — Окей, лягай на постелката, корема надолу — нареди ѝ той.

Тя послушно скочи от тренажора и легна по корем върху йогийското килимче на пода. Ръсел седна на дупето ѝ и сложи пети точно под плешките — толкова приятно усещане, — а пръстите му обвиха раменете ѝ.

— Надигни се и се извий.

Тя повдигна гръдния си кош, изви гръб и пак се върна в изходна позиция, а песента продължаваше да звучи в главата ѝ: Може да се случи на теб...

Може ли? Лали изви гръдния си кош. Можеше ли наистина да се случи точно на нея?

Лали беше отраснала в каравана в по-непроспериращите покрайнини на долината Сан Фернандо. Баща ѝ, Хауи, беше весел, темпераментен мъж с огромни зелени очи, който пушеше Кемъл до филтъра и сменяше работата както другите татковци сменяха колите си — на всеки две-три години той зарязваше старата и си намираще нова. Измежду многото му занимания бяха: демонстрации на кухненски уред, наречен „Слайс О’меджик“ (оказа се, че повече му подхожда отрежи пръст), отглеждане на дългокосмести зайци (заразиха се с някаква болест и им опада цялата козина); заливане на пазара с 3D-очила за триумфалното завръщане на 3D-филмите, което никога не настъпи; беше партньор в заведение за сладолед, наречено Суърлис (провали се след като от другата страна на улицата отвориха една от големите сладоледени вериги).

Хауи Сипловски се хвърляше във всяко ново начинание с безграничен оптимизъм.

— Това е, хлапенце! — казваше той на Лали и я прегръщаше през кръста. — Това е златната ивица на края на дъгата! Това ще ни направи богати като крале. — Той го правеше да изглежда като приказка: всеки път Лали си го представяше да се завръща от приключение в някоя тъмна гора или от гигантско бобово стъбло, понесъл гърне, пълно с дублони.

Никога не можеше да разбере защо майка ѝ, Дейна, отказваше да се зарази от неговия ентузиазъм.

— О, Хауи — промърморваше тя с примирена въздишка; после се отправяше към мрачната работа, с която осигуряваше насъщния — вдигаше телефоните в една фирма за статистически проучвания в Уудланд Хилс. Понякога Лали си мислеше, че негативното настроение

на майка ѝ причиняваше провала на всички начинания на татко ѝ — нещо като заклинание, носещо му лош късмет.

Лали беше на тринайсет, когато Хауи изчезна от живота им. По него време предлагаше евтини балони на цветарските магазини и фирмите, организиращи партита. С тази работа той постоянно беше на път и на Лали ѝ харесваше да си представя, че той не кара остарелия си Форд Феърлейн по задръстените магистрали, а се носи безгрижно по въздуха, повдигнат от наръч червени, розови и жълти балони. Когато ги заряза завинаги, тя много добре знаеше, че е заради една перуанка в Ранчо Кукамонга, която печеше еротични кексове за ергенски партита и събирания на мъжки клубове и използваше розови балони за гърдите. Лали, освен това знаеше с абсолютна сигурност, че това не беше първата любовница, която Хауи си намираше.

Въпреки това никога не можа да се отърси от идеята, че баща ѝ е бил отнесен от неговите балони и все още е някъде там горе, носещ се между движещите се бързо облаци.

— На ръце и колене — изръмжа Ръсел. — Като куче, погледнало надолу!

Лали застана на длани и колене, вдигна задника си високо във въздуха и се изпъна назад върху петите си. Докато задържаше изморителната йогийска поза, все още чуваше мелодията: *Приказките могат да се сбъднат...*

Точно три пъти в живота си тя беше решавала, че най-накрая ѝ се е случило, че приказката се е сбъднала — *и заживели щастливо до края на дните си.*

И три пъти горчиво се беше разочаровала.

Приказка номер едно: филмова звезда. На двайсет и шест годишна възраст като самотна майка на малко момиченце, старлетката Лали Чандлър задминава Сибил Шепърд, разкарва Кейтрин Рос, прескача Кендис Берген и успява да получи ролята на Присила Мач в „Лесно е да умреш“. Лали е следващото момиче на Бонд, което означава, че е издигната в една от най-желаните жени на планетата, наравно с мис Вселена и момичето от корицата на каталога за бански костюми на „Спортс илюстрийд“. За около година тя населяваше магическа страна, в която където и да се появеше хората започваха да се вълнуват и светкавиците святкаха, а телефонът ѝ никога не спираше да звъни.

Това, което не знаеше обаче, беше, че явно е дебната, преследвана и хваната от някаква зла кръстница, която прави черни магии и филмът се оказа пълен провал — най-лошият филм за Джеймс Бонд, правен някога (освен ако не броим първия нещастен Казино Роял, а повечето хора не го броят). Прозрачният ѝ като вестник образ — който беше създаден единствено за да има съответните дупки облечен в трико и мъркащ *О, Джеймс* — изтри с едно движение всичко, което беше постигнала досега като актриса и я превърна в кукличка; а както всички знаят продължителността на живота на кукличките в Холивуд беше приблизително 10.6 секунди. Преди края на годината кариерата на Лали се състоеше в рекламиране на някакъв апарат, наречен Коректор на бедра, по долнопробните дневни реклами.

Приказка номер две: истинската любов. Живееше в Париж с последните остатъци от спечелените ѝ с Коректора на бедра пари, като се опитваше с тях да издържа неукротимата си дъщеря, която постоянно гонеха от някой швейцарски или австрийски пансион, когато страстно и главоzymaйващо се влюби в Хелмут Грас, три пъти номиниран за Оскар режисьор, циничен бонвиван с външен вид на скандинавски бог. Любов, много по-силна и изгаряща от тази към първия ѝ съпруг Томи, която тогава ѝ изглеждаше като наивно тийнейджърско увлечение. Изживяха лудешки романс в петзвездните хотели на Европа, Япония и Британска Колумбия и се венчаха пред един монах в параклис на брега на морето в Монте Карло.

Първия път, когато Хелмут я удари, тя го отдаде на обстоятелствата: баща му току-що се беше споминал от рак на панкреаса и Академията отново го бе пропуснала при раздаването на наградите. Втория път, е, добре де, той беше излизал с един Много Важен Инвеститор, който бе поръчал Деламейн^[3] от преди Първата световна война и макар че Хелмут не можеше да понася коняк, щеше да е професионално самоубийство да му откаже. Третия път, в хотелски апартамент в Оукланд, той счупи челюстта ѝ и избие един от кучешките ѝ зъби. Тогава тя се обади на стар приятел — шофьор от екипа на един от първите ѝ филми; след това опакова багажа си и отскочи до Мексико за по-бърз развод, където няколко седмици по-късно със задоволство прочете, че горкият Хелмут е бил зверски пребит от неизвестни нападатели като си тръгвал от афтър-парти в някакъв вертеп в Трайбека^[4].

Приказка номер три: съпруга на знаменитост. На трийсет и осем годишна възраст кариерата ѝ все още беше в застой, когато се натъкна на Арти Уилман, бивш водещ на популярна през седемдесетте и осемдесетте телевизионна игра на име „Сделка или не“. Какво като беше повече от три десетилетия по-възрастен от нея, главата му под направеното по поръчка тупе беше като боядисано в розово кубе, а на гърба си имаше повече прошарена козина от всяка средностатистическа мечка? Или че леглото, на което спеше, беше повдигнато в горния си край, за да облекчава рефлукса на киселини в хранопровода му, или че му трябваша поне три дози виагра, за да получи ерекция, която да става за нещо? Привилегията да бъде мисис Знаменитост си струваше всички тези неща. Тя го придума да се изнесат от Палм Спрингс — града на педерастите — и да се заселят в Колина Линда, където Лали трайно застана на върха на социалната стълбица: председател на борда на Операта, макар че беше пълен глухар и не можеше да различи *Ауда* от *Леля Джемайма*.

Но скоро започна да проумява, че Арти е не толкова знаменитост в истинския смисъл на думата, колкото... ами, пародия. Стомахът ѝ се свиваше, когато някой минавач извикаше след тях: *Хей, Арти, сде-елка или не!*, ключовата фраза от онова глупаво шоу. Това, в което всъщност се бе превърнала, беше мисис Ходещ Майтап, което беше категорично неприемливо.

Сладкият Арти. Той прие с облекчение молбата ѝ за развод. Излезе, че през цялото време се е ужасявал, че всичката тази виагра ще му докара сърдечен удар в деликатно положение.

Три опита за *заживели щастливо*. Три махвания с пръчката на злата кръстница. Но сега, най-накрая, когато четиридесетата ѝ годишнина настъпваше с неподозирана скорост, ѝ се представи истинската възможност.

Може да се случи и на теб... Не ставаше въпрос само за парите — миличкият Арти беше повече от щедър.

Петте нули ти купуваха нещо повече от власт. Даваха ти достъп. Няма как да направиш сензация в мъничко забутано място като Сан Карлино: Лали се виждаше как заслепява света. Облечена в Нарсизо Родригес, тя можеше да танцува валс на галавечерите за откриване на сезона в Ковънт Гардън и Метрополитън. Да седи скромно между Шарлийз Терън и принцеса Стефани на ревютата на най-новите

колекции в Париж. Да вдига незабележимо пръст, за да наддава за важно произведение на Де Кунинг^[5] в Сотби. Представяше си как си шепне на ухо с Хилари, след което може би флиртува с Бил и беше сигурна, че може да изкара сълзи в очите на всички членове на Обществото на народите с трогателното си представяне на Боно на първото връчване на наградата Клементе за хуманитарна ангажираност.

— Прекрасно, скъпа. — Гласът на Ръсел я върна обратно в действителността. Думите и тонът бяха абсолютно същите, които беше използвал преди два часа, когато зарови лице между бедрата ѝ. — Добре, сега се завърти и ще се потрудим малко за коремните мускули.

Може би най-добрият подход беше директният. Тя въздъхна, завъртя се и седна.

— Ръсел, скъпи, мисля, че трябва да преразгледаме връзката си.

В края на краищата се оказа лесно. Той всъщност си отдъхна — беше започнал да се притеснява, че тъй като правят секс, тя ще започне да настоява да я тренира безплатно. Щеше да бъде приятно, помисли си Лали, ако той поне малко се беше разстроил, че го изритва от леглото си, вместо да приема нещата така оптимистично. Но тя беше прагматично настроена — както и да е, нали се отърва! Пък и денят ѝ беше достатъчно натоварен, за да се занимава с подобна глупост.

Един часа следобед: обяд с борда на директорите в Съвета по околната среда в Понте, клисав ориз и вцепеняващо скучна дискусия за ерозията на скалите в Грайпайпър Блъфс.

Два и четиридесет и пет: жизненоважно посещение в отдела за бельо на Сакс. Периодът около менопаузата — колко гнусно — беше ѝ причинил ужасни месечни цикли, когато протичаше дори и през ползвания от нея Супер Тампакс и вече беше започната да изхабява запаса си от бикини.

Три и четиридесет и пет: Медицинския център в Депуеста, на втория етаж в дерматологичния кабинет на д-р Тоши Йошимато.

Винаги претърпкана чакалня. Там беше съседката ѝ отсреща, Ейлин Белкин, която изглеждаше като смъртта след операция на носа. И осемдесет и няколко годишната Силия Ръодерер, облечена в спортна тенис рокля, господ да ни е на помощ. Лали прати ослепителни

усмивки и на двете жени, после си наля вода в прашна чаша и изпи един валиум (не можеше да понася инжекциите). Настани се в едно от канапетата с цвят на мента и отвори клетъчния си телефон, за да разгледа от кого са новополучените пет съобщения. Четири от тях моментално — дори презрително — изтри. Петото я стъписа и тя го зяпна за момент, чувствайки нетипичните за нея пробуждания на гузна съвест.

Томи. Беше забравила да му се обади. Предполагаше, че е доста самотен, изтръгнат от любимата си Ню Ингълнд и все още в траур след ужасната трагедия. Със сигурност ще му се обади колкото се може по-скоро.

Тя натисна бутона запази като ново и си взе от масичката брой на W. Докато изучаваше един модел на Valentino и се чудеше дали всичките тези набори около талията няма да я правят да изглежда като Кралица Дебелана, нейната нова най-близка приятелка, Джейни Мартинес, се появи от някоя от вътрешните стаи.

— Лали! — изквича Джейни. Лицето ѝ, обикновено замазано с вароподобен фон-дъ-тен, сега изглеждаше зачервено, с цвета на сурово месо, а горната ѝ устна беше издута до стряскащи размери.

— Скъпа, това е невероятно! Ти го направи! — Лали се изправи. Без да обръща внимание на възпалената кожа на Джейни, Лали целуна въздуха на около шест инча от двете ѝ бузи. — Кажи ми, какво по-точно ти направиха?

— Ботокс тук и тук... — Джейни предпазливо докосна ъгълчетата на очите си и челото точно между веждите. — И след това тук — тя проследи възпалените очертания на горната си устна — позволих му да инжектира онова нещо, което го взимат от трупове...?

— Алодерм, да, фантастично е.

— Доста боли. Изглеждам добре, нали? Искам да кажа, устните ми не приличат на рибешки или нещо такова?

Всъщност, помисли си Лали, приличат повече на балони; но тя знаеше от собствен опит, че до 24 часа отокът ще се разнесе и под него ще се покажат младежки стегнати и очертани устни.

— Скъпа, Тоши е магьосник. Повярвай ми, до утре ще изглеждаш десет години по-свежа.

— Господи, надявам се...

Лали взе ръката на Джейни и я стисна.

— Ще се чувстваш невероятно.

Това новоизлюпено приятелство тип *дупе и гащи* беше споено още на обяда на Историческото общество. Двете си тръгнаха последни, останаха на масата почти до пет, обсъждайки бомбата, която Ронда пусна в началото. На определен етап Джейни облече в думи това, което беше ясно за всички:

— Господи, той е невероятна партия.

А Лали беше отговорила с палаво вдигнати вежди:

— Заинтересована ли си?

А Джейни беше завъртяла изразително глава — не че изобщо някога щеше да участва в надпреварата, разбира се. Но след това беше продължила:

— Мисля си, че ти, Лали, би могла да бъдеш негов тип.

Лали беше свела скромно очи и тихичко бе попитала:

— Смяташ ли? Искам да кажа, винаги съм му се възхищавала толкова много, с всичко, което е направил със своята фондация и така нататък.

— О, да, страхотно е — беше потвърдила Джейни.

— Разбира се, с удоволствие бих го опознала по-отблизо — продължила беше Лали, — но аз почти не го виждам.

А Джейни самодоволно беше отбелязала:

— А аз да, освен това познавам безброй хора, които го виждат почти всеки ден.

Мозъкът на Лали започна да щрака по-бързо.

Работата беше там, че Джейни, въпреки инфантилното си държание, имаше изумителни връзки в обществото. Тя, както и бившият ѝ съпруг, затворникът Роби Мартинес, бяха от Сан Карлино и по-точно не само те бяха родени и израснали тук, а и техните родители, баби и дядовци и огромен брой техни пра- и прапрабаби и дядовци. Джейни, представяш ли си, беше направила дебюта си на традиционния за Колина Линда котилйон *Жасмин и рози*, който беше в пъти по-престижен от старомодния бал, организиран от Младшата лига по сокър. Тя беше членка на голф клуба — не че беше голяма работа, всеки с чаена чашка пари можеше да се включи във Феърлоунс — но беше членка и на стария Кънтри клуб на Колина Линда, който забраняваше в помещенията да се носят дънки, и на Сан Карлино

яхтклуб, който въпреки занемарените си докове и стените на сградата си, покрити с толкова плесен, че приличаше повече на мъх, беше толкова затворен, че (такава беше местната шега) дори бог трябваше да се ожени за членка, за да го приемат.

О, да, Лали можеше да използва връзките на Джейни. Нали познаваше Дейвид Клементе дотолкова, че си кимаха като се видеха. Той не беше призрак — призраци наричаха тези хора, знаменитости и изпълнителни директори на известни марки, които се покриваха зад стените на именията си и никога не вземаха участие в живота на града. Клементе имаха участие в голяма част от социалния живот: просто не се засичаха с Лали. Тя се занимаваше с операта, а те — със симфоничния оркестър. Тя се занимаваше с Историческото общество, а те — с Музея на изкуствата. Тя даваше благотворителни вечери за церебралната парализа, а те — за спина бифида. И т.н.

И всеки път, когато Лали се опиташе да ги покани на вечеря или коктейл, получаваше учтив, но недвусмислен отказ от онова хапче за страх Сузана.

Лали реши, че може да пробва малка размяна на услуги.

— Знаеш ли на какво най-много се възхищавам у теб, Джейни? Ти не се интересуваеш кой знае колко от външния си вид. Толкова си естествена, не като всички нас — плиткоумни създания.

— Какво имаш предвид? — попита разтревожено Джейни.

— Имам предвид, че имаш потенциала да бъдеш зашеметяваща, ако положиш усилия, но теб това никога не те е интересувало.

Джейни се беше размърдала неуверено в стола си. Лали явно я наричаше повлекана, което означаваше, че трябва сериозно да ѝ се обиди. От друга страна обаче, като станеше въпрос за външен вид, на пръсти се брояха хората в живота на Джейни, които оценяваха поне потенциала ѝ.

— Предполагам, че трябва да направя нещо повече за себе си — позволи си тя малко отстъпление.

— Е, ако се чувстваш по този начин, знаеш ли какво си мисля, че ще е забавно? Позволи ми да те преобразя. Нищо прекалено, разбира се. Просто ще извадим на показ най-доброто от това, с което вече разполагаме.

— Ами, например, какво имаш предвид?

— Като за начало... — Погледът на Лали се спря на челото на Джейни, където дългите години избухлив нрав бяха отпечатали дълбоки бразди между веждите. После извади една от картичките на Дамския обеден клуб със снимка на полуразложена женска ръка, махаща от частично заровен гроб в пустинята, и на гърба ѝ написа името на артиста д-р Тоши Йошимато.

По този начин беше сключено безмълвно споразумение: Лали щеше да вземе Джейни под крилото си и да бъде козметичния ѝ гуру като ѝ покаже малките си трикове; в замяна Джейни щеше да помогне на Лали да заеме място в съзнанието на Клементе.

Азиатката с тих глас, която работеше на рецепцията, пожела да се осведоми дали Джейни ще запази час за допълнителни процедури. Джейни ѝ отговори с един от онези раздразнени жестове *не сега!*, които се бяха превърнали в нейна запазена марка. Наля си чаша еспreso, изсипа вътре пакетче Спленда, разбърка го и изпи сместа на един дъх, както пияница пие уиски.

— Изобщо не съм мигнала предната нощ! — обяви тя.

— Ти си нервак като мен, нали? Аз се въртя по цели нощи дори заради прости ежедневни проблеми.

Джейни се поколеба. Не от притеснения не беше спала. Страхът ѝ пречеше да заспи. Тя тъкмо се бе унесла в дълбок сън както обикновено, когато ѝ се стори, че чува стъпки, изкачващи се нагоре по стълбището, или шум от отворен прозорец долу, на приземния етаж. Колкото и да беше странно, докато бяха женени, Роби беше параноикът от двама им. Той си държеше револвер в чекмеджето на нощното шкафче и пушка Уинчестър 12-ти калибър в килера и рядко минаваше нощ без някъде между полунощ и зазоряване той да не стане в леглото и да изръмжи:

— Мисля, че чух нещо!

Веднъж, когато духаше вятърът Санта Ана, чува някакъв шум на двора и той извади револвера и започна да стреля — бам, бам, бам! — през прозореца, само за да открият на сутринта, че е надупчил една нещастна тента от пазара, донесена от вятъра пред къщата им.

Но сега, когато живееше сама, параноята му явно я беше заразила като някакъв бацил, който беше оставил на тоалетната чиния. Историята, която Кейтлин Лач беше разказала на обед, например: беше ѝ изкарала ангелите. В тъмните, тихи часове на нощта Джейни ясно

можеше да си представи как фигурата с качулка на главата нахлува в стаята ѝ — макар че по някаква странна причина си го представяше облечен не като Спайдермен, а като жабока Кермит. Дори и гледката на двата ѝ породисти шпаньола, Брент и Бренда, блажено спящи свити на топка до долната част на леглото ѝ, не можеше да я накара да се почувства на сигурно място; тя лежа неподвижна часове наред, парализирана от ужас, с празен стомах и вкус на кисело желязо в устата си.

Не можеше да каже това на Лали, разбира се. Щеше да започне безмилостно да ѝ се подиграва, а зелените ѝ очи щяха да заблестят саркастично.

— Предполагам, че е заради новите клиенти, които поех — обясни тя. — Докарват ме до лудост.

— Горкичката. Клиентите с високите си изисквания могат да бъдат просто отвратителни. Аз познавам ли ги?

— Семейство Дорнхолм? Уорън и Марси? Правя им градината.

След развода си Джейни беше посещавала няколко курса по градинарство в колежа и сега се занимаваше с проектиране на зимни градини за няколко избрани свои познати. Работа за пред хората. Всички бивши съпруги си имаха такива — нещо, с което да отговориш на най-честия въпрос по партита: *И с какво по-точно се занимаваш?* Лали, например, беше съсобственичка, заедно с две енергични седемдесетгодишни дами, на бутик за френски ръчни сапуни и свещи на Олд Мишън плаза, което ѝ позволяваше постоянно да бърбори за *моя магазин*, без изобщо да ѝ се налага да стъпва в него.

— Непоносими ли са? — предпазливо започна да разпитва Лали. Джейни си позволи една клюкарска въздишка.

— През цялото време ми повтарят, че искат нещо в стил Дзен, а после ми мъкнат каталози с разни префърцунени глупости — перголи, белведери и подобни.

— Познавам Марси Дорнхолм и тя има толкова общо с Дзен, колкото и сандвич с риба тон.

— Съвпада с моето мнение. — Джейни настани пълните си бедра на канапето до Лали. — Но ако не направя нещо за това безсъние, направо ще полудея. Сигурно нямаш нищо подходящо, нали? Ксанакс или нещо подобно?

Лали се поколеба само мъничка част от секундата.

— Ще ти помогне ли малко валиум? — Извади опаковката от марковата си чантичка Хермес и изсипа няколко таблетки в разтворената шепа на Джейни.

Приятелката ѝ затвори пръсти около тях и ги прибра в собствената си чанта. После, поуспокоена, облегна глава назад.

— Всъщност, Лал, смятах по-късно да ти се обадя. Тази сутрин си поговорих надълго и нашироко с братовчедка ми Деба.

Лали наостри уши.

— Тази, която е член на настоятелството на *Образователното колело* ли?

— *Бримка. Образователната бримка*^[6].

— Както и да е, и в двата случая звучи сякаш се движи в кръг. Защо не са го кръстили *Образователната ракета* или *Образователната магистрала*?

— Откъде да знам — раздразнено я прекъсна Джейни.

— Както и да е — Лали небрежно махна с ръка. — И какво каза Деба?

— Ами, понеже Ноа ходи в тяхното училище, Деба е доста близка със семейство Клементе, така че я попитах дали е виждала някой от тях напоследък, а тя ми разказа как Дейвид се е вманиачил по въпроса за образоването на индианците. Искал да финансира създаването на благотворително училище в резервата Топанга и се опитва да си осигури подкрепата на Конгреса.

— Това е доста интересно — промърмори Лали с престошена незаинтересованост. — Знаеш ли, че във вените ми тече и индианска кръв? Апахи. Преди много-много поколения, разбира се.

— Никак не съм изненадана. Само си виж изрязаните скули.

— Докторът те чака, Лали — показа се на вратата една сестра.

Лали започна да събира торбите с покупките си и издутата си чанта.

— О, остави ги — намеси се Джейни. — Ще те изчакам и ще си тръгнем заедно. Тъкмо ще ти разкажа още неща.

— Прекрасна си, скъпа. О, без малко да забравя, уговорила съм ти час при моето момиче в Ла Рока, точно по обед. Мари-Селест. Най-добрата коламаска на триъгълник в града.

— Това също боли, нали така?

Пред погледа на Лали премина образът на Джейни, изпружена на шезлонг край басейна в клуба, с две дебели ивици червеникавокафяви пубисни косми, подаващи се през банския между краката ѝ.

— Повярвай ми, скъпа, струва си да изтърпиш.

[1] От песента на Франк Синатра „Young at heart“. — Б.пр. ↑

[2] Elementaire (фр.) — елементарно. — Б.пр. ↑

[3] „Деламейн“ — вид скъп коняк. — Б.пр. ↑

[4] Трайбека — квартал в Манхатън. — Б.пр. ↑

[5] Вилем де Кунинг — холандски абстрактен експресионист (1904-1997г.) — Б.пр. ↑

[6] Става въпрос за learning loop, за която беше обяснено в една от предишните глави. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КОЙ ПОЛУЧАВА РЕСТОРАНТА?

Джесика Ди Сантини влезе чисто гола в обзаведеното със стъкло и бежово дърво фоайе на Файв Крейнс кафе.

Е, не беше точно чисто гола. Беше облечена в съвсем прилична светла пола и тъмночервено кашмирено поло, без да се споменават кожените ботуши в бургундско червено, бежовите чорапи и съответното бельо и аксесоари. Само че влизаше в този ресторант за първи път откакто свали брачната си халка и имаше чувството, че светлината пада право върху голия ѝ безименен пръст и хвърля сянка върху всичко останало. Ако някой от вечерящите вдигнеше поглед от хрупкавата си патица с лавандула или двойно преварените си макарони с шафран, със сигурност щеше да види точно това: тя беше гола, гола, гола.

Файв Крейнс беше техният ресторант. С Майкъл вечеряха тук поне по два пъти месечно през повечето години на брака си. Бяха отпразнували пет от общо шестнадесетте си годишнини тук, на тяхната специална маса до осмоъгълния прозорец; тридесет и деветия ѝ рожден ден, когато още не можеха да се нарадват, че бучката в гърдата ѝ не е злокачествена; шеметното повишение на Майкъл за шеф на неврохирургията.

Точно тук, за бога, в голямата колкото пощенска марка и ухаеща на бадемов ароматизатор тоалетна, бяха изтекли водите ѝ в нощта, когато се роди Алекс.

Мястото беше обитавано от духовете на брачния ѝ живот.

Каква лудост я беше накарала да го предложи като място за среща на по питие?

Истината беше, че поканата я свари неподготвена: беше решила, че е показала пределно ясно на Лали, че не желае да има нищо общо с никакви срещи с непознати. Толкова типично беше за Лали да не слуша какво ѝ се говори и въпреки всичко да даде телефона ѝ на бившия си съпруг.

Томас Брамбърг ѝ се беше обадил преди няколко дни. Смешното беше, че той ѝ звучеше още по-неподготвен за това обаждане от нея. Джесика се беше разсеяла от Бутър, дванайсетгодишната птичка на Роуън, която би трябвало да живее до 109 години, но точно в този момент се беше проснала в единия ъгъл на клетката си и издаваше гъргореци звуци, които, доколкото Джесика разбираше от птици, звучаха като типично предсмъртно хъркане. Така че избъбри набързо:

— Добре, в четвъртък. Какво ще кажеш за Файв Крейнс! Имат доста приятен бар. — Веднага, след което, затвори телефона и занесе Бутър колкото може по-бързо при ветеринаря, който за щастие постави диагнозата птичи еквивалент на тийнейджърско цупене.

Тя погледна часовника си. Закъсняла беше, но явно не повече от него — на бара не се виждаше нито един сам мъж. С какво ѝ беше казал, че се занимава? Имаше нещо общо с музиката, нали? Представи си застаряващо хипи, което се смята за особено секси в изтърканото си кожено яке. Може би с обеща или с татуировка, също като Лали.

Исусе Христе! Трябва да се беше побъркала.

Бюрото за резервации временно беше заето. Джесика можеше да види собственика и домакин, Джонатан Уинг, в основната зала, да ухахва Олбрайт, двойка архитекти, които, имайки късмета да бъдат чернокожи, почти удвояваха цветнокожото население на Колина Линда. Можеше да се измъкне и никой нямаше да разбере, че изобщо е била тук. Тя се обърна, почти решена да постъпи точно така, когато входната врата се отвори и вътре нахлуха Майкъл и Мозъка.

Вървяха ръка за ръка, толкова ухилени и погълнати един от друг, колкото двойка тийнейджъри. При вида на Джесика спряха като гръмнати. За секунда тримата стояха като хванати в капан от замръзнало време и се гледаха един друг с безмълвен ужас.

После лицето на Майкъл се разтегна в типичната идиотска усмивка, която не слизаше от устата му още докато траеха процедурите по развода.

— О, а, Джес — промърмори той. — Здравей.

— Здравей, Майкъл — процеди тя. — Здравей, Аманда.

Джонатан Уинг избра точно този момент, за да се върне обратно към бюрото за резервации.

— Добър вечер, д-р Ди Сантини — започна той и рязко спря, когато погледът му попадна върху бившата мисис Ди Сантини, а след

това и върху предполагаемата бъдеща такава. — Аа... хъм... маса за трима?

— Не! — рязко отвърна Мозъка. — Не сме заедно. — Безвкусна оранжева барета беше кацнала на темето ѝ като някакво сюрреалистично творение на Салвадор Дали. На Джесика ѝ се искаше да си представя, че целта ѝ беше да прикрива грозния и незараснал още белег, останал от некадърното шиене на Майкъл; само дете много добре знаеше, че Мозъка има достатъчно гъсти кестеняви къдрици да покрие какъвто и да било белег.

— Нямам нужда от маса, Джонатан — намеси се и Джесика спокойно. — Имам среща на бара. — Тя се обърна много по-малко рязко, отколкото ѝ се искаше, и се запъти към една от коктейлните маси, разпръснати около бара.

Аманда. *Ъ-ман-дъ*. Дори не беше толкова красива. Остър нос, сивкава кожа. Къдриците ѝ си бяха добре, но и те не бяха оправдание за огромните ѝ крака и за постоянно предменструалния ѝ характер. Пък и не беше кой знае какво попадение от интелектуална гледна точка, доколкото Джесика можеше да прецени. Е, какво по-точно, докато се е ровел в гънките на сивото ѝ мозъчно вещество, беше намерил за толкова неустойимо Майкъл?

Като че за да отговори на въпроса ѝ, той изтопурка подир нея:

— Джес. Мога ли да говоря с теб за секунда?

Тя настръхна.

— Слушай, съжалявам за рязкото държание на Аманда. Ти просто ни изненада.

— Да, изненадващо е да ме видиш в ресторант, в който идвам от колко... от петнайсет години?

— Добре, виж, и двамата обичаме това място. Явно просто трябва да се справим с проблема. — Той пак се усмихна, този път не с идиотската си гримаса, а със сладката типично негова усмивка, която осветяваше кафявите му очи и разкриваше трапчинките му.

Тя си позволи да му се усмихне в отговор.

— Е, кой получава любимия ресторант? Мисля, че споразумението трябваше да включва и това.

— Да, предполагам, че трябваше... Е, с кого имаш среща, с Толър ли?

— Не. Не го познаваш.

— Ооо... — Той кимна, сякаш беше очаквал точно това.

— Хайде да поседнем за малко, съгласна ли си?

Тя се поколеба за момент, но после сви рамене:

— Окей, какво пък.

За нея беше шок да открие колко познато ѝ беше да си седи така срещу него. Той беше Майкъл. Този графитен пуловер — беше го купила от разпродажба на Емпорио Армани и имаше един изваден конец на ръкава от онзи път, когато го закачи на пощенската кутия. Двете лунички, които сякаш поставяха ударение над лявата му вежда — колко пъти тя и децата го бяха дразнили за тях.

Всичко изглеждаше толкова... ами, нормално.

Може би и той мислеше така. Начинът, по който я гледаше с този мек блясък, може би откриваше, че да бъде тук с нея, точно на това място, връща всичко в своето спокойно и правилно старо положение отпреди Мозъка.

— Знаеш ли, може би е по-добре, че попаднахме на теб — каза той. — Има нещо, което искам да ти кажа. — Той ѝ се усмихна дори още по-нежно и сърцето ѝ трепна. — Ще се женя следващата събота.

Беше като шамар. Дори можеше да усети паренето по бузата си.

— Следващата събота.

— Съзнавам, че може би малко прибързваме, но причината е... аааа... Манди е бременна. Пета седмица, едва вчера разбрахме със сигурност. Близнаци са. — Произнесе думата самодоволно като продавач, който ти продава две на цената на едно — конци за зъби или шампоан с аромат на боровинка например.

Джесика вдиша с усилие.

— Каза ли вече на Роуън и Алекс?

— Още не, но ще им кажем. Имам чувството, че те доста ще се развълнуват, когато разберат, че ще имат цели двама нови роднини.

— Ти си безчувствен, егоистичен идиот — изрече бавно Джесика.

Лицето му почервения от гняв, но само за секунда. Това беше типично за хирурзите: може случайно да срежат жизненоважен орган, кръвта да плисне като фонтан, на монитора да се види права линия и те все пак оставаха спокойни, студени и без да губят контрол над ситуацията.

— Исках да улесня всички нас — каза той спокойно и безстрастно, — но ти явно си твърдо решена да усложниш нещата колкото можеш повече. Така че просто ще ти кажа направо гледната си точка. Ситуацията при мен се променя. Ще имам нови гърла за хранене, нови сериозни задължения. Така че смятам да поискам значително намаление на месечната издръжка, която ти плащам.

— Не можеш да го направиш — ахна тя.

— Ти си адвокат, скъпа. Дяволски добре знаеш, че мога. Вече се обадох на Уайнър да насрочи предварително изслушване. — Той стана. — Искам да знаеш още нещо, Джесика. Каквото и да кажеш или направиш, няма да намали радостта ми от това прекрасно събитие. И се надявам, че някой ден и ти ще преживееш поне толкова щастие, колкото мен.

Той се отправи с почти доволна крачка към основната зала.

Да пукнеш дано, копеле мръсно! Това ще ми достави огромно щастие.

Точно това трябваше да му каже; за момент почти се изправи на крака, за да го настигне.

Не го направи. Остана на стола си, от върха на пръстите ѝ пропълзя лед, който я закова на място. Навън се чу преминаващият влак, Южният Сърфлайнър, по средата на пътя си между Сан Диего и Сан Луис Обиспо. Прибави басови нотки към досадната музика в ресторанта. Влакови свирки и църковни камбани — това бяха типичните звуци на Сан Карлино, а в Колина Линда преобладаваше звукът на влаковете. Понякога Джесика го намираше за романтично. Като в старите филми на Хичкок и т.н. Само че точно сега я караше да се чувства безнадеждно отчаяна — като фигура от картина на Едуард Хопър, приведена на масата на приключваща среднощна вечеря...

О, вземи се в ръце, каза си тя.

Или още по-добре, вземи си едно питие.

Тя се надигна да извика бармана.

— Джесика? — Внезапно пред нея изникна някаква фигура. — Толкова съжалявам. Надявам се, че не си ме чакала дълго.

Имаше кожено яке — това си го беше представила вярно, — само дето беше кафяво, а не черно и почти безформено от носене. Над него леко закръглено лице. Доста голям нос, широка уста. Гъста, рошава коса, падаща свободно над огромни уши. По никакъв начин не би

могла да си представи такъв мъж с Лали и за момент тя дори си помисли, че той е нещо като временен заместник, носеше ѝ съобщение, може би, или беше шофьор, а истинският Томас Брамбърг я чакаше отвън в колата.

— Ти си Джесика, нали така?

— О, хъхъ... Да, аз съм.

— Том Брамбърг. — И като някаква смешна игра на бивши съпрузи, той седна в стола, заеман допреди малко от Майкъл. — Отне ми векове да прекося града. Явно има някаква фиеста, децата размахват балони, а в центъра свири мариачи група. Трябваше да заобикалям по задните улички.

— Уличният фестивал на Тиера авеню. Всички го знаем и го избягваме. Трябваше да те предупредя.

— Е, нищо. Знаеш ли, всъщност очаквах да си доста различна. Притеснявах се, че ще изглеждаш... ами... не знам... по-анорексична.

Тя се усмихна леко.

— И аз очаквах ти да си различен. По-лъскав, предполагам.

— Съжалявам.

— О, не. Повярвай ми, това е по-добрият вариант. — Тя замълча. Оглеждаха се несигурно един друг. Изведнъж Джесика си припомни телефонния им разговор и с какво ѝ беше казал, че се занимава. Беше композитор, който караше специализация и едновременно преподаваше в Морланд. — Значи си в колежа. В общезитие ли живееш?

— Не, имам къща на плажа. Колиба, но с изглед към океана.

— О. — Още една пауза. От залата за вечеря долетя смехът на Мозъка. Хък-хък-хък, не можеше да го сбърка с нищо друго. За най-голям ужас на Джесика напоследък Роуън започна несъзнателно да го имитира, онзи ден докато гледаше повторението на Свежия принц на Бел Еър например — хък-хък-хък.

Тя се изправи.

— Имаш ли нещо против да се преместим някъде другаде.

— Както искаш — учудено стана и Том.

Тя се втурна към изхода и изхвърча навън. Мъглата идваше откъм океана и образуваше причудливи форми, подобни на шалове и поли, извадени сякаш от някакъв зловец призрачен килер. Още една

влакова свирка проплака някъде в далечината. Известно време стояха неловко на тротоара без да се поглеждат един друг.

— Е, имаш ли някое конкретно място предвид? — попита той. — Не познавам много добре квартала.

Изведнъж тя не можеше повече да се сдържа. Започна да плаче, с дълбоки, мъчителни хлипания, накъсани от тихи стонове на безпределна мъка. Бегло чувстваше как ръцете му я обгръщат; зарови нос в реверите на якето му, вдишваше мъжествения му аромат, на кожа и афтършейв, на пот и сапун. Точно за три минути тя си изплака очите.

Когато спря, стана изведнъж. Последно разтърсващо вдишване и всичко беше приключило. Тя се отдръпна притискайки с длан възпалените си очи.

— Чувствам се като идиот.

— Хей, не се притеснявай. — Той извади пакетче Клийнекс от вътрешния джоб на якето си. — Изглеждат отвратително, но са чисти.

— Благодаря — Джесика попи течността, стичаща се от ноздрите ѝ, и издуха носа си. Горкият човек, не стига, че беше попаднал на пълна откачалка, ами и противна на всичкото отгоре. На якето имаше мокро петно с формата приблизително на Западна Вирджиния. Тя го зяпаше, докато се чудеше дали някой от познатите ѝ е станал свидетел на представлението и ако да, дали е казал вече на Майкъл и Мозъка.

Подсмръкна и отново си издуха носа.

— Мисля, че идеята като цяло не беше толкова добра.

— И аз мисля така — съгласи се той.

Много по-късно, когато вече караше към къщи през гъстата като вълнено одеяло мъгла, започна да си спомня, че някъде по средата на ревливането ѝ изпълнение беше усетила устните му да докосват лекичко косата ѝ.

— Е, беше гадняр, така ли? — Роуън беше в кухнята и си готвеше вечеря. Откакто се обяви за крайна вегетарианка, често можеше да бъде засечена тук, заета с рязане и кълцане на неща като тропическа гулия и органичен японски патладжан; в случая беше надвесена над масата и подреждаше дебели парчета от готовата си продукция в дървена чиния. Краищата на боядисаната ѝ дълга коса влизаха в чинията.

— Не, изглеждаше доста приятен. — Джесика остави чантата си на един стол. После събра косата на дъщеря си на опашка и я заметна през рамото ѝ.

— Тогава защо го изрита толкова бързо?

Джесика се поколеба. О, по дяволите, Мозъка няма да пропусне да се раздрънка.

— Сблъсках се с баща ти и Аманда в ресторанта и това малко ме изкара от релси.

— Гадна работа.

— Аха, точно. Къде е Алекс?

— В стаята на Йоланда. Гледат някакво анимационно по един от испанските канали.

Роуън отрязва върховете на някакви мъхнати зеленчуци. Сребърните и златните лентички на медицинската ѝ гривна паднаха надолу към режещата ръка, малката ѝ сребърна плочица с изписаната дума ЕПИЛЕПСИЯ и телефонен номер нежно се удряше в китката ѝ. Не беше имала припадък, откакто беше на десет, почти четири години вече. Бяха ѝ спрели всички лекарства и официално бяха обявили, че е в ремисия, но Джесика смяташе, че гривната е станала част от нея; Роуън я носеше както някои хора се кичеха с разпятия или еврейски звезди — не толкова от религиозност, колкото като символи на персонална идентичност. Джесика се радваше за това — винаги имаше рядката, но ужасяващо реална вероятност от релакс.

— Е, ще се видите ли отново? — попита я Роуън.

— Не мисля. Реших, че не се интересувам особено от срещи в момента. Бих предпочела да стоя с вас.

Роуън придоби едно от онези изражения с поклащане на глава и завъртане на очите — мооооля те, — които така добре беше усвоила, откакто стана тийнейджър.

— Знаеш ли, мамо, не можеш завинаги да страдаш и да се надяваш, че татко ще се върне при теб. Защото няма да стане. Той вече е с Аманда и ти трябва да свикнеш с мисълта за това.

На Джесика ѝ се прииска да удари главата ѝ в масата, да върви по дяволите епилепсията. Хайде да те видим колко небрежна ще бъдеш, хлапе, когато той те разкара от живота си заради тъпите си близнаци, помисли си тя. За да запази самообладание си взе морков от чинията и го ухапа.

— Никой не страда, Роуън — спокойно обяви тя. — Ако не си забелязала, напоследък бях ужасно заета. Затънала съм до ушите в задължения. Само управлението на тази къща си е работа на пълен работен ден. Когато дойде време, в което почувствам, че имам нужда от други емоции в живота си, ще направя нещо по въпроса.

— Добре де, добре. Както кажеш. — Роуън пусна мъхестите парчета при останалите неща.

Джесика я позяпа за момент, все още опитвайки се да си възвърне самообладанието.

— Смятам да отида да кажа на брат ти и Йоланда, че съм вкъщи. — Обърна се рязко и се запъти към стаята на икономката.

Часове по-късно, когато Алекс беше заспал, Роуън се беше затворила в спалнята си да си пише с армия безбройни приятели, а от телевизора в стаята на Йоланда се носеше тихо мърморене на испански, Джесика се спусна в избата. Седемдесет и две хиляди долара им трябваха, за да я превърнат от пропитото с влага мазе в това, което беше. Сега беше с варовиков под и антична френска маса за дегустация, и стриктен контрол на влажността. Майкъл водеше дълги процесии от гости тук долу, сякаш в някакви свещени катакомби, всички смекчаваха гласа си до шепот, когато слизаха по витото стълбище. Но вместо костите на разни светци там имаше възхитителни, трудни за намиране вина с доминантен привкус на бъзовина, боровинки, кожа от самур и кой знае какво още? Конфитюр от нокти.

Тя разгледа какво е останало от червените. Бутилка Опус Уан^[1] реколта 1983 година я повика от един рафт, последната от кашончето, изпратено на Майкъл от някакъв благодарен пациент — макар че като се вземе предвид, че пациентът беше шейсет и девет годишен магнат, Майкъл явно не беше го изучукал. Една бутилка от този вид сега се продаваше за около петстотин долара. Майк се грижеше за нея като за златно кюлче.

Беше взела със себе си чаша, най-грозната, която успя да намери, нацърбена, направена от дебела, мръсно-бяла изпечена глина и абсурдно декорирана с кенгуру в пелени. Извади корковата тапа. Напълни чашата догоре.

Наздраве, за теб, мръсно, вдигна тост тя и отпи грамадна глътка.

Лали не беше изгубила и секунда. Докато стигне до вкъщи, вече беше започнала организацията на официална вечеря. Представяше си я ясно: за двайсет — не, по-добре за шестнайсет — в двора ѝ, под звездите, с ромолящите фонтани и сладкия дъх на цъфтящия среднощен жасмин. Кобалтов севърски порцелан. Прибори на Букчелато. Изтънчена храна, но не прекалено показна, може би едно блюдо с царевича или тиква, като тактична препратка към коренните жители на Америка. За атмосфера онзи млад бразилски китарист, който беше толкова забележителен на последното парти на Бенет Клайнър...

След като реши концепцията за вечерта, тя направи първото обаждане — до Вашингтон, офиса на местния конгресмен Мери Новачек. Мери беше много близка приятелка — поне след последната ѝ предизборна кампания, когато Лали беше домакин на сума ти благотворителни следобеди, тъпчейки ковчето на Мери с по двеста долара на човек. Лали информира помощника ѝ, че планира малка вечеря в чест на Дейвид Клементе, собственик на Клементе Интернешънъл, както и на Фондация Клементе, и иска да я съчетае по време с посещението на шефката му в изборния ѝ район.

След около час ѝ се обади самата Мери. Конгресът имал ваканция третата седмица на октомври, това съвпада ли с плановете на Лали?

Прекрасно.

С Мери в джоба си, Лали накара асистентката си, Перла, болезнено затлъстяла млада жена с меден гласец, да направи второто обаждане — до племенния вожд на Топанга Роналд Елис Снелинг и жена му и да ги покани на вечеря.

Примамката беше здраво закрепена за кукичката. Сега трябваше да я пусне във водата.

Нейните хора (Перла) се обадиха на неговите хора:

— Мисис Лали Чандлър би искала да покани мистър Клементе на частна вечеря в подкрепа на образованието и добруването на

индианците в Топанга. Племенният вожд Снелинг и конгресмен Мери Новачек също ще присъстват.

В продължение на два дни Лали спираше да диша и се напрягаше всеки път, когато телефонът иззвънеше. От нея все още капеше вода след тренировката сутринта на третия ден, когато видя Перла да бърза срещу нея:

— Ще дойде.

— Юпии — Лали плесна с ръце и се изправи на пръстите на босите си крака. — Сега вече можем да подготвим целия списък. Дай ми петнайсет минути.

— Казаха, че ще води някой.

— Кой? — замръзна Лали. — Някой от Фондацията ли?

— Не знам. — На Перла, която притежаваше типичната за пълните хора невъзмутима мудност на мисълта, ѝ отне влудяващо много време да се консултира с бележките си. — Някой на име Кейтлин Лач. Само това ми казаха.

Влач?

Лали остана като гръмната. Кейтлин Влач? Мацката катерач по социалната стълбица с подозрително големите цици и отвратително жалкото си хлапе? Невъзможно беше — тя не играеше в неговата лига. И как, по дяволите, се беше добрала до него толкова бързо?

Известно време Лали се олюлява от неприятната изненада, после осъзна, че Перла все още я гледа. *Тормозиш се за нищо*, каза си тя. Това всъщност не беше кой знае каква заплаха; просто последните няколко дни я бяха поизнервили малко, това беше всичко. Може би половин валиум, просто за да му хване края — тогава спокойно можеше да преглътне новината.

Тя отиде да си вземе хапчетата, спомняйки си, че при дерматолога бяха в чантичката ѝ Хермес. Същата тази чантичка, която беше оставила под надзора на Джейни Мартинес, когато влезе в кабинета — така че не трябваше да се изненадва, когато откри, че опаковката вече не е там.

[1] Винарна „Опус Уан“ — американска винарна, базирана в Напа Вали. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ВСИЧКО Е СТРАДАНИЕ

Баскетболни маратонки.

Това беше първото, което Кейтлин забеляза, когато въведе смърдящия си, нещастен син в офиса на Дейвид Клементе. Бяха от старомодния тип — черно и бяло, отстрани кожата стигаше чак до глезените — високи ли ги наричаха? — и бяха обути на краката на Дейвид, заедно с памучни военни панталони, риза в пастелни цветове и бяла яка по британски маниер. Външният му вид беше като на рефер на мачовете по домашен тенис някъде през 1914 година. Той беше излязъл иззад стъкленото бюро със заоблени ръбове в далечния ъгъл на стаята, която можеше да изглежда доста потискаща със стени, целите в прозорци, и струващи милиони долари образци на съвременното изкуство. Само че след като видя тези откачени маратонки, Кейтлин разбра, че всичко ще е наред.

— Трябва да заведе сина си до тоалетната — избъбри тя. После се изчерви. Какво грубо начало.

Помощникът, Бари, се беше вмъкнал след тях и сега носът му се сбърчи, сякаш обиден от миризмата на урина, достигнала до него.

— Аз ще се погрижа за това — обяви той и се насочи към един от многото телефони в стаята. След малко в кабинета се материализира набита испанка с майчински вид. С много кудкудякане и пляскане с ръце тя подбра Ейди и си заформиха малка процесия с нея и Ейдън начело, следвани от Бари и още един млад мъж, който се появи незнайно откъде. Те бързо измаршируваха далеч от погледите на останалите.

— Горкото хлапе — каза Дейвид. — Предполагам, че инцидентът наистина го е уплашил.

Косата му беше различна, забеляза тя. По-къса. По-добре подстригана.

— Не беше чак толкова зле. Той просто има нервен пикочен мехур. Понякога не може да се стиска. — Поредната брилянтна

реплика. Наистина започваше да се проваля.

— Сигурно е много трудно за дете на неговата възраст.

— Да, ааа... — Тя се поколеба. — Всичко е страдание, както биха казали будистите.

Той я погледна любопитно.

Следващото нещо, което си спомняше, беше, че седеше на черно канапе под картина на някаква размазана, крещяща фигура (на Франсис Бейкън, установи тя по-късно, когато намери същата в албума си по изкуство) и му разказваше как Рави беше откачил, как ходеше с оранжеви ризи, сака и чорапи и за гигантския Буда във всекидневната и как поне 26 пъти на ден повтаряше фразата всичко е страдание.

— Не само когато беше нещастен или нещата не вървяха добре — разказваше тя. — Можеше да изяде цяла кутия шоколадов кейк и продължаваше да си го мърмори, докато дъвче, с уста, пълна с разтопен шоколад. Така че най-накрая проверих за какво става въпрос. Става въпрос за събирането на Четирите Големи Истина на Буда в едно общо твърдение — всичко е страдание или *дука*, както звучи на санскрит. Според Буда има три вида страдание. Първо, всеизвестният тип, като от рак или от разбито сърце. След това идва видът страдание, който идва от промяната — тоест дори ако в момента нещата са прекрасни, все пак боли като знаеш, че няма да останат така завинаги. Че някои хора ще те напуснат, други ще умрат. И нещата се разпадат, нали така? И след това има и трети тип, казва се *самхара-дука* и е много трудно за обяснение, но най-общо е когато направиш грешката да повярваш в илюзия. Като например илюзията, че притежанието на каквото и да е в материалния свят има някакво значение...

Тук тя малко се притесни. Последното нещо, което искаше да внуши, беше, че притежанието на блага в точно този материален свят е нещо, което тя отхвърля.

Илюзии-милузии, глупости...

— Това наистина е очарователно — каза Дейвид и се наведе напред. — Напоследък много се интересувам от различни религии и начини на мислене.

От този момент нататък Кейтлин се облегна на канапето и включи в действие един от основните си таланти — да оставя другите хора да говорят: тя кимаше и се съгласяваше, гледаше с огромно внимание, а полуотворените ѝ устни сякаш поглъщаха всяка дума,

докато той ѝ обясняваше... е, много не си спомняше точно какво. Нещо за ритуали и индианци, и нуждата от запазването на местната култура, като в същото време се осигури първокласно образование...

— Да — казваше тя тихо на подходящите места, — точно така е! — А в същото време част от мозъка ѝ се занимаваше със своите си неща: отчиташе колко прекрасна беше гледката от прозореца с искрящата синя ивица на Тихия океан на хоризонта, тревожеше се за Ейдън и оценяваше колко по-добре изглежда Дейвид с новата си прическа.

През цялото време докато говореха телефоните не преставаха да звънят, от време на време електронно променен глас съобщаваше имената на хора и организации, а той отговаряше:

— Ще се обадим. — Или просто: — не.

След около петнайсет минути гласът произнесе едно име, поне прозвуча така, но може би не беше чула правилно:

— Марта Вашингтон.

— Да — каза Дейвид. Стана и предложи ръка на Кейтлин. — Беше ми много приятно. Синът ми е в Ню Йорк с майка си, но следващия път като си дойде, трябва да съберем децата да си поиграят.

Тя осъзна, че я освобождаваха.

— Би било чудесно — измърка тя и стисна ръката му. Бари вече се беше появил безшумно на вратата да я преведе по обърканите коридори до входното фоайе.

Чудо! Там я чакаше едно щастливо, нетърпеливо и приказливо момченце. Облечено беше в чифт модерни широки джинси — всъщност толкова широки, че трябваше да ги придържа с една ръка да не паднат. Другата му ръка носеше лъскава торба, която явно съдържаше мокрите му панталони и бельо, изпрани, сгънати и опаковани в найлон.

— Позволиха ми да играя Хало на 47-инчов плазмен телевизор — разприказва се той, когато се качиха в колата — и победих това момче Карлтън със седем точки и ми дадоха шоколадче Дав и казаха, че мога да задържа джинсите — били на Ноа, но му станали малки, а те са Севънс, каквито винаги съм искал!

На излизане от имението бяха спрени от мъж със смесен произход, който ѝ подаде една папка — документ, че няма да търси никаква отговорност от фамилията Клементе. Значи затова беше

всичко — обръщаха ѝ малко внимание, зальгваха сина ѝ, за да са сигурни, че тя няма да тормози горкичкия малък милиардер с голям скъп съдебен процес.

Какво пък, по дяволите! Тя подписа документите, запали колата и напусна рая завинаги.

И после още едно чудо.

Точно една седмица по-късно Кейтлин беше на втория етаж, в заешката дупка, която агентът оптимистично наричаше спалня за гости, затрупана до врата с шапки. Почти цялото пространство в стаята беше покрито с шапки, елегантни меки шапки и сламени шапки с широка периферия, декорирани с цветя шапки от петдесетте, които се прикрепяха на главата с фиби, полуизядени от молци шапки клош от двайсетте, лъскави шапки с воал и грозни шапки с пера, шапки, поръбени с евтина или луксозна кожа; малкото останало място в стаята беше заето от пособия за опаковане и изпращане на шапките по пощата: картонени кутии и ролки прозрачно тиксо и големи брашнени чували, пълни със стиропорови топчета. Тази беше по-непрестижната от двете ѝ професии: да купува секънд хенд шапки от гаражни разпродажби и да ги предлага като уникални творения в е-Вау. Току-що беше приключила с пакетирането на един черен екземпляр с широка виснала периферия от началото на деветдесетте, за която знаеше, че е принадлежала на Джесика Ди Сантини, наскоро направила радикално прочистване на килера си. Този инстинкт да се пречистиш след раздялата — самата Кейтлин го познаваше много добре. Или за да бъдем по-точни, след като най-накрая признаеш пред себе си, че раздялата е окончателна и всички тези сувенири, дребни подаръчета и нещица, за които си мислела, че са нещо като лепило, държащо ви заедно дори и над разширяващата се пропасть между вас — тогава само искаш да се отървеш от тях, колкото можеш по-бързо.

Както и да е, Джесика беше предала кашони и кашони с разни неща на магазина втора употреба на Женската благотворителна лига на Ийст Меза роуд — всичките в прекрасно състояние и все още носещи дизайнерските етикети. Проблемът беше, че Джесика имаше прекалено добър вкус — при тези разпродажби по Интернет екстравагантните неща носеха най-хубави пари. Намери истинска

шапка с перука от 1969 година и наистина можеш да удариш къравото.

Кейтлин пишеше адреса на получателя върху пакета с черен Меджик маркер, когато телефонът иззвъня. Тя прегази купчините филц, кожа и слама и се втурна в спалнята си да вдигне.

— Мисис Лач? Бари Люис е. Личният помощник на Дейвид Клементе.

Отначало тя се стресна — ами ако бяха решили да я съдят, задето им беше повредила портите? Но след това думите му започнаха да проникват през паниката ѝ. *Лали Чандлър. Интересът на Кейтлин към образованието на малцинствата... Ще придружи ли мистър Клементе?*

— Да — отговори тя, едвам потискайки облекчената си въздишка. — Мисля, че точно тази вечер съм свободна. — За разлика от всички останали вечери, които бяха задръстени с покани за Белия дом и разни холивудски премиери.

Размениха се още няколко приказки за началото на вечерята, за дрес-кода (коктейлно облекло) и надежда следобедът на Кейтлин да е приятен.

Тя затвори телефона и се запъти като хипнотизирана обратно към стаята с шапките. Беше пощуряла от вълнение. Това истинска среща ли беше? Възможно ли беше някой мъж да използва асистента си, за да покани момиче на среща? От това, което знаеше, извънредно богатите вършеха абсолютно всичко чрез посредници. Доколкото зависеше от нея, това беше среща. Край на дискусиата.

По дяволите шапките! Тя скъса парче от кафявата опаковъчна хартия от ролката, взе меджик маркера и започна да съставя един от своите безкрайни списъци.

Облекло. Щеше да ѝ трябва нещо ново. Не че можеше да се надява да конкурира Лали, която сигурно щеше да е облечена в Сен Лоран и окичена със скъпи бижута. Кейтлин щеше да облече нещо семпло, подходящо, съвсем леко екстравагантно — дълбоко деколте, мрежести чорапи. *Mens sana in corpore slutty*^[1] беше нейното мото: пъргав мозък в тяло, създадено за секс — на тази комбинация малко мъже можеха да устоят.

На реда до „облекло“, тя написа „обувки“ и го подчерта два пъти. Щеше да ѝ се наложи да стисне зъби и да инвестира в абсолютно

невероятни, изумително скъпи възбуждащи обувки. Бланик, Прада, Джими Чу: имената изникваха в съзнанието ѝ като части от мантра.

Тя добави още нещо към списъка: *информация за благотворителните училища*, а след това *индианските племена в Топанга*. През следващите няколко седмици трябваше да се подготви сериозно. За момент се замисли.

Лали, добави тя. После повтори името отгоре и го загради в кръгче: *Лали?! Лали Чандлър* никога не беше канила Кейтлин на нито едно събиране у тях, нито дори на известните ѝ Коледни закуски, на които събираше всички от кмета до месаря. Тя нямаше да бъде очарована, когато Кейтлин влезеше с танцова стъпка на малкото ѝ соаре, заедно с почетния гост. Кейтлин трябваше да се приготви, да се зареди с начини да се подмаже и да умилюва домакинята; и обратното, трябваше да има готово оръжие, ако нещата загрубееха.

Тя написа още нещо: „Център“. Трябваше да си уреди нещата, за да си вземе свободен целия този ден от Центъра по изнасилванията, така че да има достатъчно време да се приготви. И после под „Център“ добави „Синтия Рудин“. Спря и започна да потупва името със задната част на маркера.

Какво, по дяволите, щеше да прави със Синтия?

Последният им разговор беше доста странен. Синтия все още не искаше и да чуе за подаването на жалба в полицията, макар че Кейтлин я беше накарала да ѝ сподели още няколко детайла за инцидента. Оказа се, че вибраторът е принадлежал на самата Синтия — някакъв дизайнерски обект, който приличал на миниатюрна скулптура на Бранкузи. Държала го на малката маса за кафе като интересна тема за разговор. Освен това се оказа, че Синтия е англофил: честичко отскачала до добрата стара Англия и забавлявала доста британци от висшата класа.

— Така че, нали разбираш, трябва да е някой, когото познавам. Някой, който и преди е идвал в къщата ми. Не мога да го предам в полицията. Това общество е много сплотено; всички ще разберат.

— Затова ли дойде чак в Центъра по изнасилвания в кампуса? — беше я попитала Кейтлин. — За да избегнеш всички, които познаваш?

— Ами, да... — Синтия замълча за малко, после продължи: — И, всъщност, имах визитната ти картичка.

— Моята картичка? Искаш да кажеш с моето име върху нея?

— Да — отвърна тя. После се развълнува, стана дори враждебна и отказа да говори повече.

Кейтлин наистина трябваше да я пробва още веднъж. Само че много добре познаваше нейния тип жени — щеше да бъде типично в неин стил да мине през трупа ѝ, вдигайки бесен скандал, че е била тормозена и безпокоена и каквото се сетиш още от служителите на Центъра.

Тя задраска името на Синтия Рудин от списъка.

След това сгъна листчето на четири и го сложи в задния си джоб. Изпълнена с енергия, генерирана от нервността ѝ, тя започна да тъпче изоставените опаковъчни материали в черен найлонов чувал за боклук. Като го напълни го метна на рамото си като Дядо Коледа и го занесе навън до зеления контейнер за рециклиране, който споделяше с полуразрушената съседна къща.

Гледката на тази къща винаги успяваше да я раздразни. В нея живееше семейство на име Уайн: бащата беше пенсиониран диспечер във водопроводна компания с лошо поставена изкуствена тазобедрена става; майката беше диетоложка в местното училище, преди да падне мъртва от руптура на аневризма в мозъка, докато загребваше картофено пюре. Къщата им крещеше *нисък наем*. Малко по-надолу по улицата една гей двойка на средна възраст — Джим и Джеймс — се бяха изръсили почти десет пъти повече за почти същата къща, направиха ѝ основен ремонт и я превърнаха в малко бижу на модернизма от средата на века. Точно от такъв тип хора се нуждаеше кварталът, смяташе Кейтлин, но щеше да ѝ бъде необходимо нещо от порядъка на неутронна бомба, за да разкара семейство Уайн от Депуеста роуд.

На тротоара шумно спря кола с явно неработеща система за заглушаване на звука. Стар зелен понтиак с кръгла лилава топка, закачена за антената. Беше Отис, най-младият от петте сина на Уайн и единият от двамата, които все още живееха при баща си. Той се разгъна от шофьорската седалка.

— Здравсти, Отис — извика му тя.

— Имаш ли нужда от помощ? — Той на секундата изтича при нея.

— Не, но е много мило от твоя страна да ме попиташ.

— Тя натъпка чувала в контейнера и сложи капака на мястото му, после се обърна към него.

Пицоглавко. Така наричаха навремето децата с кожа като неговата: мазно, лепкаво, прилично на домати с моцарела акне. Човек би си помислил, че трябва да го е израснал досега — вече беше в колежа, за бога! Освен това, не се ли предполагаше, че лекарствата Ретин А и другите там, трябва да го излекуват?

Защото ако го нямаше него, момчето не би изглеждало толкова зле. Носеше гадна жълтеникава тениска с надпис *за това ли излязох от къщи?*, но отдолу беше загатнато доста добро тяло. И косата му беше хубава. Коса на сърфист — с руси кичури, гъста и непокорна. Ако го видиш в гръб или от известно разстояние, би могъл да ти се стори привлекателен. И явно някои мацки наистина го намираха за такъв, тъй като си имаше гадже, една върлина, облечена като момиче, на име Бейба, която му беше колежка в университета. Една вечер Кейтлин се прибираше по-късно и случайно ги чу да правят секс на задната седалка на понтиака, той пъшкаше, тя викаше, колата се клатеше и тресеше, сякаш взимаше участие в екшъна.

Представи си да целунеш това подобно на пица лице? Гъррр.

Тя веднага се почувства виновна от злобните си мисли.

— Връщаш се от училище ли? — усмихна му се широко.

— Не, на работа бях. И след малко трябва да се връщам. Гадният ми шеф ме е подредил днес с две смени една след друга. — Отис работеше като разносвач по домовете за „Плъм Март“, специализиран (само на приказки) магазин за плодове и зеленчуци, който домакините в Колина Линда обожаваха. От вида магазини, които ти пращаха крушите, опаковани една по една в мека хартия, а ако се опиташ да използваш купони, служителите на касата ще получат около шестнадесет инсулта. Затова на антената на Отис имаше лилава слива.

Кейтлин размаха възпитателно пръст.

— Виж, знам, че имаш нужда от пари, но все пак гледай да не пренебрегваш учението си. Работата ти в колежа трябва да е приоритет номер едно за теб.

— Това го кажи на шефа ми — измърмори той.

— Ако искаш ще му кажа — ухили му се тя съблазнително.

Глуповато, влюбено изражение озари лицето му. С гадже или не, момчето беше влюбено до ушите в нея.

Кейтлин не беше му внушавала празни надежди, естествено, но от друга страна, не си правеше особен труд и да го обезкуражи — честно казано, беше доста удобно да има предано младо момче на собствено разположение. (Откакто се беше преместила тук, Отис играеше ролята на неин домашен техник, майстор на мебели, момче за всичко и понякога дори безплатна бавачка).

— Имаш някакви неща на панталона си — каза ѝ той.

— Така ли? — Няколко парчета стиропор се бяха залепили за изкуствения плат на панталоните ѝ. — Опаковъчни топчета — залепят се за всичко. — Тя ги изтупа, после се завъртя, за да погледне и задните си части. — Имам ли още?

— Няколко. — Той се поколеба за миг, после с едно смело движение се пресегна и махна едно парченце от прасеца и друго от горната част на бедрото ѝ. — Ето ги.

— Благодаря, ти си съкровище. — Окей, това беше малка почерпка. А сега отплатата: — Слушай, Отис? Мразя се дори, че те питам, но се чудех дали можеш да ми направиш една огромна услуга?

— Ами да, разбира се. Искам да кажа, като какво например?

— Имам малко много важна работа в пощата. Ейдън ще се върне съвсем скоро. Чудех се дали ще можеш да постоиш с него, докато се върна? Ще ми отнеме около двайсетина-трийсет минути.

— Да, разбира се, няма проблем.

— Сигурен ли си? Искам да кажа, че би ми било много неприятно заради мен да закъсняваш за работа. Не искам да ти създавам проблеми с шефа.

— Може да ми целуне задника, ако иска. — Хлапетото се опита да се изсмее самодоволно. — Както и да е, няма нужда да се връщам поне още час.

— Ти си истински ангел. Влизай. — Тя се върна обратно в кухнята, а Отис я следваше по петите като малък предан доберман. — Чувствай се свободен да опустошиш хладилника. Ще се върна само след секунда. — Тя се изкатери по стълбите до стаята с шапките. Тогава чу входната врата да се затваря и излезе в коридора пред вратата.

— Ейдън? — Надвеси се през парапета. — Ти ли си, скъпи?

— Здравсти, мамо. — Чудодейната промяна в настроението му, настъпила в имението на Дейвид Клементе, не беше изтраяла дълго.

Бързо се беше върнал към предпубертетното копие на Уили Лоуман^[2], което си беше и преди, мрънкаше за абсолютно всичко и навеждаше нещастните си малки раменца.

— Ей сега слизам. Отис е в кухнята.

— Да, добре. Имаме ли Тоститос!

— Мисля, че не. Провери в шкафа. Със сигурност имаме Чийтос.

— Мразя Чийтос. Защо изобщо ги купуваш?

— Бяха ти любими.

— Не, не са били. Винаги ми се е повръщало от тях. Казах ти.

— Добре. Отивам до пощата, ще се отбия в магазина.

— Но аз съм гладен сега.

Исусе Христe свещени! Ти не знаеш ли, хлапе, че всичко е страдание?

— В този момент не мога да направя нищо по въпроса — каза му тя. — Помоли Отис да огледа, може би ще намери нещо, което да ти хареса.

— Да. — Момчето се завлече към кухнята.

— Роооор Рейдррърн, рррраррр? — обади се Отис. Имитацията му на Скуби Ду. Беше му нещо като страст да имитира различни герои от филми, най-вече анимационни: Булуинкъл, Дафи Дък, Хоумър Симпсън, а понякога и реални хора — Джон Ф. Кенеди, Адам Сандър. Ейдън обожаваше тези му номера.

— Имитирай Спондж Боб! Имитирай онзи човек от рекламите!

Но напоследък това беше едно от милиардите неща, които беше обявил за смотани. Този път поне се засмя. Кратко, изкуствено подобие на смях.

Но все пак смях.

Гърлото на Кейтлин се стегна.

Усмехната, тя довърши събирането на готовите пакети. Девет шапки бяха продадени: обща печалба двеста петдесет и четири долара или малко по-малко от половината на това, което ѝ трябваше, за да организира срещата си.

Тя премина през коридора до банята, бухна правата си коса, среса я набързо с пръсти и приглади веждите си с мокър пръст. Изпишка се набързо и излезе от тоалетната все още закопчавайки панталона си.

И се намери лице в лице с Отис.

Леле-мале! Беше оставила вратата на тоалетната отпорена. Сигурно беше видял всичко.

— Какво, по дяволите, правиш тук горе? — развика му се тя.

Кожата на лицето му се изчерви до почти неземеен оттенък на пурпурното.

— Аз само, въъм...

— Никога повече не се качвай тук без позволение, разбра ли ме?

Той я изгледа с обиденото изражение на сритано животно. После направи нещо странно. Направо и плашещо. Пъхна ръце дълбоко в джобовете си, провлече крака и ококори очи. От устата му излезе висок, странен глас на анимационен герой:

— Вай, момичета и момчета, май наистина я оплесках този път. Наистина се надявам Кейтлин да не ми е много ядосана.

О, боже! Той имитираше Мики Маус! Наистина беше безценен идиот, ако ставаше въпрос за това.

— Какво правиш тук горе? — попита отново Кейтлин.

— Вай, Кейт, просто си помислих — ха, ха, ха, — че може да имаш нужда от помощ.

Продължаваше с Мики Маус. Окей, явно поне не я е видял да седи върху тоалетната чиния, реши тя. Естествено, че щеше да го види, ако се моткаше по коридора. Тонът ѝ омекна.

— Виж, не исках да бъда груба. Но трябва да запомниш, че имам нужда от малко лично пространство, нали?

Той безмълвно кимна.

— Добре тогава. Щом така и така си тук, можеш да ми помогнеш да свалим тези торби по стълбите. — Тя го потупа примирително по ръката, от което лицето му стана по-червено от коледна лампичка.

[1] *Mens sana in corpore slutty* — перифраза на латинската поговорка *здрав дух в здраво тяло*, буквално *здрав дух в курвенско тяло*. — Б.пр. ↑

[2] Уили Лоуман — главен герой от пиесата на Артър Милър „Смъртта на моряка“, изтощен, нещастен шейсетгодишен мъж. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ЗАБРАВИХ СИ КОРОНАТА.

— Забравих си короната.

Джесика потупа майка си по коляното.

— Всичко е наред, мамо. Отиваме на църква, там няма да ти трябва корона.

— Как очакваш хората да разберат коя съм?

Джесика въздъхна. Само ако случайно животът ѝ не беше достатъчно гаден и без това, майка ѝ, Лилиан Маккрейди, от време на време напълно изперкваше. Разумът ѝ беше напълно ясен, понякога дори седмици наред, после изведнъж — *плас!* Връщаше се обратно в 1952, годината, в която е била коронясана за Мис Пенсилвания, след като спечелила цели два кръга — вечерно облекло и конкурса за таланти — и вдигаше шум до бога, че не може да си намери тиарата или направения си по поръчка сutiен без презрамки и гръб. Сякаш някаква много важна част от мозъка ѝ беше препрограмирана и сега работеше в бинарен режим: фантазия, реалност; минало, настояще; лоша, добра.

— Ще разберат коя си — успокой я Джесика. — Изглеждаш прекрасно.

Майка ѝ сложи ръка на главата си и се намръщи, сякаш озадачена, че там има само рехава бяла косица, вместо буйната кестенява каскада, която беше очаквала. На Лилиан вече не можеха да ѝ доверят шофирането на автомобил: преди седем месеца беше спряна от магистралния патрул малко след зазоряване в посока север по южното разклонение на Шосе 804. Тогава тя студено беше информирала офицера, че има среща с учителя си по пеење във Филаделфия. Жилищното селище, в което беше настанена, осигуряваше редовна линия до близката църква Света Агата и обратно, но тя беше доста модерна сграда, която Лилиан наричаше смахната. Така че сега на Джесика се падаше честта да я кара всяка неделна

сутрин на месата в десет часа в Мадоната от Лурдес в Колина Линда, построена в приемливо приличен стил.

Мадоната от лексуса, както я наричаха на майтап. Паркингът ѝ беше затрупан от луксозни возила. Джесика паркира лешниковия си сааб на празното място между един ягуар и лъскав нов ескалейд. Кирпичената фасада на църквата винаги ѝ напомняше повече за Тако Бел, отколкото за божи храм — тя донякъде очакваше да види зад ъгъла ѝ отворено прозорче, в което продават бурито и халупа с три сирена; но отвътре беше невероятно красива — цялата в необработени дървени греди, позлатени Мадони и опушената трансцендентална светлина от картините на Караваджо. Чертите на Лилиан се успокоиха като влязоха вътре и ключът в мозъка ѝ превключи на настояще.

— Надявам се, че днес ще е отец Хюс — прошепна тя.

— Това новото момче от Мексико е сладко, но не мога да му разбера нито една дума.

— Отец Дел Марко винаги води месата в десет. Освен това мисля, че е от Гватемала.

— Откъдето и да е, може със същия успех да говори и на родния си език. Акцентът му е неразбираем.

Тя се отпрати към обичайното си място, от дясната страна на шестнадесета редица отзад напред, а Джесика я следваше с предпазливи стъпки. Тъпа болка се надигаше от основата на носа ѝ и обхващаше главата ѝ като някакъв стегнат шлем; езикът ѝ сякаш беше покрит с мокър пясък; клепачите ѝ, и горният, и долният, бяха подпухнали като парченца здравословна зърнена закуска. Накратко казано, имаше махмурлук — така изглеждаше и така се чувстваше.

От съседната секция една красива жена енергично ѝ махаше. Джесика се загледа и осъзна, че е Джейни Мартинес, която седеше между безбройните си роднини на възраст от дядовци до бебета. Джейни ѝ направи един от онези жестове в стил ще ти се обадя или ти ми се обади, с ръка до ухото, средните пръсти свити, а палецът и кутрето разперени, които по принцип се превеждаха като: а) хайде да обядваме заедно; б) търся билети за големия бал на артистите /против СПИН/за сираците/за опазването на околната среда; или в) знам клюка, която ще накара косата ти да настръхне. Джесика ѝ кимна, после обърна глава и се плъзна в редицата след майка си.

За неин късмет Джейни беше прекалено далеч, за да забележи състоянието ѝ. Макар че беше доста странно, че не може да я познае отначало. Може би защото преди никога не си беше мислила за нея като за красива жена.

Нова прическа? Или може би най-накрая се е наспала като хората. Или пък си е намерила гадже?

Какво толкова има в църквите, чудеше се Джесика, което винаги насочва мислите ѝ към секс? Понякога ѝ се струваше, че ѝ трябва единствено полъх на тамян и промърморено амин, за да започне с разюзданите фантазии.

Може би защото последните пъти, когато редовно беше ходила на църква, бяха през първата година в колежа и хормоните ѝ бушуваха като луди. На следващата година срещна един студент от подготвителния по медицина на име Майкъл Ди Сантини, който не понасяше никакви религии и тя самата също се отдръпна от тези неща.

Тя стана заедно с останалите от паството за първия химн и прибави гласа си към звънливата алилуя, но мозъкът ѝ не беше настроен на вълна молитви — освен ако не можеше да се моли бившият ѝ съпруг да прихване някаква обезобразяваща, продължителна и абсолютно неизлечима болест.

Копелето Майкъл! В понеделник адвокатът ѝ се беше обадил с подробностите за предстоящото предварително изслушване. Накратко, Майкъл искаше да ѝ отреже издръжката с невъзможните 65 процента, което нямаше да може да покрива месечните ѝ разходи. Една след друга колосални сметки изникваха пред очите ѝ: ипотеката на къщата, нейната половина за обучение и летни лагери. Благотворителните ѝ задължения. Ездата на Роуън, тенисът на Алекс и логопедът му, заплатата на Йоланда. Огромната сума, която отделяше, за да остане майка ѝ в независимото вилно селище Сикамор спрингс, чиито такси постоянно хвърчаха нагоре. Парите, които получи при развода — два милиона и четвърт — ѝ се бяха стрували като приятна закръглена сума по него време, но ако започнеше да ги орязва малко по малко, за нула време нямаше да остане нищо.

Майкъл, разбира се, беше пресметнал всичко това. И имаше готово решение: предложил беше да купи къщата. На пазарни цени, без комисионни. Тя взима парите, Алекс и Роуън остават в родната си къща и всички печелят.

Каква великодушна оферта!

Какъв надут мръсник!

Джесика, естествено, щеше да бъде изритана от дома си — къщата, която тя обнови и преобелела и обичаше с цялото си сърце, чиито градини внимателно беше планирала и засадила; това означаваше, че Мозъка щеше да бере скъпоценните ѝ рози и ирландска лавандула и щеше да прави свински пържоли на нейната направена по поръчка готварска печка. Ъ-ман-дъ щеше да кисне кльошавия си задник в цинковата вана на закривени крачета от Втората империя, която тя самата, Джесика, беше търсила поне десет уикенда поред, душеше и издирваше във всеки забутан и прашен антикварен магазин на територията на три щата.

И двамата можеха да отидат директно в ада!

Това последното явно го беше казала на глас. Майка ѝ се намръщи, а от предната редица един мъж със син кашмирен блейзер и очила с черни рамки се обърна назад и развеселено повдигна вежди.

И какво мислите? Беше новоизлюпеният ерген — милиардерът Дейвид Клементе.

Какво прави той в Мадоната от лексуса? Той и Сузана бяха главните енориаши на дори още по-елитната епископална църква *Благословени всички (С бентлита всички)* беше прякорът ѝ). Джесика му направи смирена гримаса. После наведе пулсиращата си глава към требника като се надяваше поне отстрани да изглежда задълбочена в службата.

В края на месата тя бързо се измъкна от реда с надеждата да го отбегне. Нямаше късмет: стигнаха до пътеката по едно и също време. Той срещна погледа ѝ и се усмихна.

— Спина бифида?

О, Господи, толкова зле ли изглеждам? После се сети, че той има предвид комитета, който тя и Сузана Клементе бяха оглавявали предната година за организирането на кабаре *Да променим нещо* в помощ на децата със спина бифида.

— Точно така — отвърна му тя с лека усмивка. — Аз съм Джесика Ди Сантини.

— Разбира се, Джесика. — Той явно смяташе, че няма как тя да не знае кой е. — И Майкъл е твой съпруг, нали? Надявам се, че е добре?

— Не бих могла да ти отговоря. Разделихме се. Официално от около два месеца.

— Съжалявам да го чуя.

— Да, случва се. Напоследък явно по-често. — В превод: *знам, че и при теб е същата ситуация*. Тя бързо добави: — Не знаех, че идваш в тази църква. Мислех, че си в *Благословени всички*.

— Технически май съм там. Но майка ми беше католичка. Почина преди няколко години и на всяка годишнина поръчвам литургия за душата ѝ.

— О. — Което обяснява защо олтарът приличаше на цветна градина.

Те продължиха да се движат в мълчание заедно с тълпата към застлания с каменни плочи вестибюл. Джесика се обърна да намери Лириан, но не можа да я види сред многото хора.

— Тази година ще участваш ли пак в кабарето? — попита я Дейвид.

— О, господи! — Тя се разсмя. Предната година тя и още пет от организаторките бяха направили с много лоша хореография единия от танците от мюзикъла „A chorus line“, облечени в изрязани трика, мрежести чорапогащници и бомбета, смело излагайки на показ краката и дупетата си, мяткаха гърдите си и всичко това за благородната кауза да се справим със спина бифида. — Мисля си този път да остана зад кулисите.

— Жалко. Мисля, че си единствената, която може да изиграе успешно Фос.

— Благодаря, но не е точно така. Макар че като дете вземах уроци по степ. Майка ми постоянно ме записваше в разни конкурси за красота, *Малката мис ябълков фестивал*, *Малката мис окръг* и други такива, така че степ танците бяха моя талант.

— Предполагам, че си спечелила не един.

— Всъщност, нито един. Отегчавах се и започвах да правя физиономии. Имам ужасно много снимки, докарана в разни бухнали рокли и лъскави баретки и с идиотски кръстосани очи.

Той се разсмя. Очилата с дебели черни рамки му отиваха, реши тя — даваха акцент на иначе малко обикновените му черти. Хрумна ѝ, че за първи път го вижда сам, без антураж от асистенти, прислужници и разни други, или пък без да е закачен за жена си, булимичната

Сузана, чийто комарски гласец обсебваше безмилостно разговора, отхвърляйки всяка тема, която не се отнасяше за нея.

— Дейвид, радвам се да те видя! — Дребничък, белокоос мъж в пепитено сако протегна ръката си за поздрав. И други зяпаха по посока на Дейвид. Джесика забеляза Джейни Мартинес и безбройните ѝ роднини да се организират, готови да станат от църковните пейки: В секундата, в която го видеха, щяха да го погълнат, както амеба поглъща парченце планктон. Веднага след това видя след тълпата Лилиан, която се приближаваше към нея. О, не, осъзна Джесика ужасено, тя не просто вървеше... тя дефилираше. Брадичката ѝ беше повдигната, очите ѝ бяха широко отворени като чашки за кафе, а устните ѝ бяха разтегнати в бляскавата усмивка на победителка... Дигиталният превключвател отново се беше задействал и тя се бе върнала в 1952, прочутото ревю във вечерно облекло.

Джесика пристъпи към нея, но беше твърде късно: Лилиан вече се беше насочила към Дейвид. Беше събрала полите на роклята си, повдигнала ги беше леко и с едно движение, което върна всички във Филадельфия, му направи дълбок учтив реверанс.

— Мамо, моля те! — промълви Джесика.

Дейвид направо зяпна.

Все още лъчезарно усмихната, Лилиан, започна да се изправя. И изведнъж се заклати. Ръцете ѝ направиха подобно на вятърна мелница движение, тя изписка тихо от изненада и падна тежко на твърдия каменен под.

Убий ме на място, помоли се отчаяно Джесика.

Моментално сякаш от нищото се материализира малка тълпа. Няколко човека, включително Дейвид, се втурнаха да помагат. Лилиан беше висока 5 фута и 10 инча, с фигура, която на младини приличаше на пясъчен часовник, а сега беше придобила формата на цилиндър: отне им сериозни усилия да я повдигнат до седнало положение.

— Добре ли си, мамо? — Джесика коленичи до нея.

— Не знам.

От тълпата изникна лицето на Джейни Мартинес.

— Какво стана? Да извикам ли линейка?

— Не мисля, че е необходимо. — Джесика се обърна пак към майка си. — Можеш ли да станеш?

Едно дружно усилие изправи Лилиан на крака.

— Ръката ме боли — измрънка тя.

— Мисля, че падна върху нея — намеси се Дейвид. — Може да е изкълчена или счупена.

— Сигурно е счупена — повтори като ехо Джейни.

Още колко по-гаден може да стане животът ми? Чакай да си помисля. Джесика лекичко потупа ръкава на майка си.

— Мислиш ли, че е счупена, мамо?

— Оу.

— По-добре я заведи в болница „Мишън мърси“ и проверете — предложи Дейвид.

— Да, трябва да я заведеш в болницата — каза Джейни. — Мерцедесът ми е паркиран съвсем близо.

Джесика я погледна: разгледано от близо, на лицето на Джейни си личаха неподвижните вежди на изкуственото подмладяване; под тях очите ѝ блестяха. Тя се забавлява, осъзна Джесика, наслаждава се на това неочаквано малко забавление.

— Всичко е наред, ще се оправя сама — остро ѝ отвърна Джесика. — Най-вероятно само е изкривена. Благодаря на всички ви, оттук натагък ще се справя.

— Ще се обадиш ли да кажеш как е майка ти? — попита Дейвид.

— Да, обади ни се и ни кажи дали се е оправила — изцвърча верният му папагал Джейни.

Още едно последно групово усилие натовари Лилиан на сааба. Последва петнайсетминутно пътуване покрай оживения фермерски пазар на Индио до болничния комплекс на северозападния склон на хълма. „Мишън мърси“ — владението на д-р Майкъл Ди Сантини. Въпреки че Джесика знаеше, че той няма да е там — беше извел Роуън и Алекс с платноходката, поредния подкуп, заедно с iPod-ите в бонбонени цветове, новите маратонки, прекаляването със сладолед и дори пари на ръка, които имаха за цел да прокарат по-леко новината за предстоящото раждане на Аманда. В интерес на истината системата работеше — поне що се отнасяше до децата, ако двамата нови роднини означаваха новия албум на Еминем и готини модерни джинси — дайте ги насам тогава.

За щастие Джесика позна служителката на бюрото в отделението по радиология: дебелобузестта жена на име Рената с боядисана в черно

коса и вежди, изскубани под формата на две параболи, придаващи ѝ вечно учуден вид.

— Добро утро, Рената — поздрави тя сърдечно. — Аз съм мисис Ди Сантини. Майка ми падна и нарани лакътя си и се притеснявам, че може да е счупен.

— Вие сте съпругата на д-р Ди Сантини?

— Да, *бившата* му съпруга.

Параболите се повдигнаха чак до линията на косата.

— Той не ни се е обадил.

— Не, той още не знае. Но няма значение, просто имаме нужда от рентгенова снимка.

— Без нареждане от лекар трябва да минете през спешния център.

Джесика въздъхна изтощено.

— Опитайте пейджера на д-р Лейк, Мери Елън Лейк, от неврология. Или Стийв Лундхолт.

— Не мога да го направя. Съжалявам, но трябва да минете през спешното. Такава е политиката на болницата. — Чиновничката скръсти ръце и стисна упорито устни.

Не толкова отдавна, когато Джесика беше женена за местното божество д-р Майкъл Ди Сантини, който и да е от персонала на тази болница би обърнал небето и земята, за да осигури необходимата помощ на майка ѝ. Но явно като разкараната бивша на гореспоменатото божество не се броеше за нищо.

— Хайде, мамо — каза тя и поведе майка си надолу към приземния етаж, където се помещаваше спешното.

Беше задръстено, истински пандемониум, подът беше покрит с вестници, смачкани кафени чашки и обвивки от шоколадчета. Джесика настани Лилиан в надраскан пластмасов стол и започна да попълва документите, хвърлени ѝ от рошав млад азиатец.

— Най-малко един час, ако не и повече — информира я той. — Откакто затвориха спешното в Бенедиктин сме просто затрупани.

Джесика изпи една чаша вода, занесе друга чаша на майка си и седна на стола до нея. От другата ѝ страна парцалив младеж мърмореше нещо за пчели. Зад тях две бебета изпълняваха ревящ дует, а една жена крещеше на руски по клетъчния си телефон.

— Какво значи това? Ще ме дисквалифицират ли от конкурса? — неочаквано запита Лилиан.

— Не, мамо, разбира се, че не.

— Защото ако ме дисквалифицират, смятам, че няма да е честно. Талантът ми не изисква използване на ръцете. Не съм балерина. Не жонглирам с топки като онова надутото момиче от Алънтаун. Аз съм певица. Нямам нужда от ръцете си, за да пея.

Тя седна изправено в стола си; за момент Джесика се ужаси, че ще започне да пее *имам толкова царевица, колкото Канзас през август*, както беше направила преди няколко седмици по средата на обяда в П. Ф. Чанг за огромен ужас на внуците си.

Но тя не запя. Вместо това отново се затвори в себе си, наместила сгънатата си ръка пред себе си като счупено крило.

— Наистина много боли. Мисля си, че може и да съм строшила някой кокал.

— Ще се погрижат за това съвсем скоро. — Джесика се огледа отчаяно в претъпканата стая.

После неочаквано чу някой да вика името ѝ. Скочи на крака и вдигна ръка. Бяха минали най-много десет минути.

Джесика нямаше време да се чуди, тъй като към тях приближи усмихнат дежурен, бутащ инвалиден стол.

— Мисис Ди Сантини? Нали вашата майка се нуждае от рентгенова снимка? — Той помогна на Лилиан да седне в стола и като се шегуваше и бърбреше небрежно, го насочи към основната сграда. Асансьорът ги качи обратно горе на седмия етаж в отделението по радиология, където този път ги посрещна цяла делегация, водена от млад лекар с какаова кожа и искрящо бяла престилка. Той се представи като д-р Коркоран.

— Хайде да направим няколко снимки на тази прекрасна малка ръка — изгуква той на Лилиан с глас толкова топъл и пътен, че сам по себе си действаше лечебно. Самата Лилиан се смееше и флиртуваше с него докато я откарваха в рентгеновата лаборатория.

Откъде изведнъж това вип-отношение? — зачуди се Джесика. Можеше ли Майкъл по някакъв магически начин да е разбрал, че те двете са тук и да се е обадил където трябва?

Почти мигновено снимките бяха направени, проявени и закачени на негативоскоп, на който младият д-р Коркоран им показва малката

бяла линейка на фрактурата, тънка колкото нокът.

— Ще я фиксираме с подвижна превръзка, която смятам ще ѝ бъде достатъчно удобна. И, разбира се, ще ѝ дадем нещо против болката.

— Бяхте толкова мил — впусна се да му благодари Джесика. — Не знам как да ви се отблагодаря.

— Хей, няма нужда. На практика Фондация Клементе крепи тази болница над водата.

Думите му я удариха като мълния: не Майкъл се беше обадил. Дейвид беше. Дейвид Клементе беше истинското главно божество тук. Човекът, с името на когото имаше бронзова табела в предверието; този, който притежаваше силата да подпомогне или да провали кариерата на всеки доктор в болницата.

Дори, например, на някой лъжлив, подъл, прелъстяващ пациентките си шеф на неврохирургията.

И освен ако не грешеше, въпреки че днес в църквата изглеждаше като на сутринта след необузdana оргия — или пък точно заради това, — той флиртуваше с нея. Със сигурност беше забелязала проблясък на интерес зад рамките на скъпарските му очила. В ума ѝ се оформи една идея, която бързо придоби плът и започна да пулсира в ритъма на нетърпимото ѝ главоболие: може би трябваше въпреки всичко да му се обади и да види дали не може да постигне нещо по-сериозно от лек интерес.

ГЛАВА СЕДМА

НА ТОВА НЕ МУ ЛИ СЕ ВИКА ЖИГОЛО?

Лали набучи на вилицата си парченце неидентифицираната риба, която плуваше мъртва наред мазния лучен сос в чинията ѝ; разсеяно го вдигна на половината път до устата си и го върна обратно. Томи, настанен на стола срещу нея, вече беше унищожил мусаката си и щастливо нагъваше свежа маруля и пикантни градински домати от огромна купа.

— Не ти ли харесва храната? — попита я той.

— О, не, вкусно е. Просто се опитвам да сваля няколко килограма.

— Нямах нужда да отслабваш. Плешките ти стърчат като крилцата на врабче. Ако изобщо трябва да променяш нещо в себе си, най-добре да понададеш малко.

Лали се усмихна мрачно. Том Брамбърг, известен с това, че казва нещата направо — едно от най-непоносимите му качества. И за съжаление едно от тези, които му бяха станали втора природа през годините. По тази причина, както и по някои други, Лали вече беше започнала да съжалява, че е приела поканата му да се срещнат за обяд.

Най-важната може би беше, че той изглеждаше точно на годините, на които беше — за съжаление почти същите като нейните. Цялото това излъчване на човек, преживял много неща, достойно остаряващ и без притеснения от възрастта, може и да беше подходящо и привлекателно за мъж, за бога — някои дори биха казали секси, — но що се отнасяше до нея, е... На великодушната вечерна светлина можеше да мине за жена в началото на трийсетте, а и обикновено изглеждаше най-много на трийсет и седем — трийсет и осем, освен на яркото и сурово слънце. Така и искаше да си остане, благодаря много, без някакъв си бивш съпруг да подсказва на околните разни други неща.

Освен това той имаше онова специфично трагично излъчване, безгранична тъга, която тъмносивите му очи излъчваха и която се

прокрадваше дори в усмивката му. Преди няколко години Лали беше ходила при една червенокоса ясновидка от бразилски произход на име Хоакинда, която твърдеше, че може да разчита и пренастройва аурата на човек; и макар че Хоакинда се оказва явна мошеничка, която постоянно дрънкаше за неща от рода на затъмнени полета и средно азурни проблясъци с единствената цел да пробута на клиентите си съмнителните си ароматични есенции, Лали беше сигурна, че би могла наистина да долови аура около Томи — моравокафява на цвят, обхващаща цялото пространство около тялото му като прозрачен покров. Аура на le tragique^[1]. Постоянното усещане за тази аура създаваше у Лали усещането, че непрекъснато трябва да внимава в приказките си, за да не би да изпусне нещо, каквото и да е, което да му припомни, че цялото му семейство — втората му съпруга, синът му, все още бебе и (поне така си мислеше тя) кучето им порода коли — беше изчезнало през една дъждовна вторник вечер преди седем години.

И още една последна причина, която трябваше да спомене, ако искаше да е до болка честна пред себе си — той беше *беден*. Не толкова беден, че да му се налага да проси по ъглите на улиците, разбира се, но по критериите на нейния кръг и нейните условия беше направо без пукната пара. Например: коженото яке, което беше облякъл, изглеждаше като нещо, довлечено от котката. И заради ограничените възможности на портфейла му вечеряха в някаква гръцка кръчма на име „Прозепина от синия Егей“ (гръцка!) вместо в Долчино или Умбрела.

О, филето от средиземноморска риба в сос от ароматни екзотични плодове и пъпеш, което приготвяха и Умбрела...

С шумна въздишка Лали се втренчи в противно лъщящото правоъгълно парче зелена чушка. Напоследък за нея се беше превърнало в малък навик да моли мъжете да поръчват вместо нея, което гъделичкаше самочувствието им на по-силен и кавалерски пол. Само че Томи май беше усетил какъв е истинският ѝ мотив — да не ѝ се налага да вади очилата си за четене като някаква остаряла селска библиотекарка и като лоша шега ѝ беше поръчал най-мазното ястие в менюто. Тя отново остави вилицата, този път по-решително от предишния път и посегна към чашата си с газирана вода — естествено

не Перне или Соле, дори не и Пелегрино, ами топла гадост почти без мехурчета и нарисуван на етикета изригващ вулкан.

Време беше да се захваща за работа.

— Е, скъпи — започна тя със заучена небрежност, — да разбирам ли, че между двама ви с Джесика Ди Сантини не припламнаха искри?

— Точно така. Това сигурно беше най-кратката уредена среща, която историята познава.

— Каж ми, че не си бил облечен с това яке.

— Това ли? — Томи зяпна любопитно облеклото си. — Не знам, с него съм бил сигурно. Но не смятам, че имаше някакво значение с какво съм облечен; когато отидох тя вече изглеждаше достатъчно разстроена. Мисля, че в момента е емоционално нестабилна.

Не толкова нестабилна, помисли си Лали, че да не може да си бърбри с Дейвид Клементе и то, от всички места на света, в Мадоната на лексуса. Вярната Джейни ѝ беше разказала всичко за малкия им tete-a-tete^[2]. Лали се чудеше дали Дейвид беше станал редовен член на паството и ако беше така дали тя самата да не започне да изповядва внезапна страст към вълнуващите и колоритни ритуали на Католическата църква?

— Не мисля, че трябва да се отказваш от нея — обърна се тя към Том. — Имам някакво чувство, че нещата може и да потръгнат. Пък и честно казано, няма да ти навреди да се събереш с някого, който разполага с повечко пари.

— На това не му ли се вика жиголо?

— Не това имах предвид, любими. Просто да бъдеш композитор е толкова ужасно ниско платена работа... — *Внимание, бомба на хоризонта на разговора!* Откакто се беше случила la tragedie, Томи не беше в състояние да напише дори едничка нота и изкарваше едвам-едвам поминъка си с мизерната заплата на преподавател. Тя бързо замаза положението. — Заслужаваш повече, скъпи. А и в края на краищата ти наистина намираш Джесика за привлекателна, нали така?

— О, да. Поне за това си права, Лал. Тя е необикновено красива жена.

— Е, може би няма да ѝ се отрази зле да свали едно-две килца, не смяташ ли?

Томи се взря в нея с Погледа — онзи, при който очите му се свиваха до триъгълни цепки, а ъгълчетата на широката му уста се повдигаха нагоре. Дори след всичките тези години той я караше да се чувства толкова... каква?

Незащитена.

— Просто наистина ми се иска да те видя щастлив — довърши тя несигурно. *Дали човек някога изобщо можеше да се почувства щастлив?* Бързо прогони от главата си тази сантиментална мисъл.

— Благодаря ти, Лал. Толкова е любезно от твоя и рана.

Той ѝ се усмихна почти лъчезарно. Внезапно в ума на Лали изникна образът му, когато се видяха за първи път: той беше китаристът на току-що издалата първия си хит метал група-чудо „Бясна котка“, с дълги до раменете руси къдрици и небрежен вид в стил *не ми пука от нищо*, с постоянно висящо от устните му марлборо, също като термометър. През седемдесетте никой не се женеше.

Бракът се смяташе за мъртва институция: правиш секс с някого и се разделяте, когато си поискате. Двамата с Томи се ожениха като пиянски майтап. В сградата на кметството: Лали носеше дълга пола с ресни и малка сламена шапка с налепени маргаритки, а пръстените им бяха тънички халки, направени от онова гадно мексиканско сребро, от което кожата на пръста ти почернява. През следващите месеци тя много се кефеше да обяснява на хората, че е съпругата на Томи Брамбърг и да размахва пред лицата им ръката си с евтиния пръстен. Придружаваше го на всичките му участия, самоотвержено го бранеше от фенките и поне за малко всичко беше... като част от сбъдната приказка.

И после. *После...*

Вторият албум на „Бясна котка“ се провали.

Барабанистът се включи в метадонова програма, изкара я цялата, след което се завърна обратно при мама и тате в Саут Бенд, Индиана. Един от екипа изчезна с половината им оборудване. Всички постоянно се караха и се вбесяваха взаимно. А Томи започна да залита по класическата музика — минималистични парчета без помен от мелодия. Започна да говори как ще се върне в училище да се дипломира и да запише докторантура по композиране. Лали беше объркана до краен предел. Беше си мислила, че се е хванала с Роджър Долтри, а се оказваше с мистър Чипс!

Веднага след като осъзна това, тя преспа с бас-китариста, полушвед, полуямаец, който — *она!* — ѝ направи бебе още първия път, когато правиха секс, заряза я и избяга на турне с подгрыващата група на Елтън Джон.

Беше много гадна постъпка спрямо Томи. Сега, разбира се, и тя смяташе така. Но по онова време беше почти дете. Както и Томи. Брактът им не беше нищо по-различно от сценична изява.

Няма нужда да се споменава, че се разделиха. Томи никога не я беше обвинявал, че му е изневерила; дори взе дейно участие в отглеждането на детето, Сиена, като ѝ помагаше да плаща сметките на скъпите швейцарски пансион и дори я взе при собственото си семейство за няколко години, когато тя навърши петнайсет и започна да води безмилостна война с Лали. Сиена му се отплати като напусна училище на седемнайсет и избяга с някакъв европейски боклук, уж моден фотограф, достатъчно възрастен да ѝ бъде дядо.

Това беше Сиена с няколко думи.

Томи на двайсет години, помисли си Лали отново — такова парче. Имаше най-красивия пенис, припомни си тя, розов и дълъг, сгъшен в меко гнездо от златисти косъмчета; за момент се почуди дали да не го заведе у дома си за едно бързо чукане. Но после се сети за *Погледа*. Колко ли невъобразимо противно щеше да бъде, ако след това не може да определи кой от двамата го е направил от съжаление към другия?

— Вече говорите ли си със Сиена? — попита я той ненадейно.

— Не особено. — Тя подскочи стреснато и го погледна. — Говорил ли си с нея?

— От месеци не съм. Последния път, когато се обади, каза, че се мести в Барселона. Предполагам, че вече не живее с онзи конт.

— Какъв ти конт — изсумтя Лали. — Конт Чокула^[3] е той.

— Затова ли спря да ѝ говориш? Заради скапания ѝ вкус за мъже?

— Не. Защото е чудовище.

— О, стига де! Тя ти е дъщеря. Каквото и да е станало, прости и забрави.

Лали повдигна неопределено рамене. После погледна към часовника си, съчетание на платина с диаманти, и се направи, че чак сега осъзнава кое време е.

— О, господи, налага се да отлitam, скъпи. Трябва да стигна навреме за една ужасно важна среща.

— А аз трябва да се докопам до цигара.

— Мислех, че си ги отказал. Преди години още.

— Да, отказах ги. Както и още три-четири пъти след това. И пак ще ги откажа, но не точно сега. — Ухили се. — Хайде де, не ми обяснявай, че понякога не жадуваш за една Бенсън и Хеджес^[4].

— Никога. — Лали сви нос от отвращение.

Този жест припомни на Томи за Лали на деветнайсет — разтропано, приказливо момиче с коса като на Шер, от разбито семейство в Тарзана. Изглеждаше като сексапилна Олив Ойл^[5], истински триумф над непохватността, впечатляваща всички в тяхната среда с огромната си енергия и репутацията (силно преувеличена) на ненадминатата майсторка на френската любов.

Образът изчезна от съзнанието му, когато сервитьорката се спря на тяхната маса да остави сметката и настоящата Лали се пресегна за чантата си.

— Защо не оставиш на мен?

— Гледай си работата, Лорейн.

Тя се усмихна като чу рожденото си име. Томи може би беше последният човек на света, който изобщо го беше чувал.

— Благодаря ти тогава, Томи. Винаги ми е ужасно приятно да те виждам. — Тя извади метално цилиндърче червило и оцвети устните си, без да използва огледало.

— Знаеш ли, липсва ми старият ти нос — каза ѝ той.

— Майната ти, скъпи...

Каква е тази мания да използваш постоянно скъпи? — едва не изрече Томи. *Звучиш като стар филм на Били Кристъл.* Но се въздържа. Беше усетил нещо ново и тъжно у Лали. Една ранимост, която беше достойна за съжаление. Също като къс мрамор със скрит дефект — и най-лекото почукване по слабото място щеше да го разбие на хиляди парченца.

— И за каква невероятна кауза е този път ангажиментът ти? — каза той вместо това. — Някоя нелечима болест или нещо свързано с изкуството?

Лали сви блестящите си устни.

— Жертвите на изнасилване.

[1] Le tragique (фр.) — трагичното. — Б.пр. ↑

[2] Tete-a-tete (фр.) — на четири очи. — Б.пр. ↑

[3] Конт Чокула — призрачно чудовище, нарисувано на кутията на един вид детски зърнени закуски. — Б.пр. ↑

[4] Марка английски цигари. — Б.пр. ↑

[5] Олив Ойл — героиня от анимационния филм „Попай моряка“, висока, слаба, с дълги ръце и крака и много непохватна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

ИЗНАСИЛВАНИЯТА СА ГОЛЯМ ПРОБЛЕМ ПРИ НАС

Кейтлин забеляза Лали преди тя да я види. Е, разбира се, трудно беше да пропуснеш Лали: висока шест фута от върха на къдравата си конска опашка до подметките на обувките си Маноло с четириинчови токчета; освен това си беше облякла небрежно-елегантно сако Баленсиагас цвят на папая, което на фона на почти отчаяно жизнерадостните яркожълти стени на Центъра я караше сякаш да пулсира като композиция в онзи толкова модерен през шейсетте стил. Слабичката директорка на Центъра, Грейс Пойниак, подтичваше около нея, а ококорената ѝ физиономия беше извърната нагоре, разтегната в ласкателна усмивка; само дето не махаше с въображаемата си опашка.

Кейтлин инстинктивно се напрегна. Какво, по дяволите, търсеше Лали Чандлър тук?

Без значение с каква цел, появата ѝ тук не вещаеше нищо добро. Досега Лали трябваше да е разбрала, че Кейтлин ще присъства на ексклузивното ѝ малко соаре под ръка с Дейвид Клементе — може би това толкова беше вбесило Кралицата на пчелите, че идваше тук да издейства уволнението ѝ. Дори да не беше така и идването на Лали тук да нямаше нищо общо с нея, Кейтлин все пак се ужасяваше от възможността Лали да я види в обичайната ѝ работна среда. Беше хвърлила много труд да създаде у околните впечатлението, че е приела тази работа от желание да направи нещо смислено в живота си — и че един подпис върху отчета за заплатите я отличава от бордовете на благотворителните организации и управлението на разните комитети, които запълваха времето на другите разведени. Само един поглед към тази окаяна бърлога, с яркото ѝ луминесцентно осветление и сталагмитите от натрупани папки, щеше ясно да покаже и на слепите, че Кейтлин не може да е тук за друго, освен за парите.

Слава богу, Лали и Грейс отминаха нататък без да обърнат глави към нея. Те завиха в обратната посока на кабинета на Кейтлин и се изгубиха от погледа ѝ. Кейтлин се върна към това, което правеше преди да ги види — а именно прашчаше съобщение на Ейдън.

Не забравяй, че урокът по кларинет се отменя. Нека те докарат вкъщи заедно с другите деца. ILY^[1].

Знам. Каза ми вече, отговори ѝ той.

Да му се не види. Ейдън можеше да накара дори обикновеното текстово съобщение да звучи мрънкащо. Прати му още едно ILY. *Обичам те* — ако му беше написала целите думи, той щеше да се разсърди. По някаква неразбираема за нея причина съкращението обаче беше приемливо. Иди му разбери.

После се вгълби в задачата, която отлагаше от дълго време — координирането на графициите на множеството консултанти и доброволци, които работеха към Центъра — ченгета, психиатри, социални работници, медицински персонал — беше като да се опитва да нареди пъзел, парченцата на който са с един и същи цвят.

Беше работила интензивно около двацетина минути или повече, когато интеркомът в кабинета ѝ изписука.

— О, Кейтлин — гласът на Грейс Пойниак звънна с нетипична за нея музикална нотка. — Би ли дошла в офиса ми за нещо?

— Не може ли да изчака няколко минути? От половин час се боря с графика на консултантите и е истински ужас.

— Съжалявам, но ми трябваш веднага.

— ОК, идвам ей сега. — Обхвана я нов пристъп на параноя. Лали със сигурност беше в дъното на това.

Извади огледалце и освежи червилото и спиралата си, след което огледа внимателно зъбите си за хранителни остатъци и набързо се опита да разреже короната от коси на главата си с пръсти. Синият ѝ костюм с панталон (Ан Тейлър, купен миналата зима от разпродажбата на застоялите стоки) имаше отчаяна нужда от химическо чистене, но какво от това? В една стая с онзи Баленсиага така или иначе щеше да изглежда като бедняшки парцал. Тя закопча сакото си и тръгна към директорския кабинет.

Кралицата на пчелите беше седнала изправено в един от металните столове на Грейс, висока, слаба, с кръстосани дълги крака. Чанта Бъркин стоеше точно до стола — истинска, никаква имитация,

от зелена крокодилска кожа. Цената ѝ в магазина беше около една трета от заплатата на Кейтлин. По една случайност Кейтлин също притежаваше Бъркин, купена за 79.95 долара от разпродажба в малко магазинче за имитации на Олвера стрийт в Л.А. — закопчалката беше паднала още първия път, когато излезе с нея.

Все пак, напомни сама на себе си, тя притежаваше разни автентични неща, които при Лали Чандлър бяха изкуствени — например бюста, скулите и — можеше да се хване на бас — почти невъзможно плътните ѝ, чувствени устни. С тази успокоителна мисъл в ума Кейтлин изви своите собствени устни в най-добрата усмивка на порцеланова кукличка и влезе в стаята.

— О, Лали, каква прекрасна изненада! Какво те води тук?

Зелено-жълтите очи на Лали бавно се завъртяха към нея.

— Случи се нещо невероятно! — възкликна Грейс. — Лали Чандлър става дарител на Центъра.

— Страхотно! — Кейтлин обърна кукленската си усмивка към Лали. — Винаги имаме такава нужда от подходящо финансиране. Какво те накара да се сетиш за нас?

— Всъщност разговорът ми с теб в Историческото общество онзи ден. Гадната история, която ни разказа за онзи изнасилвач, облечен като Супермен...

— Спайдърмен.

— Да, вярно, Спайди. Толкова гадно. Като жена, аз изпитвам невероятно съчувствие към жертвите на изнасилвания. Не мога да си представя нищо по-ужасяващо от това да бъдеш жертва на сексуално насилие.

А какво ще кажеш за бубонната чума? — помисли си ядосано Кейтлин. Или болестта на Лу Гериг, или терминален стадий на рак на хранопровода?

Но на глас само каза:

— Това е голяма част от дейността на Центъра — да помагаме на жертвите да преодолеят травмата.

— Да, да — намеси се Грейс, — но има и още нещо. Не само че самата мисис Чандлър ни прави изключително щедро дарение, но и спонсорира програма, която ще ни докара още повече. Преди няколко дни разговарях с мисис Чандлър...

— Моля те, казвай ми Лали.

— О, добре, благодаря, разбира се. Та както казвах, разказах на Лали за серията семинари, които проведехме съвместно с полицията с цел да им обърнем внимание на специфичните нужди на жертвите на изнасилвания и какъв успех постигнахме — най-вече с онези мъже в униформи, които обикновено са толкова груби и брутални в такива случаи. Както и да е, Лали беше силно впечатлена от това и... Грейс развълнувано потрепери. — Може би ще е по-добре отук ти да ѝ обясниш, Лали.

Изнервящо бавно Лали разгъна няколко километровите си крака.

— Имам скъпа стара приятелка, Мелора Патерсън, която прекарва по-голямата част от годината в Дънстър, Аризона. Женена е за Уинч Патерсън. Ти, разбира се, знаеш кой е той, нали?

— Ами, името ми е познато — поколеба се Кейтлин, — но не...

— Финансов мениджмънт Патерсън, номер шейсет и нещо в топ петстотин на Форчън. За да съкратим историята, ще ти кажа само, че Мелора търсеше нещо голямо, в което да впие зъби, нещо повече от обикновените благотворителни комитети. Явно място като Дънстър, което гъмжи от бедни имигранти... ами с всичкото му пиянство, мачистки настроения и насилие от всякакъв вид, особено спрямо жените — е, изнасилванията са огромен проблем там. Така че когато разказах за тези семинари на Мелора и ѝ казах, че според мен могат да бъдат полезни и в Дънстър, тя прегърна идеята с две ръце.

— Ще помогнем на мисис Патерсън да започне същата такава програма и при тях! — намеси се възторжено Грейс. — А в замяна семейство Патерсън ще дарят 75 000 долара на това заведение.

— Нещо като програма за взаимна размяна. И двете страни се уреждат чудесно...

Лали замълча неуверено. Кейтлин продължаваше да наблюдава със самодоволната си усмивка и, честно казано, започваше да я стряска. Всъщност цялата атмосфера на това място я притесняваше — от самата му директорка, приличаща на джудже с очи на буболечка, до постерите, изрисувани с пъстроцветни дъги и пърхащи пиленца Туийти. За секунда тя се почуди дали Кейтлин се беше досетила за истината: Мелора Патерсън беше хиперневрастеничка, женена за седемдесетгодишен чичко с шкембенце, чиято идея за щуро прекарване беше да гледа голф на огромен екран, похапвайки дебело парче телешко, средно препечено. Мелора не можеше да го зарече;

щеше да остане без стотинка. Освен това Мелора — горкичката — се беше разболяла от тежка розацеа, която караше бузите ѝ да горят и правеше носа ѝ толкова червен и обринат, че нямаше никаква надежда да привлече някой друг поне средно заможен ерген. На всичкото отгоре вече беше започнала да полудява завряна там, по средата на нищото. — Знаеш ли какво, скъпа — беше ѝ казала Лали. — Дай ми този малък проект, а другата пролет, когато семейство Фрайнет организират ежегодната си триседмична разходка по Лоара, аз ще те уредя с покана.

Мелора веднага се съгласи. Всъщност може би щеше дори да заплаче от благодарност, ако това не правеше носа ѝ още по-зачервен и подут.

Но не, Кейтлин нямаше как да подозира нищо от това, успокои се Лали. Влач просто не се движеше в тези кръгове.

Лали продължи:

— Причината, поради която те извикахме тук, скъпа, е, че аз помолих ти да отговаряш за проекта.

— Аз ли? — попита Кейтлин предпазливо.

Лали кимна.

— Милата ми приятелка Джейни Мартинес ми разказа каква страхотна помощ си ѝ оказала в организацията на Фестивала на орхидеите преди няколко години. Говореше ми с възхищение колко организирана и находчива си.

— Наистина ли?

— О, боже, не можеше да спре да те хвали. Разказваше как сладкишите с подаръци не са били готови до последния момент; никога нямало да успеят, ако ти не си останала до сутринта, за да ги приключиш.

Това си беше стопроцентова истина, помисли си Кейтлин. Фестивалът на орхидеите беше едно от първите събития, в чиято организация се включи доброволно, когато се премести в Сан Карлино, вечеря с танци в чест на децата със синдром на Даун, която се проведе в павилион на открито в Ботаническата градина. Тогава тя стоеше на най-ниското ниво и покорно изпълняваше заповеди, изкряскани ѝ от арогантни вдовици и разведени, които ръководеха парада — и да, през нощта преди партито беше стояла до изгрев-слънце да пълни проклетите сладкиши с дарени вещи, струващи хиляди долари

(едната!): слънчеви очила Гай Ларош, шоколадови тестерчета Жирардели, парфюм Пери Елис, кожени портфейли Коуч, пътнически будилници Тифани, и така нататък, и така нататък.

Тя самата присъстваше ли на събитието? Не, по дяволите, не и при цена от седемстотин и петдесет долара за билет.

Позволиха ли ѝ поне да си вземе няколко от даренията за сладкишите, макар и от второразредните като продуктите за коса с миризма на бонбони или безумните хромирани ключодържатели, които автоматично щяха да бъдат подарени на прислужниците и бавачките? *Как пък не?*

Някоя от тези обезкосмени мадами, самата благотворителност, сети ли се да ѝ каже поне едно благодаря?

Без майтап...

Дори беше изненадана да чуе, че Джейни Мартинес е забелязала, че е участвала в организацията. Като че ли единственият разговор с Джейни, който можеше да си спомни, беше когато тя ѝ се разкрещя, че тъпче кутиите от Тифани много навътре.

— Радвам се, че Джейни е оценила усилията ми — изрече Кейтлин с горчивина.

— О, можеш да бъдеш сигурна в това, скъпа. И не си мисли, че аз самата не съм забелязала колко отдадена работничка беше на няколко от събитията, които аз организирах. Тъкмо затова настоях пред Грейс проектът в Дънстър да стане твое творение.

За момент Кейтлин се почувства ужасно поласкана. Веднага след това започна да подозира, че нещо не е наред. Все пак това беше Лали Чандлър, която дори задника си не бършеше без скрита цел.

— Ами... звучи ми като интересен проект — започна тя. — Но какво точно включва?

— Ще работиш рамо до рамо с Мелора Патерсън и местната съдебна институция, за да оформите програмата на семинарите. И поне първите няколко занятия ще водиш ти самата.

— Искаш да кажеш в Аризона?

— Ами да — намеси се Грейс. — Искаме да тръгнеш в неделя вечерта и да започнеш още в понеделник сутринта. Ще прекараш към две-три седмици там, разбира се всички разноски ще бъдат за наша сметка.

— Ще ти се наложи да работиш почти денонощно, но мисля, че за теб ще е вълнуващо предизвикателство. — Лали обърна лицето си с прасковения му тен и широко отворените очи към Кейтлин.

Тя ме разкарва от пътя си, осъзна Кейтлин. Отпраща ме в Накрая-на-света, Аризона, далеч от вниманието на Дейвид, за да може теренът да е чист за самата нея.

— Съжалявам — започна тя, — бих била щастлива да се заема с това — проектът наистина е невероятен, — но просто не мога. Имам десетгодишен син. Не мога да го оставя сам за толкова време.

— Разбира се, че няма, скъпа. Ще го вземеш със себе си. Ние ще имаме грижата за бавачка.

— Но той не може да си позволи да изпусне толкова много от училище.

— Той ходи в Сейнт Матис, нали? Там са свикнали на такива неща. Семейство Рейчълс наскоро водиха децата си с тях в Буенос Айрес за един месец, Сейнт Матис им осигури допълнителни уроци, а там наеха англоговорещ възпитател. Когато се върнаха, децата бяха по-напред от съучениците си.

— Така че, както виждаш, няма за какво толкова да се тревожиш. — Грейс я погледна накриво. Съобщението беше ясно, сякаш го крещеше на глас: *откажи и изхвърчай, сестро*. Работата не беше кой знае какво, но имаше своите плюсове и добри осигуровки, а тя отчаяно се нуждаеше от медицинската, заради Ейдън, който през седмица беше пациент на алерголога и заради лекарствата за нейната мигрена... Пък и в Сан Карлино нямаше особени възможности за кариера...

Мамка му, мамка му!

— Ами, в такъв случай, за мен ще бъде вълнуващо предизвикателство — предаде се Кейтлин.

— Прекрасно, скъпа! Това е невероятно! Макар че в такъв случай, за съжаление, няма да успееш да присъстваш на вечерята ми.

— Вечеря? — Грейс наостри уши.

— Просто скромно събитие, което организирам в чест на една от моите области на интерес. Образованието на коренните жители. Един от приятелите ми спомена, че ще вземе Кейтлин със себе си, но явно при това положение няма да е възможно.

— Явно не — кимна Кейтлин.

— Колко неприятно. Така ми се искаше да ти покажа дома си. Ще трябва да дойдеш някой друг път.

— С удоволствие. — Кейтлин пусна една мила усмивка.

Ликуваща, Лали изкара колата от лабиринта от университетски улички. Спомни си една фраза на Симон дьо Бовоар: *Attraper un mari est un art*. Да уловиш съпруг е изкуство. Лали винаги се беше смятала най-вече за човек на изкуството. За да отпразнува майсторската игра, тя се насочи към Нийман Маркъс на Конкистадора Аркейд, където си подари невероятната чанта Джудит Лайбър, инкрустирана с кристали, която заглеждаше от дълго време.

После си отиде вкъщи и влезе директно в кабинета си. Леко се подразни като видя, че Перла е настанила телесата си в нейния личен стол и се тъпче с кракери Голдфиш.

— Организира ли местата за гостите — попита Лали рязко.

— Разбира се. — Перла ѝ подаде диаграма, нарисувана със зелено на един голям лист.

Лали започна да я разглежда. Нейното име, разбира се, беше начело на масата. Дейвид — подходящо разположен от дясната ѝ страна; отляво, точно срещу Дейвид, щеше да седне индианският вожд. Кейтлин Лач в далечния край, сигурно заклещена между мъжа на една сенаторка (заклет счетоводител, скучен колкото данъците) и Толър Керн, който беше един от милионите роднини на Джейни (по баща Керн) Мартинес — дете на неин първи братовчед или първи братовчед на нейното дете, Лали все се объркваше. Също като Джейни, той се издържаше от попечителски фонд — само дето неговият фонд беше поне на половина по-малък от този на Джейни, едва му стигаше да живее в скромен разкош и да се занимава като хоби с една книжарница за редки издания, *Ex Libris* на улица Манцано. Лали го беше избрала заради доброто му потекло и не прекаления му мъжествен чар.

— Има смяна в списъка на гостите. Мис Лач няма да може да дойде. Ако до вечерта преди партито не ни се обадят, че мистър Клементе ще доведе някой друг, се обади на Джейни Мартинес и ѝ предложи покана.

— Сигурна ли сте, че тя няма да има други планове?

— Джейни винаги е на разположение.

— Да ви кажа ли сега какви съобщения имате?

— Моля те.

— Оки-доки. — Перла навлажни гърлото си с глътка студен чай от бутилка и започна да декламира телефонните съобщения. — „Флауър пауър“ не могат да намерят никакви бели божури по това време на годината; декораторите „Бръншуиг и Филс“ са затрупани с поръчки за четири месеца напред; мис Мартинес; Шарън Мийкър за голф в сряда; отново „Флауър пауър“. И Сиена — завърши тя.

— Какво? — Лали замръзна.

— Това е всичко, което ми каза. *Сиена*. Остави телефонен номер.

Лали грабна бележника от ръцете на Перла, кодът беше 310, от западен Л.А. Тя изтри всякаква емоция от лицето и гласа си.

— Обади се на „Флауър пауър“ и кажи на Доналд, че искам бели божури и ако не може да ми ги намери по обичайните си канали, да използва проклетото си въображение.

Все още стискайки бележника със съобщенията, Лали се качи горе в спалнята си. Отпусна се на ръба на леглото си с балдахин и за момент се загледа през прозореца в плетеницата от танцуващи параболи, в които плувният басейн отразяваше слънцето. После вдигна слушалката на телефона до леглото си. С огромна изненада забеляза, че ръката ѝ трепери.

Пое си дълбоко дъх, после решително набра номера. На отсрещната страна телефонът започна да звъни, един от онези специфични звуци, с които звънят основно офис-телефоните, бррррр-блоп, бррррр-блоп, брррррр-блоп...

На третото иззвъняване Лали затръшна телефона.

[1] ILY — I love you (англ.) — обичам те. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

ДАМИТЕ, НАВЪРШИЛИ ЧЕТИРИДЕСЕТТЕ, ДА НЕ ХВЪРЛЯТ ПЪРВИЯ КАМЪК

Странно е как омразата към бившия съпруг може да направи чудеса с играта ти на тенис.

През целия мач Джесика игра агресивно като истинска професионалистка. Необходимо беше единствено да си представи мазното, самодоволно лице на Майкъл на мястото на топката и я запращаше със страшна сила през мрежата — точно това направи и в момента, когато върна сервиса на Кимба Лиъри и спечели победната точка.

Толър Керн, който през последните осем години ѝ беше партньор на смесени двойки, хвърли графитната си на цвят ракета във въздуха в победно ликуване.

— That’s the way I like it^[1] — припя той.

Двамата заедно се приближиха до мрежата, за да стиснат ръце с опонентите си, Кимба и съпруга ѝ Боб. Боб Лиъри, който не можеше да губи с чест, измърмори нещо за разтегнат мускул на бедрото и забърза към съблекалните като остави жена си да подтичва след него, за да го догони. Беше такъв човек, реши Джесика, че до края на деня щеше да опява на жена си за неуспешните ѝ услуги и че не е играла достатъчно близо до мрежата.

За известно време тази мисъл я накара да се радва, че вече е неомъжена.

— Този следобед си в рядко добра форма. — Толър закопча кальфа на ракетата си и педантично я подреди в тъмnochервения си спортен сак Лакост. — Да не би да вземаш допълнително витамини или нещо друго?

— Да, витамин „М“ като *Мразя го в червата*.

— Bravo на теб. Беше крайно време да се мобилизираш и да се бориш.

— Мислиш ли, че скърбя? Роуън ми каза, че съм страдала.

— Не знам. Може ли да се каже, че Ана Каренина е страдала, когато Вронски я заряза?

— Толкова ли съм зле?

— Миличка, по едно време много се притеснявах, всеки път като се приближеше до железопътни релси.

— Аха, не се притеснявай вече. Най-накрая видях светлина. Няма да позволя да ме тъпче повече.

— Браво, жено, нека се чуе гласът ти — изрече Толър одобрително.

— Много си прав. Това стрували си по едно мартини?

— Можеш да бъдеш напълно сигурна.

Толър метна на раменете си пуловера и го завърза внимателно отпред. Беше бял, едро плетен пуловер с бод-деколте, оброчено с контрастна ивица — толкова класически, че направо изтъркан. Толър беше от тези хора, които искаха да изглеждат сякаш са от друго време и място — в неговия случай нещо средно между Англия през епохата на крал Едуард, Манхатън през тридесетте и централните щати през петдесетте. Повечето хора го смятаха за гей, защото а) беше слаб; б) беше изтънчен и язвителен и в) никога не се беше женил. Джесика беше на мнение, че сексът просто не беше високо в класацията на любимите му неща; когато обаче решише да се занимава с него, го правеше с представители на женския пол.

Всъщност той дори се беше опитал да я свали, след като Майкъл се изнесе. Бяха се разположили на дивана ѝ и гледаха „Всичко за Ева“, след което най-неочаквано, за нейно изумление, той беше я целунал. Малко се стегна, когато тя се разсмя с пълно гърло, но някак си успяха да запазят приятелството си.

С бърза крачка се насочиха към сградата на клуба. Трапезарията наскоро беше преобелирана в стил приблизително тридесетте — цялата в гравирано стъкло и хром, който Толър беше нарекъл Арт Дреко; за да влязат в същия дух, той беше настоял обичайното им питие след тениса да бъде мартини. Отначало беше класическата напитка — сухо, с две маслинки. После започнаха да разширяват кръга. Ябълкови мартинита. Шоколатинита. Белини-мартинита. После измислиха сушито с прясно набран джинджифил, който Толър носеше от магазин в корейския квартал (странно на вкус). Джалапеньото,

гарнирано с червен пипер (отвратително). Джел-о-шотовете, направени с лимонено и лаймено желе (доста вкусно).

Днес явно щеше да бъде нещо, наречено флипер.

— Водка Grey Goose, разбита с лед — инструктиреше Толър бармана, Луис, — с няколко капки синьо кюрасао.

Джесика отпи малка предпазлива глътка от запотената чаша с ледено синьо питие, която се появи пред нея. Горчиво-сладкият привкус на кюрасао върна спомените ѝ към медения ѝ месец в Антигуа. Беше валяло два от шестте дни, но двамата с Майкъл въпреки това бяха ходили на плажа, седяха под тръстиковото покривало на бара и си бърбеха с бармана африканец, който постоянно им правеше всякакви екзотични коктейли. Толкова е странно, помисли си тя — можеш да разделиш общото имущество, но какво да направиш с общите спомени? Няма ли да е облекчение да се разделят и те? *Ти взимаш онзи път, когато колата ни се счупи в ирландските гори, а аз — когато един присмехулник влезе през прозореца на тавана.*

— Земята вика Джесика. Тук ли си?

— Извинявай, какво казваше?

— Питам, сега, когато си решила да продължиш живота си, какви са бъдещите ти планове?

— Ами има няколко неща. Записах се на курсове по степ в колежа. Искам догодина да ме вземат да участвам в кабарето.

— Давай, Джинджър.

— И, въъм... — Тя небрежно завъртя чашата си. — Мисля си, че може би имам шанс с Дейвид Клементе.

— О?

— Да, миналата седмица попаднах случайно на него и той флиртуваше с мен ужасно мило. Пък и направи страхотен жест за майка ми. Обадих се да му благодаря, той бил на някакво бизнес-посещение в Азия и нямало да се върне до следващата седмица.

— Така, така, значи кроиш шапка на добрия стар Дейвид.

— Кроя му шапка? За бога, Тол, в кой век живееш?

— Понякога и аз се чудя. Но чуй ме, трябва да знаеш, че половината от момичетата в града правят всичко възможно да го спипат, дори докато с теб двамата си говорим в момента. А и от това, което чувам, Лали си мисли, че вече почти е спечелила играта.

— Лали Чандлър? — Джесика присви изненадано устни. Изобщо не ѝ беше дошло на ум, че някой като Лали Чандлър ще се включи в надпреварата. Твърде екстравагантна. Твърде висока. Твърде... ами, твърде Лали.

— Да, Лали Чандлър. Изпрати ми покана да присъствам на малка интимна вечеря, която дава за него, и е явно, че планира основното ястие за нея да е ел сеньор Клементе.

— Тя не е ли малко... възрастна за него?

— Коя част от тялото ѝ по-точно? Не забравяй, скъпа, че повечето от нея е на не повече от две-три години. Пък и мога ли да предложа дамите, навършили четиридесетте, да не хвърлят първия камък?

— А аз мога ли да предложа джентълмените, прехвърлили четиридесетте, да не бъдат такива кучки?

— Моля да ме извиниш, но ние сме единствените, които могат да си позволят да бъдат кучки, заслужили сме си го.

— Да бе, прав си. — Джесика изсумтя и отпи още една глътка от питието си. Това флипер мартини не беше изобщо толкова лошо. — Наистина ли мислиш, че Лали има шанс?

— Виждал съм я в действие. Тя е майсторка. — Толър се изкиска. — Или май е по-правилно да кажа професионалистка? Може да превърне силни мъже в разтреперани лигави кученца само с едно отмятане на конската си опашка. Дейвид може да се окаже затънал до гушата преди още да се усети какво му се е случило. — Той замислено начерта буквата „Л“ върху замръзналата повърхност на чашата. После начерта и „Д“. — Разбира се ти си къде-къде по-подходяща за него. Бих заложил парите си на теб, стига да не се включиш прекалено късно.

— Тогава трябва да ми помогнеш. Можеш ли да ме вземеш на вечерята като твоя дама?

— Моя дама? — Веждите му учудено се извиха нагоре почти до челото.

— Защо не? Може да сме развили внезапно влечение един към друг.

— Вярвай ми: Лали не е достатъчно глупава, за да се хване на нещо такова. Освен това е пределно ясно, че съм поканен само за запълване на бройката. Предназначението ми е да запазя равновесието

момче/момиче, докато от друга страна Лали остава недвусмислено свободна.

— Да, предполагам, че си прав. Ами сега какво да правя? Не мога да му се обадя отново, ще излезе все едно че го преследвам.

— Не, но пък можеш нарочно постоянно да се сблъскваш случайно с него.

— Може би. Само че къде?

— Мога ли да предложа бала Пара лос Ниньос!

— За съжаление не съм поканена. Не съм точно в тази социална прослойка. Особено сега, когато съм просто поредната разведена.

Зениците на Толър пламнаха с алчен блясък. Той беше всеизвестен използвач, прочут с това, че никога не би платил сметка, стига да може да го избегне. Много отдавна например се беше отказал от членството си в кьнтри клуба, тъй като винаги можеше да разчита да бъде нечий гост — Джесика беше тази, която винаги се подписваше за мартинитата.

— Ако намеря билети, ще ги платиш ли? — нагло попита той.

— Ами... добре.

— Струват три хиляди. Всеки.

— Няма проблеми — потръпна Джесика.

— Разбира се, че няма. Парите са на Майкъл, нали така?

— Така — разсеяно отговори тя. — И слушай. На вечерята на Лали — виж какво можеш да направиш, за да я държиш по-далеч от него, окей?

— Ще дам най-доброто от себе си. — Той надигна синята си чаша към нейната за импровизиран тост.

Точно в този момент Кейтлин и Ейдън летяха с пълна скорост по крайбрежната магистрала към Лосанджелиското летище, почти закъснели за югозападния полет за Финикс, откъдето правеха връзка към Дънстър. Точно преди потеглянето им имаше поне шест хиляди неочаквани кризисни ситуации: Ейдън не можа да си намери играта „Гейм бой“; оказа се, че е забравил да си вземе каквито и да било чорапи; по пътя към колата изпусна папката с уроците си от Сейнт Матюс, които се разпиляха из целия преден двор, а вятърът издуха

част от тях дори пред къщата на семейство Уайн. Щеше да бъде невероятно чудо, ако стигнеха до летището невредими и навреме.

Кейтлин и без това беше в отвратително настроение, предизвикано първо от срещата с Лали Чандлър в кабинета на Грейс Пойниак и усилено многократно след като се наложи да се обади на Дейвид да отмени срещата им. Разбира се, свърза се с асистента му, красноречивия Бари, който изтананика в ухото ѝ, че мистър Клементе в момента не е на разположение, но съобщението ѝ ще му бъде предадено и бла-бла-бла. Общо взето, това, което чу, бяха празни приказки. Ейдън започна да се извива и да подскача:

— Мамо...

— За бога, Ейди! Ще изпуснем проклетия самолет.

— Налага ми се. Не се шегувам.

Наближаваха изход от магистралата. Кейтлин рязко сви, пресече две ленти коли с достойно за екшън филм скърцане на гуми и засече един червен хюндай, който вбесено наду клаксона си; профуча по изходната рампа с 65 мили в час и се вмъкна в едно неизползваемо платно, близо до връзката със съседната магистрала, стар път, покрит с чакъл и обрасъл с плевели. Наблизо беше зарязана пазарска количка с три колела, която изглеждаше като осакатено животно, а в кошницата ѝ още имаше жалки останки от нечий жалък живот. Въздухът беше напоен с миризмата на бензин, урина и безнадеждност.

— По-бързо, моля те — каза тя.

Ейдън се измъкна от колата:

— Тук смърди.

— Дишай през устата. Хайде де, по-живичко, иначе ще изпуснем самолета.

Той предпазливо се огледа наоколо, после разкопча ципа си и започна да пишка. Клетъчният ѝ телефон избра този момент, за да звънне — първите три такта от „Като девица“. Ако пак беше Грейс Пойниак с поредната си гениална идея за тъпия проект, щеше да се разпиши.

— Да — рязко отговори тя.

— Кейтлин ли е? Обажда се Дейв Клементе.

Нелепа шега. Някой беше уредил да ѝ направят номер.

— Чувате ли ме?

Връзката беше лоша, но гласът отсреща приличаше твърде много на неговия.

— Да, да, чувам — бързо каза тя. — Как си?

— Добре, благодаря. В Шанхай съм, представяш ли си... Пътувам из цялата Народна република и съобщението ти току-що ме настигна.

Китай? Ами защо не? Сигурно там им трябва доста складове, с всичките онези милиарди хора.

— Звучи вълнуващо.

— Така е. Ужасно динамично място. Трябва да го посетиш някой път.

С теб? — помисли си тя с искрица надежда.

— Слушай, съжалявам, че ми се налага да отложа вечерята. По това време ще отсъствам от града по работа.

— Къде точно ще ходиш?

— В Дънстър. Аризона. Всъщност в момента съм на път за летището. — Тя предполагаше, че той може да чуе движението на колите около нея и ако наистина беше така, се надяваше, че си я представя летяща към летището на задната седалка на някоя лимузина, а не паркирана на изоставено мръсно шосе, докато синът ѝ изправва мехура си.

— Дънстър? Ами, хей, това всъщност не е проблем. Ако успееш да се освободиш към четири следобед, ще уредя да те вземат оттам.

— Да не би да имаш Батмобил? — попита тя.

Той се засмя от сърце. Ейдън се качи обратно в колата. Кейтлин сложи заговорнически пръст на устните си.

— От кабинета ми ще уговорят подробностите с теб. А, знаеш ли, успях да посетя няколко храма, докато съм тук. Много дълбоко изживяване.

Храмове? Защо пък ѝ говореше за храмове? После си спомни разговора им за будизма и *всичко е страдание* и се зачуди дали той очакваше тя да поднови дискусиата на момента. Но той само добави:

— Очаквам с нетърпение да се видим.

— И аз също — отвърна тя и затвори, въодушевена, но и доста учудена.

[1] That's the way I like it — песен на KC and the Sunshine Band.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ТИ СИ ЛАЛИ ЧАНДЛЪР. ДЪРЖИШ ВСИЧКО ПОД КОНТРОЛ

Хлапето, което достави кашоните газирана вода от „Плъм Март“, имаше най-гадното акне, което Лали беше виждала някога, поне след кошмарните години в гимназията. Явно не беше успяла да скрие чувствата си, тъй като момчето наведе глава и я държа така през цялото време, докато внасяше кашончетата в кухнята. Просто не беше по силите ѝ да се преструва; беше от онези хора, които се чувстваха лично обидени при вида на някакъв физически дефект. Не беше правилно, тя първа би си го признала, но какво можеше да направи? Пък и хлапето изобщо не се опитваше да подобри външния си вид, с размъкнатата си тениска, декорирана с жълтеникави полукръгове от пот, и с тези торбести тиквено-оранжеви панталони.

Освен това обаче тя беше и от хората, които след като превъзмогнат първоначалното си отвращение, се стараеха да бъдат мили с онези, които имаха по-голяма нужда от добро отношение. Например всичко, което беше направила за Перла. И Имелда, икономката ѝ, която имаше ужасни мустаци и веждите ѝ се събираха над носа.

В този дух даде на момчето дващестачка. Той зяпна за момент банкнотата, сякаш не може да познава цифрите. Възможно ли беше да е очаквал повече? Само че в кухнята вече се скупчваха нови хора, на които трябваше да обръща внимание, и когато се обърна, момчето вече беше изчезнало.

Всичко беше перфектно уредено за вечерята. Масата от трапезарията — италианска, от осемнадесети век — беше преместена по средата на градината и очарователно украсена с делфиниуми, бели орхидеи и теменуги. Дюзини и дюзини обредни свещи бяха артистично групирани на различни места в очакване да бъдат запалени. Главната готвачка, темпераментна, тънка като солета белгийка на име

Маргарите, беше пристигнала навреме с помощниците и сервитьорите си и кухнята беше завладяна от апетитни аромати.

Дори времето им съдействаше с обещание да бъде ведро и слънчево с лек пустинен бриз.

Телефонът иззвъня. Лали се напрегна, както се случваше всеки път след тайнственото обаждане на Сиена. Перла, която беше привлечена в кухнята от божествените аромати, вдигна слушалката, справи се с каквото и да искаше човекът отсреща, и затвори, а Лали отново се отпусна.

После погледна часовника. Олеле, беше почти пет, а тя все още беше с велурения си анцуг. Нареди на Перла да наглежда всичко и забърза нагоре по стълбите.

Пет и пет следобед. Лали се натопи във вана с лимонова върбина, жасмин и мащерка като внимаваше да не намокри косата си, която тази вечер не беше вързана на конската опашка — нейна запазена марка, — а нагласена върху главата ѝ в разрошена, привидно небрежна прическа, която беше отнела на фризьора ѝ Реймонд в Рей Карепочт два часа. Преди часа си при него се беше отбила в Ла Рока за обичайната кола маска и... макар и да мразеше да си го признава, тя си имаше малка тайна — преди няколко години косъмчетата на пубиса ѝ започнаха преждевременно да посивяват и се налагаше често да освежава цвета им. Тя знаеше, че сред по-младите жени е модерно пълното обезкосмяване отдолу, но го намираше за отблъскващо решение. Съвсем като по постерите на „Хъслър“. (В миналото, когато се подвизаваше като Присила Мач, беше направила една доста пикантна фото серия за „Плейбой“, но беше отговорила на „Пентхаус“ категорично не, а за „Хъслър“ дори не беше си и помисляла.) В козметичния салон маникюристката ѝ Тилда използваше боя на растителна основа, създадена за мъжките бради, защото, както самата тя обясняваше, кожата на лицето е много по-нежна от кожата на скалпа, така че боята за брада е по-щадяща от обикновената. На Лали ѝ беше приятно да гледа спретната златистокафява ивичка косъмчета под оцветената в зелено от билките вода във ваната.

Пет часът и дванадесет минути. Без особено желание, Лали излезе от благоуханната вана и се уви в луксозния си халат, който беше отмъкнала от „Фор сийзънс“ на Мауи.

Погледна през прозореца и разсеяно отбеляза, че върховете на палмите се люлеят доста силно — явно бризът се засилваше.

Пет часът и двадесет минути. Гримьорката й, Мариане, пристигна, малко по-рано от обикновено, защото естественият натурален вид, който Лали искаше, щеше да отнеме повече време и усилия.

— Изглежда Санта Ана започва да вилнее навън — каза Мариане; само че Лали току-що беше забелязала на розовата светлина на увеличителното огледалце нова луничка, като тъничка запетайка в края на веждата й, така че всъщност изобщо не я слушаше.

Шест часът и десет минути. Лали започна да се облича. Семпла елегантност е ключовата й дума за вечерта. Туника Армани с цвят на слонова кост, надиплена красиво около коленете. Двукаратови диамантени закопчалки-брошки (Хари Уинстън подарък от сладкия Арти за втората им годишнина). Отворени високи обувки Рокас от светла конска кожа, украсени със сметаново бели копринени рози.

И накрая ароматът. В миналото Лали си падаше по екзотични и оригинални парфюми — *Дива смокиня и касис* на Джо Малоун, Лондон например, — но наскоро се завърна в лоното на класиката, така че сега сложи малко *Шанел №5* във вдлъбнатинката на шията, между гърдите и в ямките под мишниците и зад коленете си.

Последен довършителен щрих. Избра обикновена бебешко-синя силиконова гривна от многото цветове и видове, всеки от които показваше отдаденост и подкрепа на различна кауза — рак на гърдата, природни бедствия, вродени дефекти и т.н. Вече беше забравила какво точно символизираше бебешкото синьо (диабет може би?), но изпъкваше добре на фона на светлите гънки на туниката й.

Седем и петнайсет. Извика Перла на горния етаж да й направи снимка с дигиталния фотоапарат. (В града имаше някои жени — Сузана Клементе беше от тях, — които никога не обличаха един и същи тоалет два пъти: след първото обличане дрехите им отиваха направо в магазина на консигнация. Лали обаче не играеше в тази лига, затова преди всяко официално или полуофициално събитие си правеше снимка, за да бъде сигурна, че не носи един и същи тоалет с едни и същи хора.) Перла имаше малко хайвер по втората от двете й брадички, който разкриваше недвусмислено, че явно е опитвала

ордьоврите, но след като днес се беше наложило да остане до толкова късно, Лали се направи, че не забелязва.

Седем и тридесет. Купчините и кулите от обредни свещи са запалени и, окъпан в искрящата им светлина, дворът никога не е изглеждат по-красив. Лали е уверена, че също ще се покаже в най-добрата си светлина. Вятърът духа доста силно, разлюлявайки пламъците на свещите, от което навсякъде играят мистериозни сенки и форми, прибавящи допълнителна романтика към атмосферата. С издигащата се на заден план назъбена камбанария човек и можеше да добие усещането, че е в Тоскана: Лука, Пиза, Ливорно...

Всичко щеше да бъде перфектно.

Тя си преговори темите за разговор за вечерта. Старателно беше разучила възгледите на Дейвид по въпроса за училищата в резерватите. Неговото предложение беше да се създадат множество малки училища, със стотина ученици или по-малко, всяко с различна основна тема и насоченост: археология, здраве и традиционна медицина, племенни традиции и обичаи.

Лали е впечатлена от идеята и гори от искрено желание да я обсъждат.

За нейно най-голямо учудване входният звънец иззвъня — кой можеше да бъде толкова нетактичен да пристига точно навреме? Все едно, тя беше готова. Нагласи на лицето си блестяща усмивка и портиерът въведе мъж с дълга до кръста посивяла коса и жена в инвалидна количка, която беше толкова невероятно дебела, че пред нея Перла би изглеждала стройна. Вождът Топанга и жена му! Усмивката на Лали помръкна за по-малко от частица от секундата — как, по дяволите, щеше да натика тази грамада в ограниченото пространство на масата? — след това пристъпи гостоприемно с протегнати напред ръце.

— Вожде Снелинг! Мисис Снелинг! — изгука тя. — Колко мило от ваша страна, че дойдохте!

Седем и четиридесет и пет. Всички гости бяха вече пристигнали, освен най-важния. Джейни беше следващата, която се появи, дванайсет минути след индианците, прекалено натруфена в Ескада и доста грубичко златно колие, последно носено от някоя принцесаробовладелка в древна Вавилония. (Лали си отбеляза мислено: *Джейни — аксесоари!*) По петите ѝ се появи Толър Керн, безукорен в

костюма си Ив Сен Лоран на графитни райета и вратовръзка в стил четиридесетте, с ексцентрична шарка на джазови ноти. След него беше дамата от Конгреса, облечена в рокля с цвят на синьо сирене, с палава балетна поличка, придружена от съпруга си, високоплатения счетоводител, който явно тайно оглеждаше къщата за възможни позволени от държавата данъчни облекчения.

Всички останали, с изключение на Дейвид Клементе, пристигнаха в сравнително стегната група. Двама от мъжете бяха мегамултимилionери сами по себе си: Стийв Косталакис, пенсиониран изпълнителен директор на кока-кола, и Лес Нелинг, който притежаваше няколко хиляди акра лозя от сорта Санта Инез. И двамата дойдоха екипирани със застаряващи трофейни съпруги, едната (ягодово руса) бивша стюардеса в първокласния салон на Луфтханза, а другата (медноруса) бивш модел на Елит, за която всички знаеха, че за известно време е била звезда в един публичен дом в Бел Еър. Последната двойка бяха семейство Рубинщайн, Кристофър и Лаура, цвилеци и разюздани, финансов екип, който управляваше половината портфейли в града.

Четири от жените и двама от мъжете също носеха едноцветни силиконови гривни на китките си, една бяла, две розови и една в класическо Ланс Армстронгово жълто.

Гостите от коренното население бяха представени на всички, коктейлите и ордьоврите циркулираха навсякъде и Лали започна да усеща лека тревога — ами ако Дейвид не се появи?

Освен това вятърът определено ставаше все по-силен. Сега беше истинска Света Ана — горещ, сух и набит с пясък от пустинята. Един силен порив на вятъра накара кралските палми да се заклатят и залюлеят сякаш покосени от скръб. Свещите изпукаха, а няколко дори угаснаха. Прическите на жените се разпаднаха на отделни кичури, а на представителката на Конгреса ѝ се наложи да задържа надолу издутата си пола, също като в онази стара снимка на Мерилин Монро.

Осем и четиринайсет. Най-накрая взетият под наем иконом въведе Дейвид Клементе. Лали въздъхна облекчено. Той изглеждаше привлекателен, много по-хубав, отколкото си го спомняше. Очите им се срещнаха и зениците му се разшириха, като че и той си помисли същото за нея. Нехарактерно чувство обхвана Лали, от онези

усещания, които карат сърцето ти да бие по-бързо и причиняват особено свиване на стомаха.

Веднага след това обаче тя замръзна — зад Дейвид се появи Кейтлин Лач. Лали ахна от изумление, което бързо премина в прикрит ужас — Кейтлин беше облечена с малка черна шифонена рокля, която прилепваше като олио по контурите на тялото ѝ и показваше значително количество от впечатляващия ѝ бюст. За момент сякаш вниманието на всички мъже беше приковано в полуголите гърди на Кейтлин. Дейвид собственически обгърна с ръка раменете ѝ.

Последва неочаквано силен повей на вятъра. Падна една ваза. Някой изпищя полугласно, след което най-големият клон на една четиринайсетфутова кралска палма се стовари по средата на масата, отнасяйки заедно със себе си „Севр“ и „Уотърфорд“^[1] за две-три хиляди долара.

Настъпи хаос. Лали, която винаги се беше гордяла със способността си да се съвзема сравнително бързо при всякакви ситуации, този път почувства мозъка си напълно безполезен. Стоеше като закована на място, неспособна да проговори или да помръдне. После Толър, господ да го поживи, взе нещата в свои ръце.

— Предлагам ви да пренесем партито вътре, приятели — обявява той и лично се заема да избути инвалидната количка на съпругата на вожда Топанга през френския прозорец в просторния салон. Едно от колелата на количката се заклещва в релсата на прозореца и не помръдва ни напред ни назад, без значение колко силно бута Толър. В края на краищата Кейтлин Лач е тази, която с няколко опитни маневри успява да се справи с проблема.

Жената на вожда най-последно се озовава в салона. Останалите гости я следват в безпорядък, докато келнерите и сервитьорите се опитват да спасят каквото може от безценната посуда и пренасят масата обратно в трапезарията.

Лали остана навън в бушуващата буря още няколко минути, за да ръководи процедурата. Джейни се появи до рамото ѝ да помага. Проявяваше неестествено спокойствие благодарение, без съмнение, на валиума, който беше откъснала от чуждата чанта. Лали имаше чувството, че дори ако внезапно попаднеше във водовъртежа на торнадо — масата, двора, палмите и всичко останало, — зомбираната Джейни няма и пръста си да помръдне.

Лали набързо я разкара, след което последва масата вътре като подменяше в движение счупения кристал и порцелан с части от други сервизи и оправяше, доколкото може, цветята. Хвърли един поглед на отражението си в огледаното на старинния провансалски бюфет. Уууф! Елегантно-небрежната ѝ прическа беше превърната от вятъра в нещо, подходящо за булката на Франкенщайн!

Тя препусна нагоре по стълбите за бърза реконструкция с помощта на промишлени количества гел „Bed Head“, като през цялото време си повтаряше наум мантрата: *Ти си Лали Чандлър. Държиш всичко под контрол.*

Осем и двайсет и седем вечерта. Докато бързаше обратно по стълбите, един от наетите келнери я пресрещна, за да я информира, че вечерята е готова за сервиране.

— Още не! — изпищя тя и се втурна в кухнята, където главната готвачка Маргерите се беше навела над огромната готварска печка.

— Можеш ли да задържиш нещата за около десетина минути, Маргерите? Моля те!

— О, разбира се. Защо не? Мога да задържа всичко за двайсетина минути. А дотогава агнешкото ми ще се е превърнало в овнешко, а суфлето ми Блу Корн ще е жалка брашния каша. И дори не мога да ти обясня какво ще стане с бейби-артишока ми!

— Добре, добре — успокои я Лали. — Няма да отлагаме вечерята. Ще ядем сега. Дай ми пет минути.

Осем и тридесет и пет вечерта. Лали влезе в салона, готова да обяви, че вечерята е сервирана. За съжаление обаче главният сервитър вече я беше изпреварил. Толър, който незнайно как се беше самоназначил за церемониалмайстор на вечерта, насочваше гостите към трапезарията и ги настаняваше около масата. Внимателно подготвеният план за разполагане около масата на Лали беше запратен директно в Земята. И преди да успее да каже нещо в знак на протест, тя се озова заклещена между самия Толър и блестящите метални страници на инвалидната количка на коренната жителка на Америка.

Кейтлин Лач, забеляза тя, беше настанена между двамата женени мултимилionери, които вече ѝ бяха обърнали вниманието, достатъчно да предизвика вбесени погледи от страна на жените им.

А Дейвид беше далеч, далеч в другия край на масата, разположен удобно между дамата от Конгреса и индианския вожд, и вече весело си

бъбреше и с двамата.

Лали се сети за фактите и цифрите, които толкова усърдно беше зазубрила, за да впечатли Дейвид: средната възраст на напускане на училище сред младите индианци, връзката между посещаемостта на общинските училища и приема в четиригодишните колежи и т.н. Само че вече нямаше никакво желание да използва нито една от тях, така или иначе трябваше да води разговора по цялата дължина на масата. Нямаше никакво желание дори да вдигне обичайния си тост, с който посрещаше скъпите гости в скромния си дом. Просто се прегърби над боровинковата си супа, която беше първото ястие на вечерята и я засърба печално.

— Bon appetite^[2] — обади се Толър. Лек намек за подигравка в гласа му я накара рязко да се извърне към него.

В същия момент от лявата ѝ страна започна нещо, наподобяващо звуците, издавани от малко тюленче. Ук-ук-ук. Беше мисис Вожд Топанга. Започна да се тупа по огромния гръден кош.

— Имам ужасна кашлица — довери ѝ тя.

Десет и петнадесет вечерта. Поничките с домашен кокосов сладоледен сироп бяха изядени, придружени от задължителните кафета и чайове. Лали се надяваше да събере гостите обратно в салона за традиционен вечерен коняк и този път беше твърдо решена да се позиционира по-стратегически.

Но не: онази от Конгреса трябвало да присъства на закуска след утринната молитва в *Рицарите ни Колумбия* и трябвало да си ходи. Дейвид съжалява, но също трябва да тръгва — споменава нещо за връщане обратно в Аризона май? — и изчерпателно благодари на Лали за значително информативната вечеря. Влач ѝ се усмихва с престорена благодарност — *Прекарах толкова прекрасна вечер* — и победоносно се отдалечава, увесена на ръката на Дейвид.

Още десет минути по-късно и останалите гости също си бяха тръгнали. Келнерите и икономът под наем почистиха със скоростта на светлината. Лали ги награди с разточителни бакшиши и хиляди благодарности.

След като и те си тръгнаха, тя се завлече с олюляване до леговицето си и се излегна на покритото със зелена кожа канапе напълно изтощена и с чувството за грандиозен провал. *Quell desastre*^[3]! По нейни сметки тази вечер ѝ беше излязла повече от седем

бона като се включи счупения порцелан, кристал и всичко друго. Седем хиляди долара за да слуша как Толър Керн бърбри за глупости и как една дебела дама издава тюленски звуци.

Докато разтриваше коляното си, което беше ударила два пъти в металните части на инвалидната количка, нещо друго привлече вниманието ѝ. Кабинетът музей на изкуството и занаятите... стъклената му врата беше леко отворена. Дори от мястото, където седеше, тя можеше да види какво липсва.

Златният ѝ пистолет. Фалшивата ѝ, покрита с истинско злато берета, която беше нейната запазена марка в „Лесно е да умреш“. На всеки афиш на филма (имаше един, закачен точно до вратата на кабинета, между другото) я имаше на преден план със затъкнат във високия и до средата на бедрото ботуш от винил точно този пистолет. Беше една от най-скъпите на сърцето ѝ вещи!

Тя скочи, отвори вратата на кабинета до края започна да рови като луда по околните лавици, но него определено го нямаше никъде.

Някой от келнерите го беше откраднат, нямаше съмнение. Но кой точно? И каква надежда имаше изобщо да го докаже?

Адска гадост. Тя се плъосна обратно на канапето, взе поставената в сребърна рамка снимка на нея и Джейн Фонда на някакво благотворително рали против апартейда (щастливи дни) и я метна като професионален нинджа към отсрещната страна.

[1] Марки скъп порцелан. — Б.пр. ↑

[2] Bon appetite (фр.) — добър апетит. — Б.пр. ↑

[3] Quell desastre (фр.) — каква катастрофа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ИЗРАЖЕНИЕТО НА ЛАЛИ БЕШЕ БЕЗЦЕННО

Кейтлин се настани по-удобно в просторната седалка с лице към вътрешността на самолета и се изкиска сама на себе си. Изражението по лицето на Лали Чандлър, когато Кейтлин се появи в осветения ѝ от свещи двор заедно с Дейвид Клементе, беше, както се казва в онази реклама на Мастър кард, безценно. А когато клонът на палмата падна върху масата, направо си помисли, че Лали ще се напишка в гащите. Забележителна вечер като цяло. Сега, доволна и леко замаяна от хубавото вино и обилната вечеря, Кейтлин премисляше събитията от последната седмица.

Проектът за семинарите беше най-общо казано провал. Полицайте, които се очакваше да направи съпричастни към проблемите на изнасилените жени, бяха сбирщина от каубои-селяндури, грубияни, запалени по солените шегички и плюенето на парчета тютюн по пода, докато се оплакват на нецензурния си език, че не им плащат часовете като извънработно време. Щеше да има повече шанс със стадо разгонени крави.

Но основната част от времето ѝ беше монополизирана от Мелора Патерсън, жена с нос, поразително приличащ на този на елена Рудолф, и повече тюркоазени украшения от средностатистически бог на ацтеките и която просто я използваше като публика за безкрайното си мрънкане колко несправедлив и скучен е животът ѝ в това затънтено градче. Дай ми бюджета си за дрехи за една година, скъпа, мислеше си Кейтлин, и ще съм щастлива да се примиря с много по-скучни неща.

И не на последно място трябваше да спомене Ейдън. Отначало той беше очарован от новото усещане да живее на хотел — рум сървис! — бъбрековиден плувен басейн, мънички шампоанчета в банята — но много бързо му мина, започна да пренебрегва развитите специално уроци, мрънкаше, че възпитателят му бил глупав, басейнът

бил леденостуден, нямало какво да се прави, липсвали му всичките любими видеоигри — *Защо ме накара да си събирам багажа толкова набързо? Взел съм точно тези, които не трябваше!* А кабелната телевизия в стаята им не хващаше готините канали, а само най-скапаните. Можеше да му съчувства. И тя не беше особено и въодушевена да е тук.

— Заради работата ми е, скъпи — обясняваше му тя. — Опитай се да ме разбереш. Знам, че е гадно, но докато се усетиш ще сме се прибрали вкъщи.

Междувременно, на няколко пъти беше комуникирала с асистента на Дейвид, Бари, но така и не беше събрала кураж да го попита как точно ще *бъде взета*. Тази сутрин ѝ беше казал, че колата ще я чака пред хотела в четири и петнайсет следобед, така че изглежда беше Батмобил все пак.

Тя, разбира се, не си беше взела подходящи дрехи, но в замяна на съчувствието, което предлагаше на Мелора за това как не може да се намери свестен градинар в този град, ѝ беше позволено да си избира от огромния ѝ гардероб. Не ѝ бяха съвсем по мярка — Мелора беше доста кльощава и висока 5,2 фута, — но Кейтлин успя да си намери черна коктейлна рокля с обло деколте, която беше само една идея по-прилепнала. От друга страна, обувките на Мелора размер девет и половина спокойно ѝ ставаха — черни сатенени Ботега Венета — само им прибави малко памук пред пръстите. Тактично намекна и за бижута, но Мелора прецени да не схване намека, така че трябваше да се задоволи с ежедневната си огърлица от обработени перли.

След като уговори една от безкрайните икономки на Мелора да остане с Ейдън, Кейтлин слезе в уреченото време в лобито на хотела. Не я взе Батмобил, а обикновена кола под наем. Шеви, не дори Таункар. Шофьорът я подкара без да бърза през града, което съвсем я озадачи — с тази скорост щеше да им отнеме два и половина дни да се върнат в Сан Карлино.

Колата зави към една сравнително изоставена индустриална част на града и тръпка на страх премина през тялото ѝ. Тя не беше съвсем наясно с кого си има работа: ами ако той се окажеше психопат? Ами ако всичко това беше някакъв ужасяващ, смахнат план да я отвлекат, да я измъчват жестоко до смърт и да захвърлят тялото ѝ в някой изоставен склад?

Кожата ѝ настръхна, когато колата отби и спря пред нещо, което изглеждаше точно като изоставен склад. Наведе се напред.

— Къде отиваме?

— Пистата — с нежелание отвърна шофьорът.

В този момент тя забеляза дискретен надпис в синьо, разположен точно над вратата на склада: *Главна Авиация*. Точно така, разбира се. Милиардерите имаха частни самолети. Как можеше да е толкова глупава?

Вътре в склада имаше аскетично обзаведена чакалня, където я поздрави клонинг на Бари — любезен, добре изглеждащ младеж, облечен в елегантна сива униформа.

— Добър ден, мис Лач. Прекрасно време за полет. Готова ли сте за излитане?

Да, готова беше. Той бързо я преведе през високите стъклени врати в другия край на чакалнята (тук нямаше досадни процедури за сигурност!). На пистата ги чакаше блестящ бял джет с включени двигатели. Тя се качи по подвижната стълба и се оказа в изискана вътрешност, декорирана в мока и ментово зелено. Пилотът и помощникът му ѝ се представиха. Клонингът на Бари ѝ донесе чаша газирана вода и ѝ разказа подробности за самолета.

Гълфстрийм, четиринайсетместен, бившата мисис го преобзавела само преди шест месеца и сложила биде в тоалетната.

Самолетът се отлепи от земята, полетя малко и почти веднага започна да се снишава.

— Кацаме ли вече? — попита тя.

— Ще вземем „Дивите котки“ от Тюсон.

— Какво ще вземем?

— Баскетболният отбор на мистър Клементе. Ще ги оставим в Бърбанк. Утре вечер трябва да играят полуфинал в Л.А.

Тя смътно си спомни, че е чела някъде за разнообразните притежания на Дейвид, сред които и баскетболен отбор. Въпреки това беше доста изненадана, когато джетът се напълни с изумително високи, впечатляващо мускулести жени, повечето от които афро-американки. „Дивите котки“ бяха женски баскетболен отбор! Груба банда, крещящи, викащи и разменящи обиди помежду си през всичките четиридесет и пет минути полет до Бърбанк, където слязоха в шумна и разбъркана върволица.

След двадесетминутно чакане заради натовареното въздушно движение самолетът се издигна и сниши също толкова бързо като предния път и кацна на малко летище в покрайнините на Сан Карлино, което Кейтлин дори не знаеше, че съществува. Този път, когато слезе я чакаше лимузина, спряна направо на пистата. Тя величествено се настани на задната седалка. *О, да!* Това беше правилният начин за пътуване.

Колата мина с невъобразима скорост по крайбрежната магистрала до Колина Линда, после намали по сърцераздирателно красивите тесни алеи до имението Клементе. Докато преминаваха през портите Кейтлин се огледа за някаква следа от нейната катастрофа, но всички доказателства бяха вече премахнати.

След това Дейвид се намести на задната седалка до нея.

— Здравсти, разбрах, че сте имали проблеми с движението в Бърбанк. Много съжалявам за това. Изглеждаш зашеметяващо между другото. — Очите му се отклониха за малко към щедротото деколте на прилепналата ѝ черна рокля.

— Благодаря, и ти също — отвърна му тя. Което си беше чиста истина — в оловносивото си кашмирено сако и лъскавата си бледозелена вратовръзка. Не беше със строго официални обувки за вечерта, просто луксозни излъскани до блясък *оксфордки*. Единственият дразнещ момент бяха очилата му — странен модел с дебели черни рамки, които смътно напомняха Елвис Костело.

Но хей, ако той искаше да се закичи с еленови рога и да си подсвирква „Янки Дудъл“, коя беше тя да се оплаква.

— Е, какво мислиш за Котките? — попита я той. — Страхотна банда, нали? Ако утре вечер спечелим — а аз съм сигурен, че ще стане, — отиваме на финалите. — През останалата част от половината миля, която оставаше до къщата на Лали, той продължи ентусиазирано да ѝ разказва за отбора, като на практика подскачаше на мястото си, докато ѝ разказваше за някакъв мач, който завършил с решаващ свободен удар; дори без спортни обувки и раирана риза, на Кейтлин отново ѝ се натрапи образът на старомоден рефер.

Лимузината се изви по пътя за къщата на Лали Чандлър в целия ѝ средиземноморски блясък, въведени бяха в изключително развлекателния спектакъл вятърът и палмовият клон, които направиха пълна бъркотия от изисканата маса.

Единственото ѝ разочарование беше, че всъщност изобщо не успя да прекара кой знае колко време с Дейвид. Съседите ѝ на масата за вечеря бяха приятни, мили и очевидно богати, а единият, Лес Найлинг, беше и привлекателен по един особено скучноват начин, но и двамата бяха дошли с жените си, които наблюдаваха всяко тяхно движение.

Скоро след това тя и Дейвид се бяха настанили обратно в лимузината и едва изчакаха да тръгнат, за да избухнат в бурен смях.

— Със сигурност направихме фурор с появата си — отбеляза той.

— Да, беше забележително.

— Заклевам се, че не съм нагласил нещата само за да те впечатля.

— Наистина ли? Сега вече съм разочарована.

Отново избухнаха в смях. Тя беше изненадана — не беше очаквала той да има чувство за хумор.

— И все пак вождът е забележителен човек — продължи той. — Каза ми, че в резервата имали проблеми с местните банди от типа на Ку-клукс-клан. Писма, заплашващи с отвличане на деца и с изгаряне на училища. Мери Новачек ще започне разследване.

Удобен случай за Кейтлин да покаже някои от наскоро придобитите си знания за коренните жители на Америка — също като Лали и тя беше направила някои бързи проучвания. Но Дейвид неочаквано бръкна в джоба на сакото си и извади титанов пейджър. Погледна го и въздъхна.

— Съжалявам, не искам да съм груб, но ще трябва да се погрижа за това. — Вдигна телефона в лимузината и без да набира се свърза по някакъв магически начин.

Докато той говореше тихо и непрестанно, Кейтлин учтиво гледаше през прозореца. Бяха завили към Депуестас. Тя се зачуди дали отиват в имението му и ако да, дали той очаква тя да спи с него? И ако очакваше, дали самата тя щеше да се съгласи? Никога не беше спала с човек от неговата класа, т.е. мъж, който може да си позволи богат избор от всякакви екзотични любовници и може би има... поспециални желания... или пък самият той е леко извратен. Спомни си за една своя бивша съквартирантка, Памела Моузли, която излизаше с наследника на богат род от Сан Франциско; тя беше разказвала на

Кейтлин, че гаджето ѝ получавало оргазъм по време на секс само ако набере майка си в Пасифик Хайтс, за да си бърбри с нея, докато свършва; майка му, разбира се, не подозирала нищо... Кейтлин се зачуди как ли би се справила с подобна ситуация.

Но колата отби по магистралата и бързо се върна до частното летище, така че каквито и странни сексуални мостове да трябваше да прекосява, поне засега, оставаха в бъдещето. Дейвид прекъсна разговора си и доста студено я изпрати до самолета, кацнал на малката писта. Машините на гълфстрийма вече работеха.

— Прекарах страхотно — каза тя. — Благодаря ти, че ме покани.

— Благодаря ти, че дойде — отвърна той сухо.

Сърцето ѝ се сви: явно я отблъскваха.

— Слушай — добави той, — приятно ли ще ти бъде да дойдеш на мач на Котките! Ако стигнат до финалите?

Тя отново се отпусна.

— С удоволствие бих дошла.

— Чудесно. — Той се наклони да я целуне. Нищо твърде лигаво, но с намек за собственически натиск и със съвсем мъничко език.

Изненада номер две: остави я възбудена.

И ето я отново обратно в стратосферата. Все пак можеше да се наслади на усещането преди да се върне при Ейдън. Без съмнение, той още щеше да е буден, готов да я залее с оплаквания: стомахът го боли, бавачката мирише странно, кога най-накрая ще си отидат вкъщи...

— Самият господ ти помогна с делата си — обяви Толър.

Джесика се беше отбила в книжарницата му, Екс Либрис, и го беше намерила седнал изящно с отегчено изражение в един фотьойл, чиито подлакътници бяха нагризани безобразно от Бозуел, неговия териер. Фотьойлът и кучето бяха само част от всички неща, които Толър правеше, за да изглежда като английски аристократ.

— Чух, че парче палма било издухано от вятъра и направило масата на нищо.

— Да, и когато това стана, горката мила Лали направо се гипсира. След това за мен беше лесна работа да разделям и да владея.

— Тоест отървал си Дейвид от лапите ѝ.

— Поне засега. Работата е там, че имаш друга конкуренция, за която трябва да се тревожиш може би повече. Това момиче Кейтлин Как-се-казваше...

— Кейтлин Лач.

— Тя пък откъде се появи?

— Винаги се навърта наоколо. Нещо като упорит катерач по социалната стълбица. Опитва се по всякакъв начин, но повечето хора просто не я приемат сериозно.

— По начина, по който Дейвид се наслаждаваше на качествата ѝ, съдя, че ще ти се наложи да я приемеш повече от сериозно.

Джесика си представи Кейтлин на обяда на Историческото общество. Нейното изумително тяло. Пухкавите ѝ устни с ъгълчета, извити нагоре в как-се-радвам-да-те-видя усмивка.

И още едно нещо.

Едно друго важно нещо.

Беше млада. Тридесет и три или и четири, което я правеше не много по-възрастна от Мозъка. Джесика почувства изненадваща и изгаряща омраза и към двете — за всички от този сорт: свободните млади жени, които не бяха изгубили цвета от бузите си и не им се налагаше да гладуват до смърт, за да не пуснат шкембенце.

— Ъ-ъхм — Толър прочисти гърлото си. — Донесе ли, ааа, чека?

— Да, Толър. Донесох чека.

Той се изправи и го издърпа от ръката ѝ. Шест хиляди. Наложил ѝ се да се обади на финансовия си мениджър, Лаура Рубинщайн, да прехвърли достатъчно средства в чековата ѝ книжка, за да има чека покритие; всъщност Лаура беше първата, която ѝ разказа за вечерята у Лали: *Какво си е мислела Лали като е решила да сервира на открито по време на Санта Ана? Ако този клон беше ударил някой, хич не ми се и мисли за съдебния процес!*

Лаура, освен това беше изтъкнала, че портфейлът с акции на Джесика не върви добре този месец, позициите ѝ във фармацевтичните компании бяха паднали в канала и я пита сигурна ли е наистина, че иска да отклони тези средства?

Не, никак не беше сигурна. За момент едва не изтръгна чека от ръцете на Толър, но той го плъзна в портфейла си толкова сръчно, сякаш беше илюзионист, криещ четвърт долар в ръката си.

— Поздравления. Току-що купи чифт от безумно трудните за намиране билети за бляскавия и специален *Пара Лос Ниньос бал*.

— Сигурен ли си за това, Толър?

— Разбира се, че съм сигурен. Бях там миналата година. Много трудно достъпно парти.

— Знаеш много добре какво имам предвид — направи му физиономия тя. — Сигурен ли си, че той ще бъде там?

— Той е в борда. Купил си е маса. Само това мога да ти кажа със сигурност. — Сви рамене. — На този бал идва всеки, който е нещо в града, а Лали Чандлър не пропуска година. Сто процента, че ще се появи с танцова стъпка.

След като си тръгна от магазина на Толър, Джесика отиде да посети майка си в комплекса за възрастни хора. Лилиан се наслаждаваше на счупената си ръка. Болката имаше странния ефект да я задържа в настоящето; а точно в настоящето тя имаше специфични, но много конкретни изисквания: премести този люлеещ стол по-близо до прозореца; намери ми розовите пантофи с помпоните; направи ми бъркани яйца с мляко, мюнхенско сирене и праз.

— Надебеляла си, нали? — Докато унищожаваше бърканите яйца, Лилиан забеляза откопчаното копче на джинсите на Джесика.

— Само няколко паунда, мамо. — Не беше си правила експедиция до избата от пет дни, но последните празненства се бяха отразили видимо на талията ѝ.

Петстотин калории, плюс-минус, в бутилка пино ноар — еквивалента на две парчета шоколадов кейк допълнително на ден. Тя глътна корема си и закопча издайническото копче, при което обаче с лакът закачи чинията на майка си и част от яйцата излетяха върху тениската ѝ. Докато полагаше напразни усилия да ги почисти, на вратата цъфна мистър Суимър, пенсиониран собственик на разсадник, който живееше през една къщичка. Лилиан я обзе лековато настроение за флиртуване, благодарение на което Джесика успя да си тръгне без проблем.

Следваше най-мразеното пътуване до новия дом на Майкъл, за да вземе Алекс — малка, прилична на ранчо къща във второкласен квартал на Колина Линда, за която Майкъл кихаше невъобразим наем.

Не беше загадка защо драпахата с изплезени езици да се докопат до нейната къща.

Както обикновено Алекс я чакаше на стъпалото пред къщата. Аманда нямаше достатъчно кураж да се срещне с нея лице в лице. Роуън беше на тренировка по лакрос, така че, слава богу, този следобед нямаше да ѝ се налага да слуша ентусиазирани разкази за новите попълнения и доста младежкия гардероб на Аманда. Намекът беше, че самата Джесика би могла да използва няколко съвета, за да освежи външния си вид.

— Ей, мамо, знаеш ли какво? Аманда я е страх от колибрита. Мисли ги за гигантски буболечки и пици всеки път, когато някое прелети близо до нея.

Че Мозъка няма мозък не беше новина за Джесика.

— Не са насекоми, те са мънички птички, които между другото са много красиви и напълно безобидни.

— Знам, казах ѝ, но тя не иска да ми повярва. — Алекс извади десертче Тримата мускетари (вредните храни се бяха превърнали в любим подкуп за Готиния родител Майкъл) и започна да го отваря като през цялото време хвърляше погледи към нея, за да види дали Лошият родител няма да му забрани. Но тя просто нямаше сили да протестира. Той отхапа една голяма хапка и заговори с уста, пълна с шоколад и нуга: — Може ли да отидем до Амеба? Искам да купя дискове за Еван.

Поредният уикенд, поредният екстравагантен рожден ден на поредния разглезен принц или принцеса, който вече и без това притежаваше достатъчно играчки и забавления, за да поддържа цял магазин, но трябва да му бъдат осигурени още дюзини. Но такъв беше обичаят, така че тя отговорно се насочи заедно с Алекс към музикалния магазин, който скоро беше открит в покрайнините на града.

Алекс веднага се заби в отдела за рап и започна да прехвърля една след друга обложки с различни гангстери. Лошият родител трябваше да наблюдава избора му и да забранява най-агресивните и гадни неща, но тя пак се почувства изцедена от всяка капка дори минимална силичка.

— Новият Лудакрис е отличен. Най-доброто рапиране от „Връщам се за първи път“.

Мъж с кожено яке предлагаше на Алекс някакъв диск. Джесика се обърна да го види.

— Здравсти — усмихна й се той. — Помниш ли ме?

Тя се изчерви като домати. Мъжът беше Том Брамбърг. Първият бивш на Лали и нейната провалена в зародиш среща с непознат. И носеше същото изтъркано кожено яке, което беше измокрила със сълзите си.

— Разбира се. Радвам се да те видя отново. Това е синът ми, Алекс.

— Здравсти, Алекс. Нещо определено ли търсиш?

— Подарък за рождения ден на приятеля ми Еван, но той вече има този Лудакрис; всъщност ги има всичките.

— На бас, че мога да намеря някои неща, които няма. — Той поразгледа по рафтовете и изкара няколко албума с на вид идентични намръщени, облечени в размъкнати дрехи момчета на обложките. — Тези тук са невероятни. Иди ги прослушай.

— Супер. — Алекс ги взе и се насочи към кабинките за слушане.

— Голям фен ли си на рапа? — учуди се Джесика.

— Голям фен съм на всички видове музика. Най-правилно е да се каже, че вкусовете ми са еkleктични. На това място се чувствам като прасе в кочина. — Той й подаде дисковете, които носеше, и тя им хвърли едно око: бенедиктински псалми, монголска група, наречена „Алтай-Хангай“; най-доброто от „Дъ Ху“ с подобро качество на звука; „Сен-Сайен — Карнавалът на животните“; момичешка рок група на име „Донас“; бразилско трио, изпълняващо самба; „Ди Зобърфлюте“ в изпълнение на цюрихската опера...

— *Вълшебната флейта*. Любимата ми! — възкликна тя.

— Харесваш ли опера?

— Обожавам я. Или поне преди я обожавах. Бившият ми съпруг я мразеше, наричаше я *дебели хора, които реват от болка*, макар че повечето изпълнители в наши дни и дори вече не са дебели, нали? — Тя се изсмя. — Както и да е, този диск ми напомни колко много я обичам всъщност. Ще трябва да започна отново да ходя на опера.

— Ако съм те върнал отново при Моцарт, значи съм изпълнил доброто си дело за деня. — Той се ухили. Тази разтегната в прекалено широка усмивка уста, тези умислени, тъжни сиви очи — не би трябвало да изглежда красив, само че по някакъв начин успяваше.

Неочаквано тя изпита ужасно странно усещане: че точно там, по средата на хип-хоп секцията в магазини Амеба, той щеше да я вземе в обятията си.

За секунда на Джесика отчаяно ѝ се прииска да го направи.

— И двата са невероятни; искам ги и двата. — Алекс се появи до лакътя ѝ.

— Тогава смятам, че съм извършил две добри дела за деня — реагира Том. — Грижете се за себе си, вие двамата, нали?

— Да, ти също — отвърна Джесика.

Том Брамбърг занесе купчината си нови дискове на касата, където тийнейджър с три обеци на носа започна да му ги маркира. Беше забелязал разкопчаното копче на кръста на Джесика, петна като от жълтък върху тениската ѝ, малките, незаличени от ботокс бръчици по челото ѝ. Прекрасно беше, помисли си той, да видиш такава разкошна жена, която въпреки всичко изглеждаше естествено, а не сякаш прекарва по дванайсет часа дневно във възстановителни процедури или сякаш тича в тоалетната да повръща всеки път, когато изяде парченце морков.

Което го подсети за Лали. Защо изобщо трябваше да му пука за нея? Абсурдната им игра на семейство беше приключила още преди векове. Но по някаква причина на него му пукаше; беше се сетил поне за едно нещо, което можеше да направи за нея и даже вече беше започнал да действа по въпроса.

Глава дванадесета

Няма да ти е излишно малко увеличение

Лали се беше съвзела.

Като начало сутринта след катастрофалната вечеря беше изкарала изключително изтощителна тренировка, Ръсел я огъваше и извиваше като акробат около тренировъчната топка, докато тя не започна да моли за милост. След това ѝ се обади Силви Макферсън, която ѝ беше близка приятелка още от времето, когато беше старлетка на име Силвия Дейвис, за да покани Лали на ловен уикенд в семейния

замък на втория си съпруг в Локърби. Точно от такова нещо се нуждаеше Лали — да отскочи до Европа за шикозен, напоен с малцово уиски уикенд. Пълна промяна в обкръжението щеше да ѝ помогне да се възстанови; освен това щеше да ѝ даде възможност да облече онова невероятно късо черно наметало с качулка от Бърбъри, което, честно казано, беше твърде драматично за вкусовете на обществото в Сан Карлино.

Тя нареди на Перла да направи резервациите за пътуването и завлече тръпнещите си бедра в сауната. Точно мускулите ѝ бяха започнали да се отпускат в разтапящата горещина на сауната, когато Джейни се обади по линията в гимнастическия салон да си побъбрят за предната вечер.

— Скъпа, беше пълно фиаско. Направо съм покрусена.

— А не би трябвало. Искам да кажа, знам, че това е от нещата, които изглеждат като тотален кошмар, докато ги преживяваш, но после остава една сензационна история, която се разказва години наред.

— Тази сензационна история ми струва седем хиляди долара. Поне. Бях обула онзи нов чифт *Рока*. С коженото покритие и копринените рози. Станаха на нищо, докато седях навън да помагам на келнерите за масата. Така че загубите са по-близки до осем хиляди.

За момент Джейни замълча, впечатлена от сумата.

— О, ами, като си помислиш, какво са в края на краищата... Един костюм на Шанел.

Лали въздъхна. За Джейни беше лесно да говори с лека ръка за такива суми, тя беше израснала сред големи пари. Хората като самата Лали, на които им се налагаше да се блъскат, да се жертват и да работят като кучета за тях — или поне докато не намереха източник, за когото да се оженят, — винаги щяха да са болезнено наясно за стойността на всеки долар.

— Най-важното нещо е, че всички ще я запомнят — продължи Джейни. — *Вечерта, в която палмата падна на вечерята на Лали!* Дейвид ще я запомни. Освен това ще запомни и че ти изглеждаше невероятно зашеметителна. Всички смятат така.

— Наистина ли? — Лали избърса потта, стичаща се под гърдите ѝ, с кърпа от фин египетски памук.

— О, господи, да. Дори Грета Найлинг, която е такава кучка — никога не казва нищо друго, освен гадни неща за другите жени, — ми

каза, че не може да разбере как може да изглеждаш по абсолютно един и същи начин от двайсет и пет години. Което май е доста гадно, но е и един вид комплимент, не мислиш ли?

Лали мислеше. Духът ѝ се повдигна още малко.

— О, и още едно нещо. Някой от онези гадни келнери е задигнал златната ми берета.

— Твоят малък пистолет от филма с Джеймс Бонд?

— Да, скъпа. Няма го.

— Колко типично. След последния кетъринг, който поръчах, накрая ми липсваха толкова много неща, че дори не мога да ти ги изброя в момента. Три броя от най-красивия ми майсенски порцелан. Поне твоят пистолет не е ценен.

— За мен си беше, скъпа. И мисля, че ще се изненадаш колко са готови да кихнат за него колекционерите.

— Но можеш да му направиш копие, нали? Сигурно познаваш някой, който да го направи. Искам да кажа, с всичките ти връзки в Холивуд.

Това беше добра идея. Лали бързо отметна наум няколко дизайнери на филмови костюми, с които беше запазила приятелски връзки и които със сигурност щяха да знаят как да направят дубликат на берета от седемдесета със златно покритие. И кой щеше да се осмели дори да си помисли, че не е оригинал, при положение че тя би трябвало да знае най-добре?

Внезапно тя се почувства толкова доволна, че реши да върже тенекия на декоратора си Марки, който щеше да се отбие с мостри за облицовка на душовете, проектирани към басейна, за да заведе Джейни при тайния си бижутер, брилянтен дребосък от Оаксака, който можеше да изкопира което си поиска бижу за няколко пъти по-малко пари, отколкото биха поискали в Тифани.

Когато се изкъпа и облече, беше вече почти ентузиазирана. Джейни беше права: най-важното нещо бе, че успя да направи впечатление на Дейвид. Началният салют беше произведен: сега вече можеше наистина да провежда кампанията си. А колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че е за хубаво дете Дейвид се е хванал с Кейтлин Лач. Той беше разочарован от клаустрофобичния си брак; имаше нужда да изуча до побъркване две-три мадами, за да си начеше крастата. След което щеше да бъде готов

— да не кажем нетърпелив — за много по-подходяща връзка с някой от собствения си обществен кръг и с подобен светски опит.

Всичко, което трябваше да направи тогава, беше да използва сгодния момент.

Денят беше прекрасен, 72 градуса^[1], яркосиньо небе, изчистено от всички облаци от ветровете, духали предишната нощ. С натискане на едно копче тя смъкна мекия покрив на мерцедеса си кабриолет, излезе от портата на къщата и подложи лицето и косите си на меката топлина на слънцето.

Вехта синя кола стоеше на улицата отсреща със запален двигател, на антената ѝ беше забучена морава стиропорена слива. Доставка от „Плъм Март“, а доставчикът изглеждаше като същото онова момче от вчера с ужасното акне. Горкото хлапе! Явно се трудеше здраво. Заслужаваше малко по-внимателно отношение.

Тя размаха пръсти за поздрав в неговата посока, докато мерцедесът ускоряваше по улицата.

Отис махна в отговор. Движението беше необмислено; не беше планирал Лали да го забележи, а още по-малко пък да привлече вниманието ѝ. Днес нямаше доставки. Всъщност в момента дори не беше на работа: технически би трябвало да е отпуснат на последния ред мухлясали банки в зала Гюнтер, проспивайки с удоволствие тъпата лекция за принципите на разпространение на продуктите.

Това беше разузнавателна мисия.

Лали беше попаднала в обсега на радара му от известно време. Тя беше първата от *Степфордските съпруги*^[2] на Кейтлин, на която беше попаднал. Преди това той бе действал на родов принцип — богатите кучки на Колина Линда, могъщите мацки от висшето общество, за които Кейтлин казваше, че я третираат като бял боклук. Докато един ден, когато беше в нейната къща, Кейтлин не реши да разглежда брой на *Сан Карлино мегъзин*, на всичките страници на който имаше снимки от височайшите партита с онези противни хора, ухилени срещу камерите, така тъпанарски доволни от себе си, че са толкова отвратително богати и важни. Една от брюнетките с дълга конска опашка се появяваше почти на всяка снимка. Той веднага я

беше познал — беше от редовните клиенти за доставки на „Плъм Март“.

— Кралицата на пчелите — бе изсумтяла Кейтлин. — Жужи около всички кошери и всички пчели работнички се надпреварват да я хранят с мед.

По интонацията ѝ Отис разбра, че мис Конска опашка е била особено гадна с Кейтлин — което се потвърди и от начина, по който жената се държа с него вчера. Да, имаше проблемна кожа, голяма работа, мамка му! Беше временно състояние, щеше да го надживее след няколко години. Жените като Кейтлин осъзнаваха това и можеха да го оценят за това, което всъщност беше. Като какавидата в пашкула си и подобни глупости.

Но тази Кралица на пчелите се беше държала сякаш е Човека-слон или нещо подобно, като че ли ако ѝ се наложеше да го гледа повече от една секунда, щеше да си изповръща червата по скъпарския си розов под.

Това обаче се оказа, че е за добро — факта, че не го поглеждаше. Даде му възможност да проучи отблизо интериора. С всичките хора, които се моткаха наоколо по онова време, не беше особено трудно да се измъкне нагоре по стълбите и да огледа разположението на стаите. Съвсем лесно разпозна спалнята на Кралицата на пчелите — голяма колкото половината от къщата на семейството му и цялата в бяло, сякаш беше Кралица-девственица.

Един доста рискован момент, когато слезе обратно. Зави наляво по коридора вместо надясно и малко се загуби. Но това пък го доведе до стаята, в която намери златния пистолет, което си беше удар в десетката. Направи тактическата грешка обаче да го остави върху скрина си, когато се прибра вкъщи. Тази сутрин се събуди и първото нещо, което видя, беше проклетия му брат Тим да се прицелва в него и да крещи: Бам-бам-бам. После се разсмя като тъпа хиена, каквато всъщност си беше.

— Хей, Нео, откъде взе това? Какво, да не би да изпадна от Матрицата?

Задник! Всичките му четирима проклети братя продължаваха да му викат Нео, макар че увлечението му по Матрицата беше преминало когато стана на петнадесет — по дяволите, дори не беше харесал третия филм от трилогията. Но хайде опитай се да обясниш нещо на

тези загубеняци. Не че им пукаше особено много след като имаха за какво да му се подиграват.

Майната им на смотаните му братя.

Майната ти и на теб, Кралице на пчелите.

Пепе Лъо Пю^[3]. Сети се за този герой в пристъп на вдъхновение. Френският скункс-любовник. Великолепно перфектен.

Опита да изимитира гласа му.

— Ааах, мон голям пакет сладкиши. Нее е ли това амур от прррръв поглед? Няма ли да целунеш своя Пепе, но?

Сви устни и насочи звука, който Пепе издаваше вместо целувка — мля-мля-мля, към голямата розова къща на Лали.

Лали майтап ли си правеше с нея, чудеше се Джейни. Да я завлече в това мърляво малко магазинче между Дънкин донатс и виетнамски салон за маникюр в полуизоставен мол в занемарена индустриална част на града, близо до 191-ва... А собственикът, този странен малък човек с бакенбарди като на Елвис и подпухнали черни очи, които подскачаха от плексигласовия щанд към стената, окичена с фотографии на древни мексикански филмови звезди, и обратно...

Нямаше начин Лали да купува бижутата си отгук.

Но явно точно така правеше. Елвис изкара синя кадифена кутийка, отвори я и извади деликатна огърлица от оливини в красив златен обков. Лали я взе от него и я закопча около дългата си шия.

— Рамон, ти си гений! — Лали се завъртя да се покаже на Джейни. — Не е ли прекрасна? По модел на онази, която Никол Кидман носеше на последните награди *Златен глобус*, със съвсем малко по-интригуващ дизайн. Описах на Рамон какво имам предвид и той веднага загрея.

— Много красива — позволи си коментар Джейни.

— Казах ти, че е брилянтен. Рамон, какво имаш, което да отива на тоалета, с който моята приятелка е облечена в момента?

Странният човек се вмъкна безмълвно в някаква стая в задната част.

— Не знам дали искам да си купувам нещо точно сега — каза Джейни. — Имам предвид, че това не е точно...

— Виж сега, за наистина важните случаи пак можеш да нападнеш Родео драйв, но за всичко останало защо да плащаш тези баснословни суми? Освен това Рамон може да извади камъните от старите бижута, които вече си слагала прекалено много пъти, и да ги постави в нов обков с по-красив дизайн. Нещо по-съвременно и ненабиващо се на очи.

— Ммммм. — Джейни не беше сигурна, че иска да не се набива на очи. Нали да притежаваш скъпоценни камъни беше с цел да ги показваш на хората? Освен това някои от тези стари бижута ѝ бяха завещани от баба ѝ, както и от прабаба ѝ — със сигурност не трябваше да се хваща да променя фамилното наследство.

Работата беше обаче, че всичко, което Лали я беше убедила да направи, се беше оказало абсолютни правилно. Новото ѝ овално лице с почистените, красиви вежди. Скъсеният ѝ модерен бретон с кестенявите кичури. Дългите сака, които я правеха по-слаба и определени прикриваха донякъде това, което майка ѝ наричани семейната круша — тяло, тясно в горната си част и широко към бедрата.

За първи път най-вероятно от много преди да се омъжи за третия си братовчед Роби на двадесет и една години, тя привлечаше мъжките погледи. Един от тях дори се беше опитал да я сваля: Уорън Дорнхолм, неин така наречен клиент. Тя наглеждаше поставянето на един белведер в тяхната зимна градина — негова и на Марси, когато той я притисна към една стена, покрита с азалии, лепна мръсната си уста върху устните ѝ и притисна ръката ѝ към издутината под ципа на джинсите си Дизел — в този момент няколко градинари се появиха на двора, понесли плоча, направена от цветни летви, и Уорън се беше отдръпнал. Той беше гадняр, разбира се, с бирено шкембе и дъх, вонящ на сардини, без да споменаваме факта, че беше женен и ако опиташе същото още веднъж, щеше бързо да го полее със студена вода.

Въпреки това беше странно ласкателно.

Рамон се върна от светилището си с още няколко кадифени кутии. Мрачно ги постави на щанда и ги отвори.

Лали започна да оглежда селекцията. Избра едно бижу, направено от сравнително малки рубини, оформени в многоъгълни капчици и аранжирани под формата на ласо, което да стяга шията.

— Нека да пробваме това на теб. — Тя затегна примката на ласото около врата на Джейни. — Обожавам го!

Джейни се обърна към огледалото. Наистина проблясваше красиво, но с тези малки, почти незабележими камъни — майка й щеше да се подсмихне презрително и да измърмори под носа си нещо за украшения за бедни роднини.

— Не смяташ ли, че е малко, амиии... *незабележимо?*

— Не, перфектно е. Рубините са много подходящи за тена ти; придават на кафявия цвят на очите ти много по-богати нюанси... И чакай само да чуеш цената; струва само... — Лали погледна Рамон въпросително.

— Деветстотин и петдесет.

— Можеш ли да повярваш? Това е на практика кражба!

Цената само потвърди съмненията на Джейни, че й се предлага нещо евтино. Още едно нещо я притесняваше — висящата част на ласото сочеше като стрела право към абсолютната й липса на бюст. Тя не носеше дори чашка А беше по-скоро минус А — и последното нещо, от което имаше нужда, беше блестяща стрелка, подчертаваща тази унижителна подробност.

Но явно сделката беше сключена. Лали казваше на Рамон, че приятелката й ще си тръгне с огърлицата и му подаваше кадифената кутийка да я опакова, така че Джейни нямаше друг избор, освен да извади платинената си кредитна карта Американ експрес. Нещо много странно се случи, докато подписваше сметката: изпита отчетливото усещане, че ръката й се разтапя. Също като злата вещица от запада тя се превръщаше в локва вода. Изненада се, че химикалът не изтрака по плексигласовата повърхност на щанда, а продължи да изписва буквите от името й със специфичния придобит в католическото училище почерк с много завърънкулки. Беше сложила един валиум в джобчето за монети на портфейла си, последници от тези, които бе откраднала от Лали, но си го пазеше за истински спешен случай. Някакво си смътно чувство, че ръката й се превръща в течност, не се вписваше особени в това определение, нали?

Лали я измъкна през вратата и обратно в зеления кабриолет металик, предлагайки й весело обяд в „Тра Монте“. Така и не беше спомената за липсващата от чантата й опаковка. Може би изобщо не

беше забелязана... Или пък си беше помислила, че го е загубила или сложила на друго място и беше изпълнила рецептата си отново...

Джейни почувства пристъп на отчаяна надежда: дали нямаше да успее да ѝ измъкне още няколко? Не, разбира се, че нямаше да може. Нито пък можеше да измисли откъде да си намери още малко. Директно забравяше за своите лекари: терапевтът ѝ, старият Ралф Кетъуей, лекуваше освен нея и половината от семейството ѝ. Ако само му споменеше даже за най-слабото успокоително, той щеше да разтръби на повечето от тях, че тя се превръща в някаква си жалка наркоманка. Същото важеше и за гинеколога ѝ, д-р Уайц. Зъболекарят ѝ беше добър източник на викодин, но единствено след по-болезнени процедури. И макар че напоследък беше получила възможност да надникне в аптечките на няколко човека, пак не ѝ беше достатъчно. Оказваше се, че по някакъв мистериозен начин приятелите ѝ изведнъж започват да се справят чудесно и без фармацевтична помощ.

По-късно отново получи същото странно усещане (*топя се, топя се!*), докато взимаше менюто в „Тра Монте“.

— Добре ли си? — взря се в нея Лали.

— Да. Кучетата не ме оставиха да спя през нощта. През цялото време вдигаха ужасна врява, сякаш в двора има никой. Дори се обадох на охранителните патрули. Това беше около два часа през нощта, така че явно съм доста изтощена. — Джейни подчерта твърдението си с пресилена прозявка. Движението на гръдния ѝ кош накара нанизът от рубини да се залюлее между липсващите ѝ гърди. Златисто-зелените очи на Лали го проследиха както котката следи с поглед поклащащата се опашка на мишката.

— Господи, отвратително е, че съм толкова плоска — избухна Джейни. — Направо съм вдлъбната.

— Знаеш ли, не си длъжна да бъдеш такава.

— В момента съм със сутиен с подплънки. Предполагам, че никой не би разбрал.

— Скъпа, имам предвид, че няма да ти е излишно малко увеличаване. Процедурата е наистина много проста. За щастие не съм имала нужда от такава — аз съм точно тридесет и четири В, — но ако имах, нямаше да се поколебая.

Джейни обаче се поколеба.

— Силиконовите гърди не причиняваха ли рак или нещо подобно? Защото изтичаха по малко май?

— Добри ми боже, не, не и ако са направени от правилния човек. — Лали се усмихна. Трябваше да си признае, че се забавлява да прави тази пълна промяна у Джейни. Сякаш изпълняваше ролята на Хенри Хигинс в „Пигмалион“^[4]. Не че Джейни можеше да бъде наречена прекрасна — не и с тези близко разположени очи и дебелите си бедра — но наистина беше се отдалечила поне на няколко мили от онази повлекана от преди няколко седмици.

Лали се наведе напред и сниши гласа си до поверителен шепот.

— Виж сега, може би знаеш, че и аз съм се възползвала от мъничко свиване и зашиване.

Джейни едва преглътна смеха си. Сякаш имаше някой в Сан Карлино, който да не знае, че Лали Чандлър е ходеща реклама на пластичната хирургия.

— О, наистина ли? — успя да избъбри.

— Нищо голямо, само малко освежаване — кимна Лали. — Но го направих при най-добрия, Брус Гудмайер в Санта Моника. Трябва да си луда, за да отидеш при някои тукашен; няма човек в този град, на който да се доверя да размахва скалпел на по-малко от сто ярда от мен. Бру има списък на чакащите, дълъг колкото ръката ми, но съм сигурна, че мога да те пробутам направо в челните позиции.

Джейни си представи как влиза на следващата вечеря, давана от Лали, облечена с прилепналата черна рокля на Кейтлин Лач, извадила на показ деколте, пищно колкото нейното. Не, дори по-пищно и по-красиво. Тя почти чу как всеки мъж на партито поема въздух от похот и страстно желание и видя как лицето на всяка жена позеленява от завист; после си представи как върхът на висулката на рубинената огърлица напълно се скрива в дълбоката почти бездънна цепка между гърдите ѝ.

— Ами, може би — промълви тя.

Не беше никак трудно да открие къде живее той.

Джесика имаше приятел, който преподаваше начална анатомия в колежа и от своя страна имаше близък приятел в катедрата по музика,

който често пиеше кафе с композитора у тях и знаеше адреса. Беше в част от Сан Карлино, известна като Портофино, объркана мрежа от малки улички, алеи и мръсни пътчета на северните скали с изглед към океана. Състоеше се в по-голямата си част от порутени малки бараки и полуразрушени от солта бунгала, наблъскани едно до друго на мънички парчета земя; напоследък обаче бяха започнали да ги заместват елегантни двуетажни сглобяеми къщи с европейски дизайн, които изглеждаха на Джесика като пломбирани зъби, нелепо разположени в уста, пълна с начупени, развалени кътници и резци.

Освен това всяко име на улица имаше поне три превъплъщения: докато се опитваше да намери 10310 Сенд долар лейн, тя се намери на задънената Сенд долар трейл, след това се озова на също толкова задънената Сент долар корт. Няколко пъти се върна на Сент долар драйв и все пак почти изпусна правилната пресечка. И съвсем неочаквано я намери! Един от старите счупени зъби — някога сива, а сега станала безцветна малка дъсчена къща с несиметричен покрив и античен кедър, който засенчваше предния двор. Само че беше разположена на скалата към морето и дори от мястото на другата страна на улицата, на което беше паркирала, на Джесика ѝ стана ясно, че осигуряваше гледка за милиони към океана.

Е, какво правеше тя тук?

Явно шпионираше.

Само в случай, че той се появеше и я забележеше, си беше измислила история за приятел, който живее наблизо и как се е загубила. Дори беше разпънала карта на града на дясната седалка, така че да може да я поглежда от време на време сякаш я изучава...

И после, за нейна изненада, той наистина се появи! Входната врата се отвори и той излезе на мръсната малка веранда.

Тя взе картата, разпъна я върху волана и забучи глава в нея. Но той не я забеляза по простата причина, че беше изцяло погълнат от някой друг. От къщата до него излезе двацет и няколко годишно момиче, изключително красиво създание, което изглеждаше сякаш се къпеше в злато. Имаше дълги крака, точно за каквито бяха създадени джинсите ѝ, а оскъдният ѝ топ разкриваше златистата ѝ кожа. Това обаче нямаше значение, можеше да е облечена в арабска роба, расо на монахиня или каквато и да е безформена рокля и пак щеше да изглежда невероятно.

Томи праметна ръка през раменете на видението, а то сложи своята на кръста му. Не се опитваха да крият чувствата помежду си. Тръгнаха към колата, паркирана отпред — средно по големина Ауди, нито много старо, нито съвсем ново. Влязоха вътре и тръгнаха нанякъде.

Джесика почувства странно облекчение — сякаш някой беше взел важно решение вместо нея. Тя хвърли настрани картата прикритие, изчака няколко минути и също си тръгна.

[1] 72 градуса по Фаренхайт отговарят на около 22 по Целзий. — Б.пр. ↑

[2] „Степфордски съпруги“ — роман (1972 г.) от Айра Левин, в който се разказва как мъжете в едно малко градче заменят съпругите си с механизирани идеални кукли, главната героиня ги разкрива и завършва трагично. — Б.пр. ↑

[3] Рере Ле Рев — герой от анимационните филмчета на Уолт Дисни, скункс, който говори на смесица от английски и френски и постоянно ухажва женските, но никога не постига успех заради лошия си мирис и прекалено прямия си подход. — Б.пр. ↑

[4] „Пигмалион“ — роман на Дж. Б. Шоу, филмиран през 1964 г. под името „My fair lady“ — букв. „Моя прекрасна лейди“. Основата на сюжета ѝ е как проф. Хенри Хигинс променя едно улично момиче на име Елиза Дулитъл, така че да изпълнява идеала му за жена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

МРАЗЯ ТЕ! МРАЗЯ ТЕ!

Беше чудесно да си в Шотландия. Освежителният въздух, усещането за история, запечатана в стените и стаите на замъка. Дългите, криволичещи алеи сред обраслата пустош и зелените пасбища, пълни с черноглави овце. Всичко беше толкова великолепно. Лали постоянно се поздравяваше за решението да дойде.

Наметалото от Бърбъри пожъна огромен успех, както и мъхестите зелени габардинени панталони от Ралф Лорен и ботушите с връзки с цвят на уиски от Тодс, макар че те бяха доста неудобни за носене по дългите криволичещи пътеки, а и се оказа, че е ужасно трудно да изчистиш барабонките на овцете от подметки от италианска кожа. Силви беше събрала очарователна смесица от хора — малко политици, с щипка финансисти и няколко театрали. И, разбира се, беше осигурила подходящ мъж за Лали, сър Уолъс Кауфърман, разведен и важна клечка във ВВС. За съжаление Лали вече беше имала афера със сър Уолъс, в дните си на кинозвезда, когато той беше просто Уоли Кауфърман, продуцент на едно от онези британски токшоута, в които всички седяха на високи столчета и говореха през стиснатите си зъби. Стройни бедра и навика да си тананика — най-вече песни на Елтън Джон като „Човекът ракета“ — по време на любовната игра. Смешно е какви неща си спомня човек за старите си любовници.

Тя изтръпна от мисълта, че е достигнала момент, и който започва да ползва рециклирани мъже.

Двамата със сър Уолъс се усмигнаха и си смигнаха един на друг, казаха си: *Фантастично е, че те виждам*, след което се погрижиха да се избягват взаимно като чумави през останалата част от уикенда.

Така че до неделя доста от нещата започнаха да стават мъничко скучновати.

Надвисналите постоянно мрачни облаци.

Кучешкият студ, който също беше запечатан в историческите стени на замъка.

Кранът в банята ѝ, от който вряла и ледена вода течаха на две отделни дебели струи една до друга, без изобщо да се смесват.

Начинът, по който всички скачаха в ранни зори да стрелят по фазаните. Лали не участваше в стрелбата, разбира се. Не ѝ доставяше никакво удоволствие да убива живи същества (въпреки че нямаше нищо против да ги консумира — предполагаше, че това я прави донякъде лицемерна, но *c'est la vie*^[1]). Проблемът беше, че няма как човек да не се събуди от тропането и гръмогласните закачки на заминаващите ловци, без да се споменава алармата, вдигана от кучетата.

В неделя следобед тя реши да съкрати визитата си.

— Скъпа, икономката ми се обади да ми каже, че имаме спешна ситуация вкъщи. В банята за гости се е спукала тръба, така че се налага да се прибера и да се погрижа за проблема.

Силви, която вече беше изпразнила половин бутилка Лафройг^[2], само ѝ се усмихна неопределено, така че Лали презавери полета си от вторник за понеделник.

Събуди се в първокласната си седалка, когато самолетът започна да се снишава в брилянтно синия калифорнийски следобед. Почувства се ободрена, готова да се хвърли с нови сили в борбата. Беше захапала телефонната слушалка в секундата, в която колата излезе от терминала на летището. Нямаше я само една седмица, но се бяха случили толкова много неща.

На Джулиет Шапиро ѝ бяха открили карцином *in situ*^[3] на гърдата...

Холандската прислужница на семейство Морели изчезнала посред нощ с модерната им аудио уредба и по-скъпите бижута на Кристин Морели...

Носеха се слухове, че Маделин Суийт беше започнала дива и страстна връзка с личния си треньор. (Ръсел! Лали почувства острите зъби на ревността.)

Най-накрая успя да открие Джейни в кабинета на ветеринаря, където беше завела двата си невротични шпаньола за обезпаразитяване.

— Горките хлапета — каза Джейни, — това ги е правило толкова превъзбудени и буйни. Вчера ги разхождах и докато събирах акото им с лопатката, най-накрая се престаших да погледна и се оказа че гъмжи

от онези големи гадни бели части от червеи. Такава идиотка съм, трябваше да се сетя много по-рано.

— Мммм — нетърпеливо се обади Лали. Много слабо я интересуваха проклетите кучета. — Какво друго се случи докато ме нямаше?

— О, вчера имаше голяма статия в Реджистър. Фондация Клементе дарява петнайсет милиона долара за започването на образователна програма в индианските резервати. Така че, както виждаш, вечерята ти имаше успех все пак.

Ето, това беше интересно.

— Като си давам сметка как установих връзката предполагам, че трябва да продължа точно по същия начин.

— Ако имаш предвид Дейвид, ще ти се наложи да почакаш. Синът му се връща от Ню Йорк. Нали се сецаш, хлапето, което осиновиха, Ноа?

Всъщност Лали беше изцяло забравила за това допълнение.

— Ноа за постоянно ли ще остане?

— Не мисля. Смятам, че има няколко дни ваканция от училище и Дейвид използва правото си да го види. — На заден фон се чува вой и силен лай. — Трябва да прибера кучетата вкъщи. Ще ти се обадя по-късно. О, и между другото — добави Джейни, — направих го. Записах си час!

— Час?

— При доктор Гудмайер. Утре отивам дотам с колата на консултация.

— Чудесно, скъпа. Той е най-добрият.

Лали спря да слуша. Беше прекалено заета да преценява информацията за посещението на сина. Само ако имаше дете около възрастта на Ноа, можеше да уреди среща на децата да си играят. Винаги ѝ се беше струвало ужасно несправедливо, че е изключена от такава важна част от социалния живот на Сан Карлино, каквато беше общуването посредством децата.

После обаче я осени една мисъл. Може да нямаше малко дете, но пък кръщелници ѝ се намираха в изобилие! Тя и Арти бяха участвали в повече от дузина церемонии във всички разновидности на християнската религия. Окей, технически те бяха трофейни кръстници. Беше пределно ясно, че от тях не се очаква да бъдат от онези

кръстници, които закрепват снимките на хлапетата с магнит на хладилника си. Освен това винаги имаше още една двойка реални кръстници, приятни, солидни чичовци и лели, които живееха на места като Торънс или Топека или пък бяха бивши съквартиранти в колежа на единия от двамата родители.

Трофейните кръстници имаха две основни предназначения: да се отчитат щедро на рождените дни и Коледите и да осигурят на родителите малко социално предимство — да могат мама и тате небрежно да споменават на познатите си: *Е, знаеш сигурно, че Арти Уилман е кръстник на Барнаби. Да, онзи Арти Уилман. А Лали Чандлър му е кръстница. Да, сецаш ли се? От онзи Джеймс Бонд филм — „Лесно е да умреш“?*

Но дори на трофейна кръстница ѝ беше позволено да се поинтересува от кръщелниците си от време на време.

С тази мисъл тя се настани доволна за остатъка от пътуването.

Дом, сладък луксозен дом. Шофьорът на лимузината внесе чантите ѝ в антрето и Лали въздъхна облекчено. Бани с отопление! Колкото си искаш топла вода! Крушки, по-силни от четиридесет вата, така че да не ти се налага да си избобждаш очите и да се придвижваш слепешката дори по средата на деня...

Неочаквано усети лек мирис на цигарен дим.

Невъзможно! На никого не беше разрешено да пуши в къщата на Лали. Беше ненарушимо правило — всеки, който работеше за нея, знаеше, че ще бъде незабавно уволнен, ако го престъпеше.

Тя последва миризмата до салона. Вонята на тютюн ставаше все по-силна. Зяпна, когато видя пепелник, пълен с фасове; те преливаха върху масичката за кафе и — о, господи! — един беше загасен направо на двестагодишния и ориенталски килим!

Плюс това навсякъде по мебелите бяха пръснати чаши, чинии и вестници. И — мамка му! — някой с мръсни обувки беше качвал краката си върху нейното прясно претапицирано канапе — по средата на копринената *Бранчиуф енд Филс* тапицерия имаше драскотина, приличаща на отвратителен белег.

Нечия глава щеше да падне!

Лали се върна зашеметена във фойето.

— Имелда! — кресна тя. — Имелда? Какво, по дяволите, става тук?

Никакъв отговор. Беше понеделник, осъзна тя. Икономката ѝ прекарваше всяка неделя и понеделник със семейството на сестра си в Алхабмра. Лали се завъртя вбесено и забърза към кабинета си, след което обаче си спомни, че в пристъп на ненавременна щедрост беше дала и на Перла почивен ден. Имаше номера на сестрата на Имелда записан някъде... Къде? Може би в тефтерчето до леглото ѝ.

Тя бавно се заизкачва към спалнята си, където беше зашеметена от още по-голям шок. Тази стая също лъхаше на застоял цигарен дим. По-ужасното бе, че някой беше спал в леглото ѝ! Чаршафите и завивката бяха събрани и наполовина се влачеха по пода, възглавниците — измачкани и разпилени. Исусе Христе, изглеждаше сякаш се е вихрила оргия.

И имаше дрехи — собствените дрехи на Лали! — наизвадени от гардеробната и разхвърляни навсякъде. Тя вдигна нежна риза на Кристиан Лакроа, цялата коприна и дантели, която беше свита на топка и забутана до крака на леглото. Вече не ставаше за нищо — а тя даже още не я беше обличала.

Разтреперана от гняв, Лали започна да рови в тефтерчето и да търси номера. После чу звъненето на клетъчен телефон, а след това — звучен женски глас. Отиде до прозореца и надникна към терасата с басейна.

Момиче със златист загар се беше излегнало по гръб на един шезлонг, чисто гола, като се изключат чифт очила Диор, които Лали разпозна като свои собствени. Кичури от дългата кестеняво-руса коса на момичето се виеха по гърдите ѝ като на някаква съвременна лейди Годайва. Лали не можеше да види телефона, но от време на време успяваше да долови по няколко думи, изречени с равния, ироничен глас на Сиена: *Копеле. Определено гадно. Четвъртък. Искам...*

След малко момичето се обърна на една страна като продължаваше монолога си в телефонната слушалка, но Лали вече не успяваше да разбере какво казва.

Да избяга. Това беше инстинктивното желание на Лали. Можеше да отиде в клуба, да се скрие, да се обади на охранителната компания и да ги накара да изхвърлят момичето от къщата.

Но тя беше Лали Чандлър — никога не бягаше.

С премерени движения смени намачканите си от пътуването риза и панталони с колосана ленена рокля без ръкав и никога досега

необувани сандали Гучи. Грабна от килера на банята един халат и се втурна към басейна.

Изражението на Сиена не се промени при вида на бързо приближаващата се нейна майка.

— Трябва да бягам — измърмори тя в слушалката и рязко затвори. — Е — каза тя вече на Лали. — Изненадана съм, че изобщо ме забеляза. Съвсем не е в твой стил.

Лали ѝ подхвърли халата.

— Сигурно се шегуваш. Тук е разтапящо горещо.

— Просто го облечи. Много хора влизат и излизат от този двор.

— Момчетата по поддръжката? — Сиена се усмихна похотливо.

Лали просто изчака.

Момичето бавно седна и се протегна към дългата прозрачна риза в долния край на шезлонга, която Лали отново разпозна като своя. Сиена се наметна с нея. През полупрозрачната материя се виждаха зърната ѝ, както и спретнатата златиста ивица между краката — на нея не ѝ се налагаше да прави унижителни посещения в козметичния салон, за да се боядисва.

Тя се разрови в купчината боклуци около шезлонга — мръсни чинии, смачкани чаши от Старбъкс, наполовина изядени и полуразтопени вече плодове, цигарени фасове, използвани кърпички, стискани през средата туби лосион за тяло и списания, останали във формата, в която са паднали, когато ги е хвърлила — Сиена, въпреки неземната си красота, беше мърляч. Намери пакета Галоаз, който търсеше, запали една цигара с жълта на цвят запалка и спокойно издиша облак дим към майка си.

— Хубава рокля. Прада?

— Соня Рикиел.

— Преди имаше толкова лош вкус. Какво се случи? Да не би да те е докоснало ангелчето на стила?

Няма да я оставя да ме предизвика, каза си Лали. Не и този път.

— Какво правиш тук? — настойчиво попита тя.

— Какво правиш *ти* тук? Оная буца, секретарката ти, каза, че няма да се върнеш преди утре. Знаеш ли, тя дори не беше чувала, че имаш дъщеря. — Сиена направи гримаса на фалшиво разочарование.

— Не си отговорила на въпроса ми. Защо си тук?

— Може ли да седнеш? Или да застанеш някъде другаде? Пазиш ми сянка.

Лали остана на мястото си.

Сиена отново се усмихна.

— Бях в Л. А. за няколко седмици с приятеля ми, Гого. Той прави филми; сега ще снима в Нова Зеландия, така че отлитаме натам довечера. Още час и ще съм си тръгнала. Можеш да се успокоиш.

— Значи вече не е онзи фалшив конт?

— Господи, не. Много назад си с информацията, Лали. — Сиена наклони глава назад, за да направи кръгче от издишания дим. То се задържа за малко като ореол, който си търси светеца, след което се разтвори в блещукащия въздух.

— Виж, оня ден дойдох с колата да видя Томи и той настоя да се отбия тук. Така и направих, но мис Тлъстина каза, че те няма. Хлъц, хлъц, хлъц.

— Името ѝ е Перла.

— Да бе, няма значение. Беше много щастлива да ми позволи да използвам мястото. Всъщност идеята беше нейна. Много е шик, между другото. Трябва добре да си изцедила горкия Арти.

Лали положи невероятни усилия да запази самообладание.

— Ще бъда вътре в къщата, ако имаш нещо смислено да ми кажеш — изсъска тя и се обърна рязко. Като влезе се насочи направо към килера на иконома, където се съхраняваше всичкият алкохол. Беше пълен с празни бутилки. Всичкият скоч беше свършил. Това се отнасяше и за водката и текилата. Явно бяха останали само няколко бутилки от най-лошия алкохол. Тя си наля един пръст Тио Пепе и го глътна на един дъх.

Върна се обратно в кухнята и завари Сиена, седнала на един стол, издихваща поредната порция цигарен дим.

— Не позволявам да се пуши тук — заяви Лали.

— Ти пък каква си, шеф на операционната ли? — Сиена предизвикателно вдигна цигарата към устните си.

— Ти ли изпи всичкия алкохол?

— Е, не сама. Няколко човека от Л.А. дойдоха на гости и трябваше да ги почерпим с нещо. За бога, сега си богата, Лали: можеш да отделиш няколко бутилки пиячка. — Тя се загледа злобно в майка

си. Жълто-зелените ѝ очи бяха почти идентични с тези на Лали по цвят и форма. — Виж, аз те търсих. Ти не ми върна обаждането.

— О, да, ами бях влудяващо заета. А после някак си номерът ти се затри.

— Кучето го изяде. Опа, само че ти нямаш куче. — Сиена хвърли цигарата си в остатъците от кафе в чашата до нея. — Нека да съкратим този разговор. Томи каза, че много си искала да ме видиш.

— Така ли? Е, това си е било негово лично мнение. Никога не съм казвала нищо подобно. — Проклетият Томи. Винаги го беше имал този комплекс на добрия самарянин. Сигурно си е мислил, че в момента, в който двете със Сиена се видят, ще паднат хлипащи в обятията си и ще си простят взаимно всичко.

Странна работа — на нея наистина ѝ се искаше да докосне момичето. Да потупа блестящата ѝ коса и да погали златистата ѝ кожа.

Вместо това Лали започна бързо да събира мръсните чинии и да ги носи в умивалника. Кога за последен път беше мила чинии? Не можеше дори да си спомни — със сигурност много преди да се омъжи за Арти.

— Е, както и да е, ти ме видя и аз те видях, така че най-добре да ходя да си събирам багажа. — Сиена мързеливо се надигна и тръгна нагоре по стълбите.

Лали атакува първата чиния със сапунената гъбичка от фина стомана и енергично започна да я търка. Телефоните ѝ звъняха; хората ѝ се обаждаха; натовареният ѝ, бляскав живот имаше нужда от нейното внимание. Само че тя не им обърна внимание, а продължи да мие и да търка чиниите.

Защо трябваше вечно да се хващат за гърлата? На практика още от момента, в който Сиена излезе от нея в онази мрачна презвитерианска болница в Шърман Оукс, ревяща и алена от ярост, те бяха по-скоро врагове, отколкото майка и дъщеря, Сиена плачеше и пицеше и понякога дори си блъскаше главата в стената, ако Лали ѝ кажеше само една дума наопаки. *Мразя те! Мразя те!* крещеше Сиена и Лали изненадана се чуваше как ѝ отговаря: *И аз те мразя!*

Много рядко настъпваше временно примирие. Например, когато играеха на преобличане, любимата игра на Сиена. Тези времена бяха направо щастливи — когато Лали накичваше малкото момиченце с шаловете, огърлиците и гривните си, а Сиена пъхаше мъничките си

крачета в обувките ѝ и се разхождаше из стаята с доволно гукане — най-сладката гледка, която изобщо можете да си представите.

— Нена — така Сиена произнасяше името си като бебе и за известно време всички ѝ викаха така. — Аз съм Нена.

Първата дума, която каза, беше Лали. И това също си остана така; никога не каза *майко* или *мамо*. Винаги Лали.

При спомена за всичко това Лали почувства как нещо и прорязва като с нож. Нена, прошепна тя сама на себе си.

Сиена се появи отново, облечена с джинси, бяла тениска и слънчевите очила Диор, носеше пътна чанта Луис Вюитон, която определено беше виждала и подобри времена. Лали извади ръцете си от сапунената вода и ги избърса.

— Тези слънчеви очила наистина ти отиват, скъпа — започна тя. — Защо не ги вземеш?

— Благодаря ти, Лали. — Сиена се усмихна саркастично. — Тооолкова щедро от твоя страна.

Ясно беше, че изобщо не е възнамерявала да ѝ ги върне. Лали беше сигурна, че чантата Вюитон съдържа голям брой скъпи маркови предмети, откънати от нейните шкафове; пък и без съмнение всичко друго, което съдържа чантата, беше откраднато от магазини и бутици в Париж, Рим и Барселона. Каквото и моментно размекване спрямо дъщеря си да беше изпитала, изчезна безследно.

Лъжите. Кражбите.

И онези снимки, които Лали никога нямаше да може да изтрие от съзнанието си. Все още можеше да ги види в ума си, с всеки мръсен, дигитално увеличен детайл.

— Имаш ли нужда от такси? — попита тя студено.

— Не, имам кола. В гаража е. Паркирана до двете твои. Няма да искаш да ми дадеш онзи сладък мерцедес, нали?

Лали не каза нищо.

— Така си и мислех. Е, доскоро, слънчице.

Сиена се обърна грациозно и тръгна към коридора. Телефонът иззвъня и Лали го вдигна.

— Да, скъпа, чувствам се невероятно; изкарах незабравимо в Европа — отвърна тя на Ронда Клюдж отсреща. — С удоволствие ще обядвам с теб утре.

И почти не трепна при звука от затварянето на външната врата.

[1] C'est la vie (фр.) — такъв е животът. — Б.пр. ↑

[2] „Лафройг“ — марка малцово шотландско уиски. — Б.пр. ↑

[3] In situ (лат.) — букв. на място; злокачествено образуване, непреминаващо в околните слоеве тъкан, напълно лечимо на този етап. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

СРЕЩИТЕ С МИЛИАРДЕР БИ ТРЯБВАЛО ДА СА ПО-ЗАБАВНИ

Срещите с милиардер би трябвало да са по-забавни, мислеше си Кейтлин.

Като например да те заведе в Сан Франциско с частния си самолет за невероятна вечер в операта като Ричард Гиър и Джулия Робъртс в *Хубава жена*. Или, като Ричард и Джулия, да ти даде кредитната си карта и да те прати да се развихриш в някой скъп малък бутик, за да натриеш носа на надменните продавачки, които преди това са ти са се правили на важни. И след като се облечеш подходящо, да бъдеш дамата му на някое бляскаво спортно събитие като конни надбягвания или поло, или пък да те вземе на елегантна бизнес вечеря, където ти (също като Джулия) да си неговата муза, докато милиардерът се занимава със заплетени търговски преговори.

Честно да си кажем, всички очаквания на Кейтлин за връзката на бедно момиче с милиардер се основаваха на *Хубава жена*. Разбира се, тя не беше толкова наивна да си мисли, че реалният живот ще наподобява напълно глуповатата холивудска фантазия. Просто дотук преживяванията ѝ с Дейвид бяха толкова различни от тези на Ричард и Джулия, че можеха да се нарекат разочароващи.

Втора среща: вместо прословутите конни надбягвания в Дел Мар, отидоха на мача на „Дивите котки“ в Бърбанк. Кейтлин беше настанена на твърдата седалка точно до игрището, пиеше бира и ядеше хотдог, докато Дейвид обикаляше по външната линия и говореше разтревожено с треньора. По едно време една от играчите налетя право върху Кейтлин, което я накара от своя страна да осъществи достоен за „Дивите котки“ скок като разля бира върху новите си светли ленени панталони и направи петно с вид на невъзможно за изпиране при никакви обстоятелства. Котките загубиха с 57 на 68, което предизвика бесен скандал между треньора и съдията след мача; това пък беше

причината Дейвид да се намеси в екшъна и да информира Кейтлин, че ще се наложи да остане докато не успокои нещата. След кратка целувка за лека нощ, тя се прибра сама с колата (два часа и половина, заради нощни ремонтни работи на Западно шосе 101), плати на детегледачката и нападна собствения си хладилник, защото след мизерния хотдог беше ужасно гладна.

Трета среща: една седмица по-късно. Наистина придружаваше Дейвид на бизнес посещение; само че не беше елегантна среща на главни изпълнителни директори в „Кафе Сайн“. Беше церемонията по откриването на арт-програма, финансирана от Фондация Клементе, в една от гимназиите в западните квартали. Включваше бляскаво ходене по натрошени стъкла и локвички урина, за да стигнат до покрита с графити аудитория и да изслушат купчина безсмислени речи и безкрайни благодарности от страна на банда типични скучни преподаватели. Вечерята след това беше в някакво местно заведение, наречено „Пилешка колиба“ със същите хора, които изнасяха скучните речи. Още веднъж Кейтлин трябваше да се прибира рано при Ейдън и то отново сама.

Четвърта среща: гледане на китайски псевдо-артистичен филм в домашната кинозала на Дейвид. Тя и Дейвид, както и половин дузина негови служители, включително приличащия на бебе-тюленче Бари и Едуардо, зловещия иконом, гледаха три часа и половина дълъг филм на мандарински с граматически неправилни субтитри. Вечеряха китайска храна, поръчана от „Файв Крейнс“ в Китредж, която ядоха с пръчици направо от пластмасовите кутии.

По-късно, сякаш по дадена команда, всички помощници изчезнаха и те останаха само двамата, отпиваха шардоне Кейкбред и си бърбеха (макар че Дейвид беше този, който основно приказваше; Кейтлин внимателно се грижеше за това). Ситуацията бързо доведе до гушкане и целувки. Нещата се развиха и те акостираха в огромната му спалня, цялата в дървена ламперия, и се мушнаха под чаршафите *Пратеси*.

Сексът не беше необикновен. Не се разтнесе земята или нещо подобно. Но нямаше и нищо странно или извратено, слава богу: без необичайни молби, използване на нестандартни предмети или телефонни обаждания до роднини или свещеници по средата на

забавлението. Ако можеше да се каже нещо лошо, беше, че е прекалено скучно, за което Кейтлин се надяваше, че вината не е нейна.

Едно нещо обаче я изненада. Той беше в страхотна форма. Стегнат плосък корем, твърд задник, красиви мускулести рамене. Когато му направи комплимент за това, той се усмихна срамежливо.

— Треньорът ми е бил *тюлен* в армията, което е просто друга дума за садист — обясни й той. После й каза, че тялото й е невероятно, което повече или по-малко беше същото, каквото й казваха всички мъже. Беше пресметнала, че й остават още десет години преди гравитацията да развали впечатлението. Петнайсет може би, ако наистина тренираше сериозно.

Почти веднага след това Дейвид беше станал от леглото, за да направи няколко презокеански обаждания.

— Би било много приятно, ако искаш да останеш за през нощта — каза й той, докато завързваше около кръста си колана на копринения си халат, — но за съжаление ми се налага да поработя известно време.

Беше й пределно ясно, че той няма търпение да се захване с работата си без тя да му се мота в краката; освен това беше помолила Отис да остане с Ейдън, а той се мусеше, когато тя закъснееше.

Така че Кейтлин стана от леглото, облече се и, просто за разнообразие, се прибра сама с колата.

Отис така или иначе се цупеше. Седеше изгърбен на канапето, без да вдига поглед от Конан на стария й телевизор, когато тя влетя вкъщи.

— Каза че ще се върнеш до дванайсет — изсумтя той.

— Сега е само и двайсет.

— И двайсет и осем.

Кейтлин имаше отвратителното чувство, че той усеща как тя допреди малко е била в леглото с мъж, въпреки че му беше казала, че излиза с Хуанита, приятелката си от Центъра. Не че тези неща бяха негова работа. Да му се не види, беше като да се прибираш при равниво гадже, този поглед с присвити очи — *как може да ме предадеш* — на пъпчивото му лице.

Това със сигурност беше последния, ама наистина последния път, в който го молеше да остане с Ейдън, когато тя излиза. Не й пукаше колко струва истинската детегледачка.

И този път беше твърдо решена.

Заето?

Лали прекъсна връзката и набра отново номера на Томи. Същият изнервящ звук — бийп, бийп, бийп — прозвуча в ухото ѝ. Да, заето. Кога беше последния път, когато чу такава нещo? Повечето хора, които познаваше, по-скоро биха пропуснали хранене, отколкото обаждане: имаха по две, три и дори четири линии, с прехвърляне и изчакване и високотехнологични системи за гласова поща, свързани с мобилните им телефони.

Сигналът заето беше толкова... *примитивен*.

Тя изчака няколко часа, после отново пробва телефона му. Отново адското бийп, бийп, бийп.

Без съмнение беше оставил телефона си отворен. *Que c'était primitive!*^[1] И така дразнещо типично за Томас Самюъл Брамбърг. И освен ако не искаше да скокне в колата си, да кара до къщата му, тире коптор, целия път до Портофино и да чука по вратата му като някой лихвар от ням филм — при положение, че така или иначе той нямаше да ѝ отвори, — щеше да ѝ се наложи да го чака да се появи обратно в живота, за да обсъдят защо по-точно му се беше сторило удачно да ѝ пробута Сиена.

Да върви по дяволите тази история!

Тя остави телефона на тиковата масичка, до която в момента беше седнала. После застана на ръба на басейна, гмурна се без много пръски и направи двайсет бързи дължини наведнъж. Изкатери се навън, махна шапката за плуване Спийдо от главата си и си разтърси косата. Нещо беше се заплело в дългите кичури. Тя се пресегна и напипа нещо мазно.

О, господи! Използван презерватив.

Лали изпищя и хвърли отблъскващото нещо обратно във водата.

— Имелда! — изпищя тя.

Икономката изтича навън, пристиснала с една ръка разтуптяното си сърце.

— Какво има? — попита. — Добре ли сте?

— Не, не съм добре. Обади се на поддръжката на басейна и им кажи да се довлекат тук веднага и имам предвид на секундата!

— Да, мисис Лали. — Имелда забърза навътре.

Дойде ѝ малко в повече. Лали се свлече на шезлонга, за да събере силите си.

Вечерта, след като Сиена си тръгна, тя беше спала в една от спалните за гости. Първото нещо, което направи на следващата сутрин, беше да накара Имелда да се обади на Мери Мейдс, които да пратят екип да измие, изтърка и полира всеки инч от спалнята на Лали. Беше почти решена да ги инструктира да изгорят изцапаните чаршафи, но тъй като ставаше въпрос за античен ирландски лен за няколкостотин долара, накрая просто прати Имелда да ги занесе във френската ръчна пералня на Вилидж роуд с молбата да използват възможно най-мощната почистваща процедура.

След няколко дни появата на дъщеря ѝ започваше да ѝ изглежда все по-нереална като някаква предизвикана от изтощението халюцинация. Лали даже можеше да успее да убеди сама себе си, че е сънувала цялата ситуация, ако не продължаваше да открива болезнени доказателства за посещението на Сиена из цялата къща. Изгаряния от цигара на най-странни места: на пердето в стаята на камериерката, по един от дюшеците за пилатес в гимнастическия салон. Сутиен *Ла Перла*, трийсет и четири В, бледорозов, превърнал се в мръсносив от непрање, закачен за единия крак на масата в трапезарията. Намачкан пакет тоалетни кърпички с щампована върху тях австрийска марка в един от фотьойлите *Донгия* в салона.

Много по-красноречиво доказателство бяха обаче нещата, които липсваха. Момичето имаше първокласен вкус; Лали трябваше да ѝ признае това. Сиена беше откъмнала само най-добрите неща — Шанел, Прада, Хермес.

Но това отвратително... нещо... в басейна беше последния удар. Сиена беше егоистично извратено създание. Лали беше направила всичко по силите си, но дотук със самоизмъчването и чувството за вина, че се е провалила като майка.

Решението ѝ я успокои, тя стана, влезе вътре и потъна в лукса на дълъг горещ душ. Когато най-после се почувства чиста, Лали се вмъкна в чифт бледозелено бельо и седна на тоалетката си. Отвори най-горното чекмедже. Вътре откри малка купчинка от кадифена пудра за лице в нюанс на златното, с няколко тона по-светъл от нейната собствена.

Лали докосна пирамидката с показалеца си. Нанесе малко върху гърба на ръката си; в същия момент почувства отново пробождащата болка в гърдите.

Доктор Брус (Наричай ме Бру) Гудмайер беше съвършеният манекен на медицинската си специалност. Изглеждаше на около 23 години, привлекателен с онази типично американска русолява красота и с младежка фигура под спретнатия пуловер и стегнатите черни джинси. Освен ако, разбира се, наистина не беше на 23, като някакъв Дуги Хаузър^[2], който е завършил медицинското училище още преди пубертета — макар че Джейни някак си се съмняваше, че случаят е точно такъв.

Както и да е, ето я тук, сравнително изненадана да се озове седнала в неговия обзаведен в неосредновековен стил кабинет в Санта Моника, нервно стискаща чаша от полирано стъкло, пълна с газирана минерална вода. Право пред нея имаше огромен телевизор с плосък екран, който в момента показваше профил на собственото ѝ тяло в целия му плоскогръден блясък. Микромастия го беше нарекъл Бру — медицинския термин за липса на бюст. Макар че в нейния случай, помисли си Джейни саркастично, думата липса е чисто преувеличение.

Бру седеше зад плексигласово бюро, служейки си с мишката толкова сръчно, колкото сигурно и със скалпела.

— Добре, готова ли си? Така ще изглеждаш с чашка В.

Джейни се изкиска, докато гърдите набъбваха на екрана като сладкишче-полуфабрикат в микровълнова фурна. Профилът ѝ в цял ръст започна да се върти: отляво, в анфас, отдясно.

— Изглежда доста добре — изкоментира тя хладно.

— А-ха. Сега нека пробваме С.

Телевизионните гърди на Джейни се уголемиха още веднъж. Тя се почувства като Алиса, отхапваща от онази гъба в *Страната на чудесата: Едната страна те прави по-голям...* Отново се изкиска.

— Е? — Бру я зяпна с очакване. — Какво мислиш? В или С ти допада повече?

— Кое според вас изглежда по-добре?

— Хей, изобщо няма значение какво мисля аз. Или който и да било друг. Единственото мнение, което е важно, е твоето, Джейн. Кой

от двата силуета ще ти даде повече увереност и лично удовлетворение? Той е най-подходящия за теб.

Джейни кимна.

Бру започна да сменя В и С на екрана. По-големи. По-малки. Тя прехапа устни и се замисли за момент.

— Хайде да пробваме D — предложи накрая.

Кейтлин очакваше да получи нещо от Дейвид по случай първия път, в който правиха любов — романтичен жест като например букет орхидеи, доставени пред вратата ѝ, или поне една красива роза, опакована в една от чисто белите кутии на цветарския магазин. Но nada^[3]. Вместо това след няколко дни намери на телефонния си секретар оставено съобщение: Дейвид я информираше, че синът му, Ноа, пристига от Ню Йорк и ще ходи с него на къмпинг за няколко седмици. Ще се чуят, когато се върне.

Тя все още се опитваше да преглътне тази новина, когато получи друго обаждане, този път от зловецкия иконом Едуардо. Мистър Клементе и синът му щяха да се върнат в града за Хелюин и той, Едуардо, организираше купон с костюми за Ноа. Кейтлин беше поканена да доведе Ейдън.

Да! Тя прие поканата с ентузиазъм.

Но колкото повече я обмисляше, осъзнаваше, че си има и минуси, както и плюсове.

Като плюс: Дейвид искаше синът му да поддържа отношения с неговия.

Като минус: Ейдън.

Имаше поне хиляда начина, по които хлапето можеше да прецака нещата.

По дяволите! На секундата се отврати от самата себе си. Какви бяха тези мисли? Какво беше, най-отвратителната майка на света, или нещо такова? Защо просто да не може да изпитва поне мъничко увереност в сина си?

Освен това Ноа Клементе за краткото време, което прекара в Сейнт Матюс, беше дори по-непопулярен от Ейдън, ако това изобщо беше възможно. Така че може би — само може би — ако той и Ейдън прекараха известно време заедно, щяха да намерят общи неща

помежду си. Може би дори щяха да станат приятели. Само трябваше да мисли позитивно.

Разбира се, трябваше да купи на Ейдън страхотен костюм. Нещо, което да е равностойно на тези, които богатите момчета щяха да си облекат. За щастие тя току-що беше попаднала на невероятна находка — беше изрвила вестникарско кепе *Мери Куонт* от 1964 година в задоволително състояние, като онези, носени някога от Джон Ленън, на една гаражна разпродажба в близост до университета и хората наддаваха като полудели за нея в e-Bay. Беше решила да използва печалбата за прахосмукачка Електролукс втора употреба, защото нейната антична Хувър по-скоро разпределяше равномерно праха, вместо да го почиства, но можеше да почака. Това беше много по-важно.

А що се отнася до нейния костюм...

Тя мисли за него няколко дни, обмисляйки и отхвърляйки една идея след друга. И после, когато вече се беше отчаяла, че някога ще я навести вдъхновението — бам! — идеята я зашемети: спомни си един разговор с Дейвид за това какви филми са харесвали като деца и кои са били любимите им филмови герои, дрън-дрън-дрън. Тогава я осени най-брилянтната идея! Костюм, за който беше сигурна, че ще възхити Дейвид. Пък и беше нещо, което можеше в по-голямата си част да направи сама, така че нямаше да ѝ струва кой знае колко.

Беше толкова очевидно, че се учуди, че не ѝ е хрумнало още в първата секунда.

[1] Que c'était primitive! (фр.) — Колко примитивно! — Б.пр. ↑

[2] Дуги Хаузър — герой от американски телевизионен сериал (1989–1993 г.), гений, който завършва началното училище на девет седмици, дипломира се в Принстън като тийнейджър и работи като най-младия лекар в света; раздвояван между служебни проблеми и обичайните терзания на пубертета. — Б.пр. ↑

[3] Nada (исп.) — нищо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

БЕШЕ ПОРЪЧКА НА САМОТНА ЖЕНА

Октомври донесе онова прекрасно време, с което Сан Карлино беше така широко известен: спираци дъха слънчеви дни отминаваха един след друг. Вместо есенни шета бугенвилиите показваха най-красивите си отсенки на алено и тъмнооранжево; пък и на кого му трябваше мраз, когато вечер температурите падаха достатъчно, за да може да си облече модерното за сезона сако, поръбено с кожа?

Към втората седмица на месеца Лали вече беше изцяло задълбочена в управлението на лъскавия есенен прощален сезон, който официално беше в разгара си. Дните ѝ бяха вихрушка от закуски на отговорните комитети, обеда на търговете на предмети на изкуството, благотворителни ревюта на бельо. Всяка вечер беше зашеметяващ избор от първокласни събития, оперни галавечери и театрални премиери, изискани частни вечери за десетима, дванайсет или петнайсет човека, всички с черни папионки, подобно на събирания на мафията за подпомагане на *Фондация Сциатия*, или на *Лекари без граници*, или *Спасете белия носорог*. Освен това Лали имаше дълъг списък от придружители, избрани от най-добрите свободни мъже в града, което ще рече очарователни, красиви и гей, или досадни, антични и богати.

Но нямаше и следа от Дейвид Клементе, на който и да е концерт, вечеря или събитие. Сякаш беше изчезнал в облак дим.

— Завел е Ноа на лагер на открито в Сиера — сподели ѝ Джулиет Шапиро.

— О — възкликна Лали. — Това обяснява защо не съм го виждала скоро.

Лали черпеше Джулиет обяд в „Кафе Сайн“ в опит да я развесели и разсее, докато Джулиет чакаше резултатите от биопсията на бучката в лявата си гърда. Джулиет беше фина жена с подстригана

по момчешки черна коса и глас като църковна камбанка. Беше се отказала от кариера на прима балерина в Сиатълския балет, за да се омъжи за Дийк Шапиро — мъж с мазна усмивка и твърда безцветна коса, наследник на верига заведения за палачинки и вафли. Докато Джулиет си стоеше вкъщи, отглеждаше четирите им деца и култивираше интересно обагрени декоративни домати, Дийк се занимаваше любителски с недвижими имоти и успешно спеше с цял куп засукани двайсет и пет годишни асистентки.

По време на първото ястие Джулиет хлипаше тихичко, сълзите ѝ се стичаха в недокоснатите ѝ миди Сен Жак, докато Лали я уверяваше, че познава дузини жени, които се бяха преборили с рака на гърдата.

— На практика всяка от тях е жива и здрава — обобщи тя. — Не е като рака на яйчниците, който е толкова подмолен, че обикновено е абсолютно нелечим в момента, в който го открият.

— Ами ако се наложи радикална операция? — заекна Джулиет. — Имам предвид, смяташ ли, че това ще ме направи физически отблъскваща за Дийк?

Добри ми боже, тя се тревожеше дали онова копеле ще продължи да прави по малко секс с нея между другите си извънкласни занимания. Лали присви златисто-зелените си очи. *Кажу на мръсника, че ако има проблем, по-добре е да се омита.*

Само че се подчини на по-великодушен импулс и се усмихна окуражително на Джулиет.

— О, скъпа, не се притеснявай. Ако нещата стигнат до там, ще се учудиш колко е напреднала реконструктивната хирургия в наши дни. Познавам хирург в Санта Моника, който може да прави чудеса. Ще те направи да изглеждаш дори по-добре, отколкото си била преди това.

Това предложение успя да поразвесели Джулиет — достатъчно, че когато пристигна второто ѝ ястие, дива съомга, тя вече беше започнала весело да бърбори за други неща. За Джулиет това задължително означаваше децата ѝ. Тя разказа на Лали, че синът ѝ, Конър, е поканен на гости от Ноа Клементе, което всъщност доведе до новината за лагера на баща и син Клементе.

Лали небрежно вдигна чашата си с Монтраше и попита:

— Има ли още някой заедно с тях на това пътуване?

— Боже, нямам идея. Едва днес разбрах за цялата тази работа от Едуардо. Нали знаеш онзи зловец иконом, който е на работа при

Клементе? Онзи, който Сузана нае, защото смяташе, че груб иконом е признак на класа?

— О, да. Май наистина си спомням.

— Добре, той организира това събиране на няколко деца. Явно е назначен да отговаря за програмата на Ноа, тъй като баващата му била наета в Ню Йорк и не познава обстановката тук. То е по-скоро нещо като парти, като традиционно празнуване на Хелуин за децата и родителите им.

— О, наистина ли?

— Да, Дийк ще заведе Конър, а аз ще организирам Хелуин въкъщи за останалите трима.

— Знаеш ли, винаги съм обожавала Хелуин — заразсъждава на глас Лали. — Предполагам, че е заради актрисата в мен. Все още имам влечение към сценичните костюми.

— Аз също. — Джулиет вдигна глава. Тя имаше влажните очи на кошута, разположени върху красивия овал на лицето ѝ, които бяха почти задължително изискване за всички балерини; очи, които в момента бяха дълбоки лагуни от споделени чувства. — Искаш ли да ти призная нещо? Понякога вадя старите си балетни дрехи, трикото и полата, с които тренирах, и палците и си ги слагам, просто за да се погледам в огледалото и си казвам по сто пъти: *о, не; не може да съм изглеждала така*. Понякога даже пробвам някой по-прост скок или завъртане и изглеждам нелепа и смешна като хипопотамите във „Фантазия“^[1] и почти толкова грациозна. Така че свалям проклетите неща и ги хвърлям обратно в килера и прекарвам остатъка от деня в опити да спра да плача.

— Знам точно какво имаш предвид — изрече Лали разпалено. — Чувстваш се сякаш едно време си живяла в невероятна приказка на живо, а после някаква зла кръстница или... не знам, някое чудовище е дошло и ти е откраднало живота.

— Точно така. — Джулиет се засмя пресилено. — Дъщерите ми дори не искат да се запишат на балет. Смятат го за смотано. Занимават се с карате и лакрос.

Лали издаде съчувствен звук.

Джулиет се захвана мълчаливо с храната за известно време.

— Кажи ми истината, Лали — започна отново тя. — Мислиш ли, че сама съм предизвикала този рак?

— Скъпа, какво говориш? — Лали остави вилницата си. — Как изобщо би могла да си причиниш рак?

— Чувала съм, че хора, които потискат чувствата вътре в себе си, могат да се разболеят заради това. Особено от рак — има теория, че рактът е симптом на неизразена мъка или гняв. — Очите на кошута отново се разшириха. — Знам, че Дийк ми изневерява и постоянно се правя, че не забелязвам. Искам да кажа, че винаги съм мислила, че това е просто недостатък на някои мъже, че за тях просто е невъзможно да останат верни на една жена. Но може би всъщност съм събирала всичката ярост вътре в себе си и тя сега избива под формата на тумор.

Лали замълча за момент и се замисли за майка си, Дийна. Никога не каза и думичка за малките забегки на Хауи, никога дори не издаде, че знае за тях, чак до деня, и който той избяга завинаги с еротичната сладкарка. Два месеца след окончателното заминаване на Хауи, на Дийна ѝ диагностицираха рак на дебелото черво, който въпреки операцията и дългите месеци радио- и химиотерапия се завърна със страшна сила след по-малко от пет години и безмилостно я уби.

Така че може би в теорията на Джулиет за потиснатата ярост имаше зрънце истина.

Само че едно нещо Лали знаеше със сигурност — когато хората казваха неща като кажи ми истината, искаха да чуят всичко друго, но не и нея. Тя хвана една от фините ръце на Джулиет и нежно я стисна.

— Виж сега в какво вярвам аз, скъпа. Мисля, че това просто е нещо, което ти се е случило и ти нямаш нищо общо с него по какъвто и да било начин. Не си го причинила ти и нищо не би могла да направиш, за да го предотвратиш. Може да се случи винаги и на всеки.

— Смяташ ли?

— Абсолютно. Ето и още нещо, което мисля: ще се справиш с него и всичко ще бъде наред.

— О, господи, наистина ли мислиш така?

Лали разлюля окуражително опашката си.

— Сигурна съм. Всичко ще свърши добре.

Лицето на Джулиет светна от облекчение.

— Толкова съм щастлива, че ме успокои, Лали. Напоследък не ям много и сега просто умирам от глад. — Тя заби вилницата в съомгата си. — О, хей, като говорим за Дейвид Клементе... Чу ли, че семейство

Бръбек се развеждат? Мисля, че Кло Бръбек е хвърлила око на горкия малък Дейвид.

Докато завършат десерта (крушов кейк със сироп от манго), Лали вече имаше план. От „Кафе Сайн“ изтича да се покаже за малко на срещата на оперното настоятелство, отби се за редовната кола маска на горната устна в Ла Рока и после забърза към къщи, за да се прибере навреме да се обади на Грейс Пойниак в Кризисния център по изнасилванията.

Грейс беше толкова въодушевена, че гласът ѝ предрезгавя като на голяма жаба.

— О, Лали, толкова е хубаво, че се обаждаш. Мисля, че трябва да знаеш. Имало е още едно!

— Още едно какво, Грейс?

— Тези нападения. В Колина Линда.

— О, господи. Имаш предвид на Спайдърмен?

— Така мислим. Но този път е носил маска на героиня от филма „Феноменалните“^[2], който аз лично не съм гледала, но са ми казвали, че е много добър. Както и да е, случаят е същият по вид: влязъл е с взлом в къща, в която живее сама жена, и я е накарал да извърши сексуален акт с някакъв предмет.

— Ийък. Познавам ли жертвата?

— Ами, разбираш, че не мога да разпространявам имената на жертвите. Пък и тази точно жена не дойде при нас. Разбрахме за това от шерифството на Колина Линда, така че и ние не знаем името ѝ. Просто си мислех, че трябва да бъдеш информирана, за да можеш да вземеш всички предохранителни мерки.

— Да, благодаря ти — измърмори Лали. Почувства се сякаш я побиват тръпки от... не точно от страх. По-скоро нещо като безпокойство. Вече не се чувстваше толкова недосегаема като преди — може би защото домът ѝ наскоро беше нападат от Сиена и отблъскващите ѝ приятели. Тя си напомни наум да се обади на „Протек секюрити“ и да ги накара да тестват модерната ѝ алармена система, просто за по-голяма сигурност.

Внезапно я обхвана гняв. Защо винаги се получаваше така, че трябва да се грижи сама за себе си?

Може би, само веднъж за разнообразие, ѝ беше омръзнало да бъде безстрашното момиче на Джеймс Бонд.

Може би, само веднъж, искаше да бъде принцесата, спасена от своя рицар на голям бял кон.

Тези мисли я върнаха обратно към реалността и към причината да се обади на Грейс Пойниак.

— Между другото, Грейс — започна тя, — Кейтлин Лач на работа ли е тази седмица?

— Да, тук е. Ти получи копие от доклада ѝ, нали? Семинарите в Дънстър бяха невероятен успех. Мисис Патерсън беше изключително доволна от тях. Искаш ли да те свържа с Кейт?

— Не, не е необходимо. Ако Мелора е доволна от работата ѝ, тогава и аз съм доволна.

Лали затвори. Тя беше много щастлива да чуе, че Кейтлин Лач не е отишла да лагерува с Дейвид и Ноа Клементе. Нещата явно не бяха стигнали толкова далеч.

Което значеше, че Лали е свободна и неограничена да направи следващия си ход.

Джесика не се смяташе за истински клиент на „Плъм Март“. Да се бърка за допълнителните двайсет процента, които те взимаха, за да ти опаковат плодовете в хартия, ѝ се струваше абсурдно и тези техни специални артикули — бурканчетата сладко от боровинки с покрити с хартия капачки и модните рисувани консерви кипърски смокини, мариновани в портвайн — бяха неща, които децата ѝ не биха яли, дори да умираха от глад. Но въпреки това си беше запазила сметката там. На Майкъл често му хрумваха странни прищевки — обикновено двайсет минути преди вечерята да стане готова — за определени специфични вкусове като например ирландско масло от детелини или малки маслинки или дори понякога за нещо вредно и калорично като лютив чипс със сирене, а след тежък ден на ровене в хорските мозъци прищевките му трябваше да се изпълняват или адът щеше да се отвори и да ги погълне. Така че за цената на маркирания продукт плюс 7,95 долара такса за доставка плюс приличен бакшиш за доставчика, което правеше пакетчето чипс със стандартен размер малко по-скъпо от

двайсет долара; „Плъм Март“ бяха щастливи да ти доставят каквото поискаш.

Напоследък обаче Джесика беше се хванала, че набира номера на „Плъм Март“ все по-често, особено в дни като този, когато Алекс и Роуън бяха при баща си и тя просто трябваше да се нахрани с нещо. Мисълта да бутне пазарската количка между редовете на огромния и претъпкан „Албертсън“ беше непоносима; още по-лошо беше в малкия „Ел Ранчито маркет“ в Камроуз, където имаше сериозен шанс да се натъкне на Мозъка.

Освен това, каза си тя, ако ще се разорява, поне можеше да го направи със стил.

Така че за пореден път вдигна телефона и изрецитира дълъг списък на приемащия поръчките диспечер в „Плъм Март“. Телефонът избибипка, давайки сигнал, че още някой я търси. Тя набързо даде на диспечера номера на сметката си и се прехвърли на другата линия.

— Мисис Ди Сантини? Едуардо Диа е на телефона. Аз съм служител на мистър Дейвид Клементе. — Гласът беше с толкова пресилено културен акцент, превзето изяждащ съгласните и удължаващ гласните, че тя веднага заподозря измама.

— Хайде, Толър, престани. Наистина не съм в настроение.

— Извинете ме?

Тя погледна номера, изписан на екрана. За първи път го виждаше.

— О, извинете — бързо се поправи. — Помислих ви за някой друг. Какво по-точно ми казвахте?

— Едуардо Диа. — *Иидуъъъдо Дишиъ*. — Обаждам се от името на мистър Клементе. Синът му, Ноа, би се радвал вашият син, Алекс, да се присъедини към него и още няколко деца за гости в имението.

Ноа Клементе кани Алекс да дойде на гости да си поиграят? Ноа беше два класа по-голям от Алекс и най-вероятно изобщо не го познаваше, а още по-малко пък го смяташе за приятел.

Дейвид ли стоеше зад тази покана? Почувства тръпки на вълнение.

— Кой ден си е избрал Ноа?

— На Хелоуин. Събирането ще бъде в имението по залез и ще бъде последвано от експедиция за почерпки с лимузина.

Джесика се поколеба. Когато с Майкъл си делеяха празниците, на нея ѝ се беше паднал Хелюин, но децата, естествено, биха искали да прекарат празника със собствените си приятели. Алекс имаше поне две покани за други партита, за които тя знаеше. Но какво пък можеше да го завлече на събирането на Клементе преди тях.

— Разбира се, би било много хубаво — реши тя. Моля, предайте на Ноа, че за Алекс ще бъде удоволствие да се видят и да поиграят.

Затвори телефона, изведнъж потисната от самата идея за Хелюин. Дали Майкъл щеше да облече костюм тази година? — почуди се тя. Харесваше му да се преоблича като лекар, ха-ха-ха. Носеше голяма старовремска лекарска чанта и на главата си от онези едновременни рефлектори.

Така че дали това означаваше, че Мозъка ще се преоблече като мозък? Да се нагизди като гигантска *медула облонгата*?

Джесика изненадващо установи, че знае какво иска да бъде на Хелюин.

Някой, който няма Мозък.

Колко пречистващо и отпускащо би било! Колкото повече мислеше за това, герой без мозък, толкова по-добре и по-весела се чувстваше.

Звънецът на входната врата извън — доставката от „Плъм Март“ — и когато отиде да отвори, тя се кискаше.

Беше доставка на сама жена. Отис можеше да го разбере с един поглед.

Порция мариновани по италиански пилешки гърди, без кожата, малка кутийка салата Цезар, без аншоа. Една връзка органични бейби-моркови, но да не са им отстранени зелените части. Едно голямо парче холандски кейк с двойно шоколадово покритие и топинг с кълцани лешници. Плюс две бутилки минерална вода Аква Пана, една опаковка детергент за миялна машина „Каскейд“, един пакет бежови хартиени салфетки за хранене с качеството на ленени и не много узрял пъпеш.

Без подправки, чипс, бира или червено месо, което означаваше, че най-вероятно не е за нормален мъж. Бейби зеленчуци от какъвто и да било вид по принцип бяха сигнал за самотна жена или за гей — но въздържането от аншоа („Плъм Март“ беше известен с това, че

аншоата се доставя направо от Сардиния) говореше за жена. Както и каквото и да било шоколадово.

Двоен шоколад означаваше двойно самотна.

Останалите продукти, знаеше Отис, бяха само пълнеж, за да направи поръчката да звучи като истински списък с покупки, а не като вечеря за самотен жалък нещастник, каквато си беше.

Все пак къщата беше хубава. Изглеждаше по-скоро като нещо, което ще видиш в околностите на Кейп Код или Върмонт. Не че някога беше се доближавал на по-малко от три хиляди мили от тези околности — бяха му отказали от всяко източно училище, в което беше кандидатствал, дори от тези, за които си мислеше, че са му резервен вариант, поради което беше завършил в скапания градски университет. Но с абсолютна яснота можеше да си представи как би изглеждала шиказна къща в Ню Ингълънд. Тази съвпаднаше точно.

Хубавата дама също. Имаше малко повече месце по костите си, отколкото обичайните анорексично-булимични и каквито там други болести имаше, кучки, на които доставяше. Най-вероятно от поглъщането на всички тези кейкове с двоен шоколад.

И дори не потрепна, когато получи първокласна гледка към пъпките му. Запази приятна усмивка на хубавото си лице, докато се протягаше да вземе двете пурпурни торби от него.

Отис стегна хватката си около дръжките на торбите и авторитетно мина покрай жената.

— Тези отиват в кухнята, нали?

— О, ъм, да, би било добре.

Той инстинктивно се движеше по верния път — зави наляво и продължи направо през боядисаната в прасковено всекидневна. Забеляза празни места между картините, които висяха по стените. Определено разведена: когато благоверните се разделяха, си поделяха и предметите на изкуството.

Голямата открита кухня изглеждаше сякаш наистина в нея се готвеше храна. Много му хареса лъскавата синя печка с няколко различни по размер котлони и всичките онези захабени тигани, които висяха от тежката старинна етажерка. А подът беше застлан със студени, грапави на вид камъни с розовеникав цвят, който му напомняше за изоставен плаж.

На една от полиците имаше бутилка вино. Беше покрито с прах, което означаваше, че би трябвало да е доста старо. Това говореше за до някаква степен висока класа.

Точно такава кухня и точно такава къща щеше да има самият той един ден, когато започнеше да печели големи пари. За момент образът на Кейтлин избледня в съзнанието му, заместен от призрачна, по-млада версия на тази жена тук. Жена, която излъчваше класа.

Някъде на горния етаж започна да работи прахосмукачка. Камериерка на борда! Отис представи сметката на дамата, за да я подпише. Тя му подаде няколко сгънати банкноти, които той прибра в джоба си.

— Приятен ден — пожела й той и тръгна да си ходи.

— Тъхъм, почакай.

Отис се обърна.

— Тъъ, съпругът ми, моят бивш съпруг, де... той е лекар и ами, знаеш ли, има някои първокласни лекарства, които могат да помогнат за кожното ти заболяване.

Той почувства как лицето му пламва.

— Не е дерматолог — продължаваше тя. — Всъщност е невролог, но всички лекари получават безплатни мостри. Знам, че рецептите за такива неща могат да бъдат много скъпи. — Тя се засмя небрежно. — Едно от предимствата да си бил женен за доктор е, че накрая се оказваш с шкафчета, пълни с безплатни лекарства. Позволи ми да ти дам нещо подходящо.

Тя изхвърча от кухнята.

За коя, по дяволите, се мислеше тази — за някаква майка Тереза, а него го третираше като нещастен прокажен ли? Отис я чу на горния етаж как казва нещо на прислужницата и двете се размиват, най-вероятно за негова сметка. Умират си от смях, а! Напомниха му за това, което се случи в кампуса преди няколко дни.

Пресичаше пред Лутайм Хол, когато го спряха групичка задници, приети в Епсилон-делта-капа. Казаха му, че били излезли на лов за червенокожи, мръсните му расистки копелета. Той отговарял на условието. Ха, ха, ха. Единственото нещо, което ги спря да го завлекат в мръсната си копелдашка дупка, бяха няколко дърти професори, които излязоха от Лутайм и ги изгледаха накриво.

Да си го начукат всичките!

Той се огледа из кухнята за нещо, което да открадне. Например тази прашна бутилка вино? Прекалено забележима — тя щеше да види, че я няма веднага и щеше да се обади на шефа му, преди дори да е успял да излезе от къщата.

Жената се върна обратно в кухнята, стискаща в ръцете си няколко малки бели кутийки.

— Опитай с тези — предложи му тя. — Ако действат и имаш нужда от още, само ми кажи. Най-вероятно ще мога да те вкарам в някое клинично проучване. Няма да ти струва нищо.

— Да, благодаря — измънка Отис в отговор.

Проклетата кучка, помисли си веднага.

[1] „Фантазия“ — анимационен филм на Уолт Дисни от 1940 година, озвучен за първи път стерео с класическа музика, изпълнена от Филадельфийския оркестър, под диригентството на Леополд Стайковски; един от двата анимационни филма (заедно със „Снежанка и седемте джуджета“), включени в списъка на Американския филмов институт на стоте най-добри филма на всички времена. — Б.пр. ↑

[2] „Феноменалните“ — анимационен филм, съвместна продукция на Пиксар и Уолт Дисни, 2004 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

МЕЧТАЕХ СИ ДА ИЗБЯГАМ В СТРАНАТА НА ОЗ

Лали бързо си осигури покана да заведе един от кръщелниците си на партито на Клементе за Хелоуин.

Както се постигаше почти всичко в Сан Карлино и това беше просто въпрос на дръпване на няколко конеца тук-там. Зловещият иконом на Клементе, Едуардо Диа, имаше амбициозна в социално отношение съпруга, която беше се старала дълго и неуморно, за да включи дъщеря им в котилйона *Жасмин и рози*. Момичето, естествено, беше отхвърлено със скоростта на светлината: въпреки че Едуардо Диа взимаше шестцифрена заплата, завършил беше престижното училище по хотелска администрация към Университета Корнел, костюмите му се шиеха на ръка в Хонконг, а ризите му — по поръчка на Джърмин стрийт; той все пак беше... иконом. След отказа, Лизабет Диа беше изгубила седмици в опити да разкрие кой точно член на инициативния комитет на котилйона беше лепнал черен етикет на дъщеря ѝ, което според Лали беше трогателно — самата тя не участваше в комитета, но доколкото бе чувала, гласуването беше анонимно.

Разбира се обаче много от членките на комитета бяха приятелки на Лали, за които в минатото и тя беше правила никоя и друга услуга от същия род, пък и за нея определено не беше трудно да извие няколко ръце, фигуративно казано. След намесата на Лали Лорън Луиза Диа беше обявена със задна дата за участничка в котилйона. И ако слуховете, че майката на Биби Туилинг ще стане новия посланик в Исландия, бяха верни, това означаваше, че семейство Туилинг ще се мести в Рейкявик, а Лорън Диа има по-добри шансове от всякога да влезе в окончателния състав.

На следващата сутрин Лали получи обаждане от Едуардо. Бил разбрал, че има кръщелник, който е кръстник на Ноа? Ноа ще се радва да го покани да празнуват Хелоуин...

Следващата стъпка на Лали беше да си осигури кръщелник.

Джейк и Джаспър Хендрикс, които бяха еднояйчни близнаци, бяха на точната възраст. Технически Лали беше кръстница само на Джейк — Джаспър си имаше собствена трофейна кръстница, бивша тенис звезда, която сега беше известна лесбийска активистка, — но очевидно двете момчета вървяха в неразделен комплект. Пък и честно казано, Лали никога не можеше да ги различи един от друг — така че раздаваше нежни прегръдки и компенсиращи всичко подаръци и на двамата, с тайната надежда, че никой не забелязва.

Аби Хендрикс беше развълнувана, че Лали обръща внимание на момчетата извън официалните им празници.

— С удоволствие ще дойдат — обеща тя. — Искам да кажа, че май имат някаква покана, но Ноа Клементе беше в техния клас, преди да се премести в Ню Йорк и... ааа, съм абсолютно сигурна, че ще се радват много да го видят.

— Прекрасно — заключи Лали. — Ще дойда да ги взема и пет без петнайсет.

Добре, всичко беше организирано. Оставаше ѝ само да реши с какъв костюм да бъде.

Това, което беше казала на Джулиет Шапиро, беше истина: тя обожаваше да се облича в маскарадни костюми и когато го правеше, изцяло се вживяваше в ролята. През годината, когато се появи на партито за Хелуин като Долорес дел Рио^[1], облечена в саронг и с ананас на главата си, беше усвоила бразилския акцент и ходеше на тренировки по самба седмици преди това. Може би най-големият ѝ триумф беше преди три години на партито за Хелуин в къщата на Толър Керн, когато беше толкова убедителна в ролята на игуменка на кармелитски манастир, че пияният Франк Хелвигсън изповяда греховете си пред нея.

Тази година искаше да бъде... е, нещо очевидно специално. Нещо, което да направи дълбоко впечатление на Дейвид. Ако е възможно, да му подейства и на подсъзнателно ниво.

Тя постави на Перла задача: да изрови всичко възможно за нещата, които Дейвид Клементе харесва или не харесва.

Перла прекара половин ден в търсене по интернет и накрая докладва откритията си.

— Писателят, от който се възхищава най-много, е Джон Стайнбек — започна тя.

Хенри Фонда в „Гроздовете на гнева“^[2]? О, да не дава господ, Ма Джоуд, както я беше изиграла Джейн Даруел?

— Не мисля, че ми свърши работа, продължавай — подкани я Лали.

— Много е запален по тайванска храна. Веднъж дарил собствена рецепта за ганг гунг сапаро на кулинарна книга, издавана от Лигата за подкрепа.

Хмммм. Ана в „Ана и краля“... Тук има добри възможности. Лали можеше да нагласи косата си на кръгли кичури и да облече чудесна викторианска рокля, нещо от тафта с шест кринолина. Но дали Дейвид щеше да направи връзката? Съмнително беше.

— Какво друго?

— Ако става въпрос за музика, той харесва Моцарт и старите неща на Мотаун^[3].

Напудрена перука? Арета Франклин?

— Продължавай.

— Има три златни ретрийвъра и коли. Обожава да лови риба на муха и претендира, че винаги собственоръчно връзва истински мухи. Освен това казва, че любимият му филм е Магьосникът от Оз.

— Ооо! — Лали отвори широко очи. Ето това беше нещо, върху което можеше да поработи.

Всъщност знаеше точно коя героиня от Оз щеше да ѝ подхожда: Глинда, добрата вещица от Севера! Щедра, обичлива и красива, но и притежаваща сериозна сила.

Перфектно!

Тя се втурна към Л.А. да посети приятелката си Патси Дърн, която изработваше гардероба на последния филм на Спилбърг. Преданата Патси ѝ направи костюма: прозрачната розова рокля с обсипаната с бижута закопчалка и бухналите ефирни ръкави, лъскавата висока корона, магическата пръчка с петолъчна блещукаща звезда на върха. Вкъщи Лали започна да репетира гласа на Глинда, висок и весел, със заоблените гласни, характерни за трийсетте.

— Винаги си имала силата да се върнеш в Канзас, мила моя — произнасяше тя. — Няма друго място като дома.

Тази година Хелоуин се падна в четвъртък. Лали отказа всичките си ангажименти за предишната вечер и сутринта се събуди свежа и отпочинала. Вместо изморителните си упражнения с Ръсел тя отиде на двучасова частна тренировка в студиото по йога на Бъркам във Вилидж. Фризьорът ѝ, Рамон, бог да го благослови, я посети у дома, нави косата ѝ на тънки горещи ролки, така че тя се завихри в блестящ водопад по раменете ѝ, точно като косата на Глинда. Гримьорката Мариане ѝ нарисова извити в стила на Глинда вежди и сложи на устните ѝ червило с цвят на зряла ябълка.

Лали внимателно влезе в розовия сладкиш, който представляваше роклята ѝ, и намести високата корона на главата си. Взе вълшебната си пръчица и се огледа в огледалото.

Изглеждаше зашеметяващо.

За момент почти повярва, че стига само да размаха звездата на върха на пръчицата си и ще може да сбъдне своята приказка. Насочи я към връхчетата на короната си и изрече напевно: *Лали Чандлър, ще заживееш щастливо завинаги.*

После, просто за по-голяма сигурност, завъртя пръчката и повтори: *Ще заживееш щастливо завинаги, Лорейн Сипловски-Брамбърг-Грас-Уилман.*

Тя мина през къщата на семейство Хедрикс на Лантана корт и взе близнаците, Джейк и Джаспър. Вместо мерцедеса кабриолет беше предпочела рейндж роувъра, който двамата с Арти бяха купили през последната година от брака си за пренасяне на големи предмети. Такова нещо така и не се беше наложило — всичките ѝ големи покупки бяха бързо и ефикасно доставяни — и през по-голямата част от времето колата стоеше неизползвана в гаража. Но идеално подходеше на семейната ѝ роля тази вечер.

И двете момчета бяха облечени в костюми на воини на Империята от Междузвездни войни, снабдени и със специални кутии, които щом се активираха правеха гласовете им да звучат като на оперирани от рак на гърлото. Но поне тази вечер Лали имаше как да ги различава — светлинният меч на Джейк светеше и яркочервено, а този на Джаспър — в отровно зелено. Те се облешиха при вида на короната

й, после се покатериха на задната седалка и изпаднаха в почти коматозна тишина.

— Ще бъде наистина весело — декларира Лали, докато караше неудобното превозно средство назад по алеята, за да излезе. — Първо ще има страхотно парти, а после всички ще излезем на обиколка за почерпки.

— Ще трябва ли да си дадем спечелените пари на УНИЦЕФ? — попита Джейк.

— Мразя УНИЦЕФ — допълни Джаспър.

— Не искате ли да помогнете на децата, които са бедни и нямат какво да ядат?

Тишина.

— Добре, слушайте какво ще ви кажа — измисли Лали. — Дарете парите, които съберете тази вечер, на УНИЦЕФ, а аз ще ви дам същата сума в замяна.

— На мен трябва да дадеш повече — настоя Джейк. — Ти си моя кръстница, не негова.

— Това да не ти е рождения ти ден, пръдльо!

— Устата ти мирише на разстройство.

— Пръдльо. И от задника ти излизат огромни гадости.

— Стига, престанете! — Не трябваше ли еднояйчните близнаци да имат някаква мистична връзка помежду си? — зачуди се Лали. Нещо, което да ги сплотява срещу останалия свят? Ако наистина беше така, явно новината още не беше достигнала до тези двамата.

Тя зави надясно при Пасео Верде.

— Момчета, колко добре се познавате с Ноа Клементе? — попита ги тя.

— Той беше в нашия клас миналата година — отвърна Джейк. — И треньорът по сокър го накара да направи трийсет набирания, а той можа само някакви си единайсет. И започна да плаче.

— Буу-хуу-хуу — намеси се Джаспър.

Мистичната връзка между близнаците явно най-накрая се появи. И двамата безмилостно започнаха да имитират хлипацията на Ноа:

— Буу-хуу. Буу-хуу-хуу.

— Хей, искам от вас да бъдете мили с него, ясно? Партило е негово, а вие сте негови гости.

— Веднъж имаше събрание — продължи Джаспър. — И той пръдна, а после каза, че не бил той, но всички знаеха, че лъже.

Красноречиви звуци, наподобяващи някои физиологични нужди, започнаха да излизат от кутиите на двамата имперски войници.

— Добре, слушайте — прекъсна ги Лали. — Ако вие, момчета, се държите дружелюбно с Ноа, ще дам на всеки от вас по сто долара.

Тишина. В огледалото за обратно виждане тя забеляза как двамата си разменят погледи.

— Имаш предвид, ако просто... ами играем с него, така ли? — попита Джаспър.

— Да, и да се държите сякаш наистина сте негови приятели. Това не би трябвало да е толкова трудно, нали?

— Сто долара за всеки от нас? — уточни Джейк.

— Да, така казах.

— И парите, които ще дадем на УНИЦЕФ? — добави Джаспър.

Меркантилни малки копелета!

— Добре, ще ви възстановя и парите за УНИЦЕФ.

Още една размяна на погледи.

— Добре, предполагам, че ще стане — каза Джейк.

— Ами да, добре — добави Джаспър.

— Хубаво тогава. Ще разчитам на вас. — Лали зави по оградената от евкалипти алея, която водеше към имението на семейство Клементе.

Портите се отвориха по начин, подобен на магически, при тяхното приближаване. Стигнаха до будката на пазача, където името на Лали беше отметнато и списъка и тя бе насочена направо по покритата с блещукащи розови камъни алея.

Близнаците спряха отведнъж с глупостите.

— Уу-хаа! — възкликна Джейк.

— Като Дисниленд е! — включи се Джаспър.

И наистина беше така, трябваше да признае Лали. Около алеята от двете страни бяха нагъсто наредени автоматизирани фигури за Хелоуин: високи скелети потракваха с кости и танцуваха; черни котки с размерите на водни биволи извиваха гърбовете си; високи и по-тънки от улични лампи призраци вдигаха и сваляха светлинните си бели ръце. От скрити микрофони се лееха тъжни стонове и писъци, както и дрънчене на вериги.

Рейндж роувърът мина през шпалира от фигури и продължи към кръглия двор пред главната сграда. Пред входната врата беше паркирана катафалка — лимузина катафалка. Съществува ли наистина такова нещо? — запита се Лали.

Когато го огледа от по-близо установи, че всъщност това е супер дълъг Хамър, маскиран така, че да наподобява катафалка. Цял ескадрон чудовища се появи иззад нея и се приближи към колата.

Обвита с дебели бинтове мумия почука по стъклото.

— Добре дошли — напевно произнесе тя и отвори вратата.

Един Дракула, размахат драматично наметалото си, се появи на входната врата и оголи чифт вампирски зъби към близнаците.

— Яко! — в един глас обявиха те.

— Всички се събират в стаята за игри — информира ги мумията с гробовен глас. — Последвайте ме, ако обичате.

Те покорно тръгнаха след него, а близнаците започнаха да имитират скованата походка на мумията. За нарастващо въодушевление на момчетата тя ги натовари във фламингово-розова количка за голф. Преминаха през една градинска беседка с портички в двата края и продължиха през поляните.

Това беше наистина едно от най-красивите имения в Колина Линда, установи Лали. Слънцето беше започнало да залязва: тюркоазеното небе бе нашарено е тъмнорозови облаци, обагрени в златисто като рисуван декор за стар филм на Техниколор. Лали изпита вълнуващото усещане, че отново е на снимачната площадка: първия ден на снимките, при пукването на зората, тя излиза от павилиона-гримьорна и попада в един измислен свят; и всички — от звездите през сценичните работници до момчетата за всичко, са с очакването, че нещо невероятно предстои да се случи.

Настроението ѝ се подобри още повече, когато преминаха покрай красивия басейн, оформен като лагуна с лилии и водопади, после прекосиха градина със скулптури (тук нямаше изтъркани мраморни статуи — всичките бяха с извити и авангардни форми от полиран метал или грубо изсечено дърво). Количката се отдалечи от пътеката, водеща към тенис корта, и премина бързо покрай няколко по-малки сгради, които бяха отражение на Джорджианския стил на главната. Най-малката от тях беше Къщата за игри. За тази вечер я бяха

трансформирали в обитавано от духове мини-имение, цялото във висящи паяжини и стряскащи странни светлинки.

Вътре илюзията беше още по-силна — още повече паяжини и зловещи проблясъци, множество страховито издълбани светещи тикви и огромен, изпускащ пара казан, разбъркван от сборище кискащи се вещици. Някъде около половин дузина момчета се гонеха наоколо, крещяха и щастливо се избиваха един друг с реалистично изглеждащи револвери, лъчеви пистолети и АК-47. Близнаците незабавно се включиха в екшъна.

Лали се придвижи към групичката костюмирани родители, събрани близо до казана на вещиците. Целуна въздуха около ушите на Д'Артанян, който се оказа съпругът на Ронда Ключдж, Санди, после на Дийк Шапиро, облечен като Робин Худ (точно така!), Майрън Роуз като отец Тък и най-накрая Лили О'Рурк, която беше с малко прекалено едри бедра, за да изглежда добре в костюма си на Малката русалка.

— Хубав костюм, Лали — ухили се с неприятната си усмивка Дийк Шапиро. — Но никога не съм си те представял в ролята на кръстницата от приказките.

— Аз съм вещица, скъпи — отвърна Лали.

— Вещица или нещо по-лошо?

— Зависи от обстоятелствата. Най-вероятно няма да искаш сам да провериш.

Санди Ключдж подсвирна.

— Кажи му, скъпа.

— Мисля, че изглеждаш очарователна, Лали — намеси се Майрън Роуз. Той беше слабоват, оплешивяващ, доста нервен мъж, който беше заменил предизвикващата язва професия на изпълнителен директор на филмово студио за спокойните пасбища на академичния живот. И явно му се удаваше: беше се издигнал само за няколко години до декан на факултета за дипломантски филми в Университета на Сан Карлино. — Уловила си най-същественото от образа на Глинда. Пък и честно да си кажа, тя е най-интересния персонаж в целия филм. От една страна е мила, и добра, и изпълнена с любов и така нататък. Но от друга — предава Дороти на Злата вещица от Запада.

— Двулична жена — отбеляза Дийк Шапиро.

— Не, просто сложна личност — опонира му Майрън. — Ако беше само сладка и прекрасна, щеше да ти се прииска да повърнеш.

— Благодаря ти, Майрън — разсмя се Лаш. — Радвам се, че при вида ми не ти се иска да повърнеш.

— Чу ли новината, Лали? — Лили О'Рурк се намеси развълнувано в разговора. — За Хили Сътър, която била нападната?

— Тя ли е била? Чух, че става въпрос за някой от Колина Линда.

— Да, Хили е била. А тя живее само на две пресечки от мен!

— Имат ли някакви улики кой го е направил? — попита Лали.

— Бил е мистър Феноменален — разхили се Дийк Шапиро. — Така че не може да е било толкова зле. — Той направи недвусмислено движение с таза си, от което зелената му туника се вдигна над кръста.

Той наистина е жалък, помисли си Лали. *Un home méchant*^[4]. Джулиет щеше да е хиляди пъти по-добре, ако я напуснеше.

— Ченгетата казват, че не се била заключила — намеси се Майрън, — но ако познавам Хили толкова добре, колкото си мисля, смятам, че това е напълно изключено. Тя е луда на тема сигурност.

— Значи трябва да е бил някой, когото познава — прецени Лали. — Някой с ключ.

— Колко мъже има там навън, които притежават твоя ключ, Лал? — попита Дийк с недвусмислено подхилване.

— Ти не си от тях, скъпи. Но имам размерите на твоя и те са направо жалки.

Останалите се разсмяха. Дийк измърмори нещо под носа си и се отдалечи. Малката групичка лека-полека се разпадна.

Цяла менажерия келнери, облечени като горили, броненосци и кенгурата циркулираха наоколо с подноси безалкохолни напитки. Лали прие една лимонада. Докато отпиваше, погледът ѝ се задържа върху един клоун, който си вършеше работа в другия край на стаята. Облечен в размъкнати панталони, риза с райета в бонбонено розово, зелени тиранти и бомбе, нагласено на върха на яркожълта перука, той непохватно жонглираше с четири цветни топки. Човек би си помислил, че Дейвид ще се бръкне за забавления от по-висока класа, разсъждаваше Лали. Жонгльорът изпусната едната топка, но хвана останалите три и щастливо ги прибра в джобовете си. След това се обърна и за огромна изненада на Лали се оказа, че е самият Дейвид.

Тя му помахаша и той тръгна към нея, спъвайки се в широките си клоунски обувки. Очилата му с черни четвъртити рамки, сложени

върху яркия клоунски грим, му придаваха дяволит вид, който изобщо не беше неприятен.

— Добрата вещица от Оз, предполагам — започна той.

— Да, добри ми човече, аз съм Глинда, Добрата вещица от Севера.

— Извънредно много се радвам да се запозная с теб. Позволи ми да ти се представя. Аз съм Кламърс клоуна.

Той извади трите му останали топки и ги запрати в сложни осморки във въздуха.

— Знаех за много от другите ти постижения — засмя се Лали, — но не съм очаквала, че жонглирането е едно от тях.

— Да. — Той прибра топките обратно в джобовете си. — Като дете прекарах два месеца в цирков лагер в Салинас. Бях пълен провал на летящия трапец, а слоновете доста ме плашеха, така че ме пробвах в клоунското поприще. Което беше добре, защото намерих моята ниша. Бях направо магьосник с пърдящата бутилка.

Тя се разсмя от сърце.

— Когато бях малка и майка ми стъжняваше живота, обичах да си фантазирам как ще избягам и ще замина с цирка. Щях да бъда от онези дами с късите полички, които яздят конете изправени.

— Това е забавно, защото аз пък обичах да си мечтая как бягам в Изумрудения град. Този филм е любимият ми. Гледат съм го поне петдесет пъти.

Лали се възползва от гласа на Глинда.

— Тогава просто затвори очи, удари петите си една в друга три пъти и кажи: *Няма друго място като Оз* и ще се намериш там, мили мой.

— В тези? — Той погледна надолу към широките синьо-жълти клоунски обувки. — Мисля, че по-скоро ще ме върнат обратно в Салинас.

Лали отново се разсмя. Странно, за всичките пъти, в които пътищата им се бяха пресичали през годините, всички онези бляскави събития, на които го беше виждала, облечен в смокинги, английски костюми по поръчка и дизайнерско тенис облекло, никога не беше го намирала толкова привлекателен, колкото точно в този момент, когато носът му беше боядисан в червено.

— Е, твоята катафалка ли е паркирана отпред — реши да го подразни тя.

— Не, тази е под наем. Моята е в магазина.

— Сигурно планираш огромно погребение.

— Господи, искрено се надявам да не е. — Той се ухили, а боядисаната му уста се разтегна буквално от ухо до ухо. — Планът е следният. Ще оставим децата да поизхабят малко енергия тук вътре, а после ще ги натоварим на Хамъра за малка обиколка. Останалите може да ги следват в собствените си коли.

— Не мисля, че някога съм срещала сина ти. Кой от всичките е?

— Високото момче в пиратския костюм, което пие вода ей там. Само тази година е пораснал с три инча! Ноа! — извика той. После размаха двете си ръце над главата като семафорен сигнал.

Момчето се домъкна, без да бърза. Беше едър за възрастта си, реши Лали, и доста непохватен — едно от тези деца, чието тяло беше пораснало по-бързо, отколкото можеха да се научат да го контролират, така че всеки път, когато направеха някакъв жест, човек се притеснява да не се ударят сами в окото. Пиратският му костюм беше изцяло автентичен, от перото в триъгълната му шапка, до подгънатите му отгоре кожени ботуши и мускета, затъкнат в дебелия му бял пояс.

— Йо-хо-хо! — поздрави го Лали.

Той я погледна с лека тревога.

— Аз съм Глинда, Добрата вещица, скъпи мой. Изглеждаш зашеметяващ в този костюм. Разбойникът на откритото море.

Той издаде звук, подобен на тъхх и наведе глава.

— Чух, че сте ходили на палатка с татко си — продължи Лали. — Трябва да е било страшно весело.

— Той хвана височинна болест още първата вечер, така че трябваше да развалим лагера и да слезем в Тахо. — Дейвид обгърна с ръка раменете на сина си. — Но пък изкарахме супер долу, нали, хлапе?

— Татко, огъваш ми меча. — Момчето ядосано се дръпна назад.

— Извинявай, хлапе.

Лали се наведе към Ноа и му подари една от най-зашеметяващите си усмивки.

— Тук съм с кръщелника си, Джейк Хендрик, и брат му, Джаспър. Казаха, че сте добри приятели.

— Не — поклати енергично глава Ноа.

— Така ми казаха. Защо не отидеш да поиграеш с тях.

— Отлична идея — намеси се Дейвид. — Не искаш да се размотаваш с възрастните.

— Не познавам добре никое от тези момчета.

— Но Джейк ми каза, че няма търпение да те види. Както и Джаспър. Хайде, ела да опитаме.

Преди момчето да започне повече да протестира, Лали твърдо хвана ръката му в своята и го задърпа към близнаците, а Дейвид ги последва. Джейк и Джаспър бяха в задната част на главната стая, ангажирани в шумни поразии заедно с две други момчета. Едното имаше леко азиатски черти и подигравателна усмивка на пълничките си устни, вероятно детето на Емили и Уинстън Ло (Зандър, не... Зандър). Другото беше Саймън Шапиро, който имаше емоционалните очи на майка си и безцветната коса на баща си.

— Хей, момчета — подвикна ведро Лали. — Казахте ли здрасти на Ноа?

Зандър Ло и Саймън Шапиро си размениха иронични усмивки. Саймън издаде тих пърдящ звук, а Зандър се изкикоти.

Лали погледна многозначителни близнаците.

— Здравсти, Ноа — изграчи Джейк през говорната си кутия.

— Готин костюм — допълни Джаспър през неговата.

— Да, страшно готин — продължи Джейк.

— Да? — Ноа пристъпи към тях малко подозрително. — И вие, момчета, изглеждате гот.

— Хей, Ноа, пипнах те. — Джейк насочи лазерния си пистолет към Ноа и издаде звук, сякаш стреля. Ноа услужливо се хвана за гърдите, нададе предсмъртен вопъл и падна, смъртно ранен. После скочи отново на крака, извади мускета си и се прицели в Джейк:

— Па-па-па!

Джейк изгъргори и с много усилия се свлече на земята. С подкрепата на близнаците Ноа беше включен в битката, която сега се поднови с нови сили.

Дейвид се обърна към Лали с удивен вид.

— Какво направи, омагьоса ли го?

— Може би само мъничко — усмихна се тя.

— Доста повече според мен. Обикновено не се разбира много с другите деца. Винаги го карам да се опитва повече, да излезе и да си намери няколко приятели, но той обикновено отказва. Накрая просто не може да ме понася.

— Сигурна съм, че никога не изпитва лоши чувства към теб — каза Лали. Неочаквано пред очите ѝ изникна образът на Сиена на четири години, пищяща: *Мразя те! Мразя те!* и самата тя, на двайсет и четири, да ѝ отговаря *И аз те мразя!* За миг изпита желание да му сподели всичко това.

Но преди да успее да каже каквото и да било, Дийк Шапиро се материализира до лакътя ѝ:

— Да му се не види, имаме целия проклет филм тук! — възкликна той.

За какво, по дяволите, говори той? — зачуди се Лали, бясна от прекъсването.

Веднага след това обаче сякаш всички се обърнаха към входната врата, където влизаха двама новодошли: Кейтлин Лач и Джесика Ди Сантини. И макар Лали да не можеше да повярва на очите си, Кейтлин беше облечена като Дороти, а Джесика — като Плашилото от „Магьосникът от Оз“.

— Не ми каза, че Зандър Ло ще бъде тук — измрънка Ейдън, докато пристъпваха към центъра на партито. — И тези момчета, Джейк и Джаспър. Те ме мразят.

— Не те мразят — отвърна Кейтлин.

— О, мразят ме. Не си ли спомняш? Онзи път, когато залепиха дъвка на косата ми и трябваше да ми я отрежеш цялата, за да я махнеш, и изглеждах като пълен идиот, докато не ми порасна пак.

— Ами тогава стой далеч от тях — реши Кейтлин. — Играй с Ноа.

— Той е с тях. Те са всички заедно.

Кейтлин въздъхна. Дотук всичко, което можеше да се обърка, се беше объркало. Беше планирала да дойде рано и да се залепи за Дейвид, но с обичайния ѝ прекрасен късмет волвото беше спукало гума. Трябваше да помоли Отис да я смени (заради което закъсня за работата си в „Плъм Март“, но май не му пукаше много); и след като

приключи се намуси ужасно, че отиват на обиколка без него. После, по пътя насам, беше задържана на прелеза на Мордекай авеню от товарен влак, дълъг почти колкото проклетата Емпайър стейт билдинг.

Пък и костюмите и на двамата не се получиха точни както трябваше. Тя беше прекалено надарена за сукмани на Дороти в синьо райе, но и Джуди Гарланд имаше същият проблем, така че това нямаше значение. Работата беше в рубинените ѝ пантофки. Беше си ги направили сама като намаза с червен брокат чифт стари и износени сандали Нейчърълайзър, но по малко от него падаше всеки път щом направеше крачка, в резултат на което оставаше след себе си следа от лъскав брокат, сякаш беше охлюв или нещо подобно. А Ейди... ами, беше се надявала да поиска нещо наистина оригинално, но не, той настояваше на Хари Потър като милиони, трилиони други деца по света. И въпреки това тя пак бе объркала всичко — купи му роба за куидич, шал на пурпурни и жълти райета и летяща метла, но метлата се оказа прекалено тежка за носене, а и очилата не изглеждаха съвсем както трябва; май бяха прекалено големи за неговото лице и му придаваха вид на луд учен, решил да унищожи света.

Мисли позитивно, каза си тя.

Премести кошницата, която носеше и в която имаше плюшено куче Тото, от лявата в дясна си ръка и стисна сина си окуражително за рамото.

— Виж, не се налага да играеш с никое дете, което не ти харесва. Тук има и видео игри, така че ако искаш занимавай се с тях.

— Трябва да пишкам — измрънка той.

— Добре, иди да намериш тоалетната.

Той забърза да търси мястото. Забелязваше се, че робата му за куидич беше твърде дълга и се влачеше по земята. Тя отново въздъхна.

После осъзна, че хората гледаха към нея, усмихваха ѝ се, а някои дори ръкопляскаха. Мамка му! Наистина беше прекалено надарена за този костюм.

— Това е толкова забавно — каза някой зад гърба ѝ. — Ще си помислят, че сме го планирали.

Кейтлин се обърна. Беше Джесика Ди Сантини, която изглеждаше наистина очарователно в островърха шапка с широка периферия и туника, декорирана със слама по ръкавите и ръбовете.

Беше със сина си, красиво дете със същата бяла сметанова кожа и големи очи като майка си.

Джесика отново се засмя.

— Не мога да повярвам! Ето я и Лали Чандлър, облечена като Добрата вещица.

Кейтлин погледна натам. Да, Лали се приближаваше, докарана до последния малък детайл като Глинда и на практика излъчваше блясъка на филмова звезда. Не беше ли идиотско, че всичките бяха облекли костюми от един и същи филм?

Кейтлин просто не можеше да повярва на скапания си късмет.

Лали бързо възстанови самообладанието си и осъзна, че единствения начин да се възползва от ситуацията е да вземе нещата в свои ръце. Спусна се към другите две жени.

— Фантастично! — извика тя. — Всичките сме на една и съща дължина на вълната. Кой има фотоапарат; това трябва да се заснеме.

Всички имаха фотоапарати. Около трите бързо се събра тълпа хора, насочващи различни по големина обективи.

Снимки! Ето това беше нещо, в което Лали беше невероятна. Тя хвана за ръце Кейтлин и Джесика и ги завъртя към обективите. Обърна лицето си така, че да разкрие всичките му предимства, отвори широко очи — щрак — после бързо издаде напред рамото и бедрото си, за да изпъкне на снимката.

— Кажете жълти павеа, момичета! — възкликна тя и оголи перфектните си бели зъби.

Неочаквано някой грубо я изблъска настрани. Кейтлин се настани в центъра на сцената.

— Мисля, че Дороти трябва да бъде по средата — обяви тя. — Тя е звездата на филма.

— Да, вярно е — отвърна Лали. Отстъпи назад поставяйки едното си остро токаче върху пръстите на оплешивяващите рубинени пантофки на Кейтлин.

— Оу — изпищя Кейтлин и отскочи назад.

Като по този начин обаче остави Плашилото Джесика най-отпред на групичката. Дигиталните апарати щракаха, камерите бръмчаха.

И за най-голямо изумление на Лали, Джесика започна да танцува степ.

Лали направо се ококори. Танцът се състоеше от няколко основни стъпки, изпълнени аматьорски, но компетентно, и беше посрещнат с подсвирвания, одобрителни възгласи и аплодисменти.

От вниманието на Лали съвсем определено не убягна, че Дейвид, който стоеше най-отпред, ръкопляскаше най-ентузиасирано от всички.

След спонтанното представление на Джесика трите жени отново се хванаха за ръце, усмигнаха се и извикаха:

— Следвай жълтите павета!

Бяха направени още снимки, а после всички се заеха с безсмисленото бърборене, с което се занимаваха преди прекъсването.

За момент Лали се озова изолирана. Пристъпи няколко крачки и стигна до купчинката торбички с почерпка, които щяха да бъдат раздадени на гостите. Никакви евтини хартиени торби за пазаруване за тези хора. Не, сър! Тези бяха огромни черно-оранжеви торби, направени от първокласно ленено платно, украсени със сребристо и с триъгълното лого на Корпорация Клементе. Тя тъжно отвори една. Вече беше отчасти пълна с почерпки: близалки с размера на чинии за основно ястие, със спирали в различни цветове и екзотични аромати. Огромни по размер десертчета *Алмънд джой* и чудовищни кутии *Гуд ен пленти*.

Тя си припомни бедняшките празненства за Хелуин в работническия квартал, в който беше израснала. Захаросани ябълки, които никой не ядеше. Сладка царевица, от която ти се гади. Онези странни ленти със захарни пръчки, които всички ядяха, но никой не харесваше. Изпита необяснима и силна носталгия за тези неща. Тя отвори опаковката на един Алмънд джой, който беше най-близкото до нея нещо, и започна тъжно да го дъвче.

Сега имаше двама сериозни врагове, мислеше си тя, докато облизваше кокос от задната част на зъбите си. Кейтлин беше по-млада, целеустремена и имаше впечатляващото си тяло като предимство. Но Джесика — Дона Рийд^[5] с млечнобяла кожа и хапливо чувство за хумор — беше, може би, по-опасна.

Лали трябваше да направи своя ход и то бързо.

Тя се огледа из стаята и намери Дейвид, който в момента не беше нито с Джесика, нито с Кейтлин, а говореше със Санди Ключдж. Добре.

Короната ѝ се беше килнала. Намести я хубаво на върха на главата си и се запъти направо към Дейвид. В този момент внезапно избухна разпра — високи момчешки гласове ядосано си крещяха един на друг. Лали се стресна и се обърна точно навреме, за да стане свидетел на шокиращата сцена: Ейдън Лач удари с всички сила Ноа Клементе в слънчевия сплит.

Силните викове веднага привлякоха вниманието и на Кейтлин Лач. Стомахът ѝ се сви инстинктивно. Тя забърза към караницата.

Веднага видя какво става. Беше една от онези ситуации в детските игри, когато един от участниците по някакъв начин е нарочен за излишен, което дава на останалите оправдание да го тормозят. В този случай детето беше Ейдън. Бяха го изтикали в един тесен ъгъл. Харипотърровските му очила бяха паднали някъде, а единият край на дългия му раиран шал се влачеше по земята. Пет други момчета бяха оформили около него жесток полукръг и му подвикваха и го дразнеха. Ноа беше между тях: на лицето му беше изписано мрачно-триумфалната физиономия на непопулярно дете, което поне за малко е прието от популярните.

Зандър Ло дръпна шала на Ейдън.

— Престани! — извика Ейдън.

— Защо не ме накараш? — разсмя се Зандър.

Ейдън се опита да си проправи път през веригата момчета, но те се сгъстиха, за да не може да премине. Той се обърна безпомощно, хванат в капан между мъчителите си и стената. Зандър го удари по гърба с дулото на пластмасовия си автомат.

Удари го и ти, Ейди — автоматично си помисли Кейтлин.

И за нейно изумление, той го направи.

Лицето на Ейдън се разкриви от ярост. Той сви юмрук и го засили към Зандър, който безмълвно се отмести. Вместо него юмрукът уцели Ноа в средата на пиратската му тениска.

— Ооох — излезе въздухът на Ноа.

Той приседна назад толкова рязко, че прегъна мечата си на две. И започна да хлипа.

Двамата отвратителни близнаци в костюми на войници на Империята се приближиха към него, ръгайки се един друг в ребрата и

смеейки се високо.

— Бу-хуу — каза единият.

— Бу-хуу-ху — допълни другият.

— Мълчете — подсмръкна Ноа.

— Бу-хуу-хуу!

Ейдън погледна уплашено към майка си и поклати глава. Не исках, обясни ѝ той безмълвно.

Беше почти смешно, помисли си Кейтлин.

Единствения път в живота си, когато Ейдън се защити, ѝ струваше милиарди долари.

Тя изправи рамене, изви гръб и изви устни в приятната си кукленска усмивка. После отиде при децата, прибра счупените очила и прегърна сина си през наведените рамене.

— Всичко е наред, Ейди — успокой го тя. — Те те предизвикаха, видях всичко. Ти имаше пълното право да се ядосаш.

[1] Долорес дел Рио — мексиканска актриса. — Б.пр. ↑

[2] „Гроздовете на гнева“ — роман на Джон Стайнбек, заглавието е преведено в България „Гневът на мравките“, през 1940 г. по него е сниман филм, спечелил няколко Оскара; Ма Джоуд е героиня от филма; за ролята Джейн Даруел получава Оскар за най-добра поддържаща женска роля. — Б.пр. ↑

[3] „Мотаун“ — звукозаписна марка от Детройт, Мичиган, издаваща соул, хип-хоп и друга смятана за типично черна музика. — Б.пр. ↑

[4] Un home méchant (фр.) — противен мъж. — Б.пр. ↑

[5] Дона Рийд (1921-1986г.) — известна американска актриса, носителка на Оскар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

КАКВО МОЖЕ ДА НАПРАВИ МАЛКО ЛУННА СВЕТЛИНА

Ударът в корема на Ноа до голяма степен попари ентузиазма за обиколката с хамъра.

Лали не можа да види точно какво стана след това, освен че Ноа бързо беше заобиколен от делегация умилкващи се възрастни и че Кейтлин и Ейдън се разтопиха в нощта веднага. Още подсмърчащ, Ноа беше съпроводен до главната сграда от кенгуру, тигър и от баща си; след това остатъкът от партито доста бързо изтъня, като повечето от гостите си взимаха на тръгване торбичките в черно и оранжево.

Лали продължи обиколките по случай Хелуин сама с близнаците. Два часа без да спират обикаляха най-шикозните къщи в Колина Линда, звъняха на звънците и викаха: *Почерпка или номер!*^[1] най-вече на камериерки, икономии и баби и дядовци, които си гледаха внуците. Най-накрая торбичките им бяха препълнени и близнаците, които бяха тъпкали сладкиши в устите си през цялото време, започнаха да клюмат уморено.

По пътя на връщане Лали се отби до един банкомат, за да изтегли обещаните двеста долара. Тя обмисляше идеята да поиска разваляне на договора — накрая близнаците се бяха държали доста отвратително с Ноа.

Но можеше да си представи какво мрънкане и какви спорове щяха да последват. Какво пък, по дяволите — беше по-лесно просто да им плати.

Пъхна диск на Били Холидей в плейъра — „Какво може да направи малко лунна светлина...“ — и започна да обмисля събитията от вечерта.

Наистина ѝ беше станало мъчно за Кейтлин и горкия ѝ депресиран син. Този гаден малък хулиган Зандър Ло заслужаваше някой хубаво да му натрие фасона — беше просто лош късмет за

семейство Лач, че точно коремът на Ноа попадна на пътя на юмрука на Ейдън. Спокойно можеше да се каже, че Дороти е изпратена обратно в Канзас; честно, Лали не можеше да се чувства прекалено нещастна от този факт.

С още повече задоволство си спомни за малкия си триумф, когато подкрепи Ноа пред другите деца. Спомни си израза на лицето на Дейвид — на възхищение и благодарност. Мъжът, който беше превърнал скромното си наследство в изумително богатство, почти хлипаше от щастие, защото няколко разглезени всезнайковци се държаха добре със сина му... Беше... ами... мило бе най-точната дума за това.

Мислите ѝ се отклониха към импровизирания степ на Джесика, който развали снимката. Лали беше учила степ, както и балет, модерни и класически танци. Можеше да подготви с лекота нещо, на което малкото аматьорско изпълнение на Джесика можеше само да диша праха.

Неочаквано си представи как Джесика танцуваща встъпва в приказен брак с Дейвид и почти ѝ прилоша от тревога.

И, изненадващо, това нямаше нищо общо с изумителното му богатство. По-скоро беше свързано с факта колко привлекателен изглеждаше с очилата си и глупавия клоунски грим.

Поразена от това си откритие, тя зави в грешната посока на път за семейство Хендрикс. Джейк сънливо отвори очи:

— Обърка пътя, лельо Лали — обади се той.

Той изглеждаше сладък, беше смъкнал глупавия си шлем, косата му беше рошава и влажна, а бузите му горяха. Наистина си бяха изкарвали добре. Трябваше да започне по-често да прави разни неща с момчетата.

— Прав си, скъпи — отвърна му тя. — Колко съм глупава.

Направи обратен завой като почти щеше да блъсне някаква стара таратайка. Колата имаше стиропорова пурпурна слива, забита в антената.

Доставките на „Плъм Март“, отчете тя между другото. Напоследък изглежда бяха навсякъде.

— Беше дяволски прав за Лали Чандлър — каза Джесика на Толър. — Определено му е хвърлила око.

— Казах ти. — Толър отпи малка глътка от поредното им питие на деня, измислица, наречена Уу-уусъс сок от червени боровинки и прасковен шнапс. Присви красиво изрязаните си устни. — Възмутително. Има вкус на Кул-ейд^[2].

— Аз пък по-скоро го харесвам.

— Скъпа, може би вкусовете ти усещания са се притъпили. Това, което трябва да направим според мен, е да се върнем за малко към класиката и да пречистим небцата си. — Той вдигна показалец, за да извика сервитьорката, и поръча две мартинита Бомбай, извънредно сухи. — Разбити, не разбъркани^[3] — добави дяволито.

Докато чакаха да им донесат поръчаните напитки, Джесика го осветли по последните събития от партито за Хелюин в Клементе. Толър се смя малко безсърдечно, по нейно мнение, на случката, завършила с удара на Ейдън в корема на Ноа.

— Но преди това да се случи, определено усетих някакви вибрации — обясни му тя. — От Дейвид имам предвид.

— Може би има влечение към плашила.

— Може би има влечение към мен. — Смехът ѝ беше пълен със самоирония. — Танцувах за него.

— Какво си направила?

— Танцувах степ. Лали, Кейтлин Лач и аз позирахме за снимка: момичетата от Оз. Той стоеше право пред мен и се сетих колко комплименти ми направи за танца на миналогодишното кабаре в подкрепа на спина бифида. Така че, изненадващо дори и за самата мен, го направих. Най-много тридесет секунди леко потропване с крачета.

Толър подсвирна.

— Винаги е така — вие уж скромните излизате екхибиционисти по сърце.

— Просто не знам какво се случи с мен. Но на него изглежда му хареса.

— Добре, значи това е предимство, Джесика. Топката е в твоето поле, бейби. Трябва да я отиграеш.

— Какво предлагаш да направя?

— Предлагам да му изпратиш нещо.

Джесика го погледна въпросително.

— Какво например, подарък? Какво бих могла изобщо да му подаря, от което той да си няма вече двайсет броя?

Толър се отпусна назад в стола си и притвори очи като сънлив котарак.

— Чифт от твоите бикини — произнесе той.

— Какво?

— Той няма вече двайсет от тях, нали? Ако има, значи нещо съм пропуснал.

— Не, няма — отговори му тя натъртено.

— Значи нещата са съвсем прости. Пращаш му очарователна основополагаща бележчица, в която му благодариш за гостоприемството. Прибавяш нещо от рода на как нямаш търпение да се видите отново скоро. Може би на Пара Лос Ниньос бала? И подчертаваш думите си като включваш малко чифтче фини бикини. — Той повдигна клепачи и я погледна в очите. — За предпочитане черни.

— Изобщо не мисля така — сопна се Джесика.

— Както си искаш. Но моите източници ми казват, че Лали е изглеждала невероятно. Явно на нея не ѝ се налага да използва слама, за да прикрие недостатъците на фигурата си.

— Хората, които носят шапки, за да прикрият липсата си на коса, не би трябвало да хвърлят камъни по другите — отвърна тя на огъня.

— Не за това нося шапки — спокойно обясни той. — Просто съм пристрастен към тях.

Беше невъзможно да смутиш Толър.

— Когато се отчая дотолкова, че да започна да разпращам бельото си из целия град, ще те осведомя — отреза го тя. — Дотогава мисля, че просто ще изчакам да го видя на бала.

— И се надявай, че Лали няма да увие пипалата си около него междуременно. — Толър отново придоби котешкия си вид. — Разбира се, бихме могли да я извадим от обръщение за известно време.

— Така ли, как? Да я отвлечем и да я държим завързана в някое мазе за няколко седмици?

— Не е лошо като идея. Но по-скоро мислех в друга насока — да я разболеем в социално отношение.

— Сега си направо луд! — Джесика изненадано се изхили.

— Не буквално, разбира се. Имам предвид да разпространим лъжлив слух, че Лали Чандлър се лекува за някакво не много сериозно,

но крайно срамно заболяване. Веднъж познавах едно момиче, което хвана венерически брадавици.

— Това е отвратително. — Джесика направи физиономия. — Може ли просто да сменим темата?

— Не знаех, че имаш други теми в последно време.

Тя му се изплези. Той също ѝ изплези езика си, който беше на всичкото отгоре по-дълъг.

Когато се върна вкъщи, на алеята ѝ беше спрял ягуар кабрио с цвят, подобен на коктейлите отпреди малко. Майкъл врыщаше децата вкъщи. Отново по-рано. Копелето намаляваше времето, което прекарва с тях по мъничко всеки уикенд.

Тя изчака на тротоара, докато колата му не се изгуби от поглед. След това вкара нейната в гаража, напомняйки си за четиридесети или петдесети път, че автоматичната врата издава звук като уморен слон и трябва да извика някой да я погледне, след което влезе вътре. Намери Алекс паркиран пред телевизора във всекидневната, погълнат от Картуун Нетуърк.

— Здравей, съкровище! — Тя целуна върха на главата му, вдишвайки тежката миризма на неизмитата му коса. — Липсваше ми. Хубав уикенд ли изкара?

— Беше добре. — Той едва вдигна поглед от уродливите изображения на екрана.

— Какво гледаш?

— Кодово име: съседските деца.

Тя се загледа за момент в глупавото филмче.

— Можеш да си го догледаш до края, но след това никаква телевизия повече, разбрахме ли се?

— Татко ми позволява да гледам каквото си поискам.

— Не и аз. Така че го изключи след това, нали? Имаш домашни за училище.

Алекс изсумтя нещастно.

Тя въздъхна. Отново Лошия родител. Целуна го отново, после се качи по стълбите и почука на вратата на Роуън.

— Да?

Джесика бутна вратата. Роуън лежеше по корем на леглото си със слушалки на ушите си и синьо-сив DVD плейър на възглавницата ѝ. Тя повдигна брадичката си с един инч и поздрави:

— Здравсти, мамо.

— Здравсти, скъпа. Това ново ли е?

— Да. Татко ми го купи.

— Но ти вече имаш такъв, нали?

— Мамо, той беше двегодишен. Дори не записваше.

— О, добре. Ами, просто исках да кажа здрасти. — Джесика се приближи към нея и се наведе да я целуне. После замръзна. — Къде ти е гривната?

Гривната с медицинска информация в златисто и сиво, която украсяваше китката на Роуън почти десет години, я нямаше. Бледата ѝ ръка изглеждаше почти неприлично гола без нея.

— Сваших я. Татко каза, че не се налага да я нося повече.

— Той не може да знае със сигурност. Имало е и случаи на релапс на болестта след повече години, отколкото са минали при теб. — Джесика усети как кръвта ѝ пулсира в кръвоносните съдове. Пое дълбоко дъх и овладя гласа си. — Наистина мисля, че трябва да продължиш да я носиш, просто за по-голяма сигурност.

Роуън се обърна на една страна и ѝ хвърли поглед, който беше наследен изцяло от Майкъл, едновременно обиден и снизходителен с леко повдигане на веждата.

— Ма-амо. Нямам нужда от нея. Аманда казва, че ставаш прекалено покровителствена. Според нея винаги така се случва с родителя, който е бил изоставен.

Някъде дълбоко в Джесика се надигна ярост, толкова силна и всепоглъщаща, че за момент тя си помисли, че може спонтанно да избухне. Тръгна към DVD-плейъра с намерението да го вземе и да го размаже на пода.

Роуън моментално седна в леглото и го стисна в скута си.

— Добре, добре. Ще нося тъпата гривна, ако това ще те направи щастлива. Не е голяма работа.

— Ще ме направи щастлива — кимна Джесика. Обърна се, и все още дишайки тежко, излезе от стаята на дъщеря си.

Успя да запази самообладание и по време на вечеря, макар че никое от децата не яде много, защото Майкъл ги беше натъпкал до

гуша с боклуци. Някъде след полунощ се промъкна в избата и си избра бутилка.

Последната от Медокс: Пойак, реколта 2000, почти черно на цвят, с лек добавен аромат на виолетки. Джесика си наля в спукана чаша за кафе и отпи. Влизаше толкова лесно и приятно. Свърши бутилката за по-малко от час.

Не се чувстваше пияна, макар че знаеше, че е — такъв беше ефектът на най-добрите френски вина. Всъщност се чувстваше жизнерадостна, дръзка, готова да загърби всякаква предпазливост. В момента беше способна да се обади на Аманда и да ѝ каже нещо мръсно за анатомията на Мозъка, а после да говори с Майкъл и да го прокълне да хване някоя обезобразяваща кожна болест.

Беше способна след това да се обади на всичките си разведени приятелки и да ги окуражи да отмъстят по същия начин на бившите си съпрузи.

Пиянски телефонни разговори. Характерна опасност за бившите. Много пъти Джесика беше получавала такива обаждания в странни часове на денонощието от някоя страдаща приятелка.

Фактът, че може да идентифицира синдрома и да се предпази от подобно поведение, ѝ доказа, че не е пияна. Пийнала, може би.

Приятно замаяна.

Което означаваше, че може да прецени с кристална яснота какво наистина трябва да направи — точно онова, което най-добрият ѝ приятел Толър ѝ беше предложил.

Тя се насочи нагоре към бърлогата си и изкара лаптопа си. Напечата подходяща, небрежна благодарствена бележка до мистър Дейвид Алдерсон Клементе, в която се споменаваше, че очаква с нетърпение да го види на благотворителния бал Пара Лос Ниньос.

Брилянтна бележка. Перфектно изпълнение. Беше толкова горда от себе си, че изпрати e-mail на Толър, в който му казваше, че е последвала съвета му.

Прекрасен съвет! Но той никога не си беше помислял, че тя ще го направи.

После принтира бележката, написа името си отдолу със заврънкулки, сгъна я прецизно на три и я сложи в плик. Провери адреса на страницата на Сейнт Матюс, касаеща родителите от

минатата година, и го написа на плика. Под него добави *Лично* и го подчерта два пъти.

После с много, много стабилна походка отиде в спалнята си, отвори чекмеджето с бельото и започна да търси подходящата добавка.

Проблем: тя не беше от онези, които носят минималистични дантелени прашки. Беше от типа жени с боксерки сто процента памук и щампи на танцуващи момичета или на Туийти. Опита се да натъпче един такъв чифт (танцуващи момичета) заедно с бележката, но резултатът беше странно издут плик. Дори в сегашното си състояние можеше да забележи, че няма търсения еротичен ефект.

Отвори чекмеджето със сutiените си и извади най-оскъдния. И той не беше подходящ. Хвърли го обратно.

Чорапогащник?

Еу.

Изведнъж нещо ѝ хрумна. Когато беше участвала в онзи танц за спина бифида, беше си обула чифт черни мрежести чорапи с жартиери. Беше сигурна, че още ги има. Разрови се в още чекмеджета, хвърляше разни неща на пода и по мебелите, докато накрая ги намери под екип за *Пилатес*, който не беше виждал дневна светлина от около година.

Единият чифт имаше гадна дупка, но другият беше в идеално състояние. Напъха го в плика. Все още беше много издут, но щеше да свърши работа. Облиза плика и го залепи, намери и марка. Ще ме няма само минутка, помисли си тя. Нямахше да е кой знае какво — Роуън беше на четиринайсет и много отговорна, а Алекс беше дълбоко заспал. После, за да е сигурна, че няма да загуби кураж, взе колата и кара внимателно, много внимателно седемте пресечки до кутията пред пощенския клон в Жардинера.

Тайно като среднощен крадец, тя пусна плика в кутията.

[1] Почерпка или номер! — стандартната реплика, с която децата на Хелюин ходят от къща на къща и получават различни дребни сладки, бонбони и др. — Б.пр. ↑

[2] „Кул-ейд“ — газирано безалкохолно с изкуствени подсладители. — Б.пр. ↑

[3] От англ. — Shaken not stirred — емблематична реплика на Джеймс Бонд. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

МОМИЧЕТО НА БОНД Е КАТО СУПЕР ГЕРОЙ

Толър прочете писмото на Джесика докато довършваше сутрешното си капучино в кафене Сан Ремо на Манцанита, на отсрещната страна на улицата, на която беше неговият магазин. Така, така, помисли си той. Това щеше да разбърка въображаемото мартини доста забавно.

Почуди се дали е вярно, че Кейтлин Лач е елиминирана от състезанието. Твърде неприятно, ако беше така — един играч по-малко в надпревара, която досега беше наистина интересна. Сега сцената изглеждаше свободна за Джесика, макар че той още не беше сигурен дали иска тя да победи.

Погледна часовника си. Почти единайсет. Протегна се мързеливо и стана. Време да се помота от другата страна на улицата и поне да си даде вид, че участва в бизнеса.

Поне писмото беше написано на ръка, с тъмносиньо мастило, закрепено върху плътна млечнобяла хартия, с гравирано същото триъгълно лого на Корпорация Клементе като на торбите за Хелюин. Беше доставено в къщата на Кейтлин от частна куриерска компания, заедно с опакован в хартия пакет, който беше с приблизително и интригуващо същите размери като луксозна кутия за бижута. Кейтлин вече знаеше какво ще се казва в писмото преди да е отворила плика: *Беше супер да се запознаем, мила, но това, че детето ти удари моето, явно означава сайонара*^[1].

Разбира се, беше формулирано много по-елегантно от това, но идеята беше почти изцяло подобна. Тя го прегледа набързо, а очите ѝ се замъглиха, когато стигна до последното изречение: *Спомних си как*

веднъж спомена, че Ф. Скот Фицджералд е любимият ти писател, така че си помислих, че може би ще се радваш да имаш това.

И беше се подписал: *Най-добри пожелания, Дейв.*

Кога, изобщо, по дяволите, беше казала, че харесва Фицджералд? О, да на вечерята в Пилешката колиба след онова откриване в училището в гетото — директорът с дълга като на битник брада я беше попитал на кои писатели се възхищава най-много и тя изтърси първия, за когото се сети.

Разкъса опаковъчната хартия.

Не беше кутия за бижута. Беше старо издание на „Нежна е нощта“. Корицата беше пастелна рисунка на селище на Ривиерата, сгушено в малко заливче, а на заден фон — горичка от високи дървета със синьо-пурпурни стволоче. Страниците ѝ бяха леко прегънати в единия горен край. Тя отвори книгата някъде по средата и кихна с всичка сила — беше силно алергична към книжен прах, после я затвори.

Това беше прекрасен жест, направен с мисъл, да, наистина. Гривна със сапфири и диаманти щеше да бъде дори още по-добре.

Хрумна ѝ, че може би книгата беше ценна, първо издание или нещо такова. Нетърпеливо разгледа първите и последните няколко страници, но не намери нищо, което да покаже, че е така. Кихна отново, дори по-силно, и пак я затвори.

Пусна я на кухненската маса и в угълчетата на очите ѝ се събраха сълзи. Не бъди идиотка, каза си тя. Не си по-зле, отколкото преди, нали?

Трябваше да гледа на това като натрупан опит. Ако, и когато се занимава с друг член на висшите класи, щеше да е много по-подготвена. Като например, че винаги се казва *кола и човек*, а не *лимузина и шофьор; ела в къщата*, а не *ела в имението ми* и как трябва да омаловажаваш разните му неща с леко презрителен коментар.

Ох, мамка му, мамка му!

Някой почука на прозореца на кухнята. Обръснат и подстриган. Отис. Той имаше някакъв радар, с който усещаше кога тя най-малко иска да го види и се появяваше точно тогава. Както винаги влезе вътре, без да чака такива тривиални неща като покана например.

Кейтлин изтри очи с ръка, изправи рамене и се опита да се усмихне.

— Здравсти, Кейт. Какво става?

— Нищо особено. Нищо особено — вдигна рамене тя.

Може би очите ѝ бяха замъглени от сълзите, но ѝ се стори, че кожата му се е пооправила. Лицето му все още беше пъпчиво, но тук-таме се виждаха и участъци здрава кожа.

Той застана до масата като потропваше с маратонката си по покрития с линолеум под.

— Просто си помислих да дойда и да проверя дали няма нещо, което да имаш нужда да ти се свърши. Понеже имам малко време сега, преди да трябва да отида на лекции.

— Благодаря ти, Отис, но не мога да се сетя за нищо такова в момента.

Той погледна книгата на масата и пресилено трудно прочете:

— Ф. Скот Фицджералд. Харесваш ли такива неща?

— Той е велик писател — обясни му тя.

— Може ли да я взема. Имам предвид, да я прочета.

— Разбира се, вземи я. — Гласът ѝ потрепери и тя стисна очи.

Отис започна да говори с един от неговите гласове:

— Депуесиуана ли си? Не бъди депуесиуана, Кейтуин. Не хауесвам Кейтуин да е тъжна.

О, добри ми боже, той имитираше Елмър Фъд^[2].

— Не съм депресирана — бързо му отговори тя. — Просто имам ужасно главоболие. Явно съм работила прекалено много.

— Майка ми имаше убийствени мигрени. Бива ме в разтриването. Искаш ли?

— Благодаря, не. Всичко е наред.

— Хайде, нека ти покажа. — Той се приближи до нея, сложи ръцете си на раменете ѝ и започна да масажира мускулите ѝ.

Тя се отдръпна.

— Казах, че съм добре, за бога! Глух ли си или какво?

Той отскочи назад със стреснат вид.

Моля, моля, не започвай пак с гласа на Елмър Фъд, помоли го на ум Кейтлин. Слава богу, не го направи.

— Предполагам, че просто искаш да останеш сама за известно време, а?

— Да, Отис. Ако нямаш нищо против, бих искала да бъда насаме със себе си.

— Естествено. Хей, разбирам те. — Той взе книгата и я сложи под мишница. — Ще я донеса, след като я прочета. Може би ще може да я обсъдим?

— Да, разбира се. Би било чудесно. — Тя се насили да задържи усмивката си, докато той най-накрая не затвори вратата след себе си.

Лали наистина временно беше отстранена от циркулацията.

Тизи Колдуел, една от седемдесетгодишните партньорки на Лали в малкия шикозен магазин за сапун и свещи на Мишън плаза, беше преживяла малък удар и вероятно никога нямаше да може да възстанови напълно речта си. Марта Франк, третата съдружничка и дългогодишна приятелка на Тизи, се грижеше за нея 24 часа в денонощието и седем дни в седмицата, така че Лали беше призована да върти магазина. Или, за да бъдем поточни, да седи в един от педантично тапицираните с кретон на цветя фотьойли и да обсъжда с клиентите състоянието на горката Тизи. Тя се съгласяваше колко е прекрасно, че Марта е толкова вярна и себеотрицателна, и отклоняваше всички спекулации относно това, че двете жени са нещо различно от платонически приятелки — макар че и самата Лали се беше чудила понякога дали е така, особено като вземеше предвид нежните имена, с които се наричаха двете — Ти-ти и Франки, и че се разбираха без думи като семейна двойка. Една първокурсничка в колежа, на име Чиа с виолетови кичури, вършеше реалното звънене по телефоните и опаковане на покупките.

В края на седмицата, след дълго и изтощително събеседване с Марта и Тизи край болничното легло на Тизи, Лали уреди да продаде магазина на Кенди Кемпбъл и Рошел Ландрос, две тридесет и няколко годишни жени, които имаха нужда от фиктивно занимание, сега, когато децата им бяха влезли в гимназията, и които планираха да превърнат мястото в духовно правилен център за ароматерапия.

Проблем: това остави самата Лали без работа за пред хората.

Но какво да се прави! Когато се затваря една врата, се отваря друга. Подобен род неща казваше винаги майката на Лали — оптимистични малки вярвания, които да разведряват донякъде истинската и разочароваща несправедливост на живота. Макар че на

Лали винаги ѝ се беше струвало, че когато една врата се затвори за Дийна Сипловски, тя оставаше здраво затворена.

Като порасна повече обаче, Лали започна да признава, че има някаква истина в тези стари поговорки. Едва беше предала ключовете от магазина, когато получи обаждане от Майрън Роуз от университета.

— Като те видях как играеш Глинда, ми дойде брилянтна идея — каза ѝ той. — Какво ще кажеш да изнесеш няколко лекции на курса ми по режисура, който завършва тази година? Можеш да се занимаеш с темата как актьорът изгражда един образ, имаш толкова примери от собствения си опит. Сигурен съм, че милите ми млади режисьори само ще имат полза от още един поглед на професионалист.

Интересно предложение! Инстинктите на Лали ѝ проговориха, че точно такова занимание би впечатлило Дейвид. Можеше да си представи как следващия път, като го види, небрежно ще го спомене в хода на разговора: *Онзи ден, когато бях в Университета да чета лекции на курса по режисура...*

— Ами, да, мисля, че ще бъде забавно — отвърна тя на Майрън. — Кога си мислиш да започна?

— Следващият понеделник как ти се струва? Разбирам, че ти предлагам в последния момент и съжалявам за това, но единият от лекторите ми ме заряза в последния момент. Лес Уейнград — нали го знаеш, индийския продуцент? — бях го навил за тези лекции, но той оправя някаква кризисна ситуация на една снимачна площадка в Санта Фе и не може да се измъкне оттам. Дали ще можеш да се подготвиш за толкова кратко?

— Аз съм като бой скаут, скъпи — разсмя се Лали. — Винаги готова.

Беше невероятно отново да е в светлината на прожекторите — макар и да не беше на червения килим на премиера в някое шикозно заведение, а в класна стая в порутената стара Макрийли Хол, смърдяща на пот, тебешир и нещо като развалени плодове. Лали беше заобиколена от дузина млади свежи жени и мъже, които поглъщаха всяка нейна дума, и това ѝ харесваше много. Вдъхновена от напрегнатото внимание, с което я слушаха, тя им представи живо и доста комично как е изградила образа на Присила Мъч — от

предложението ѝ за вързаната високо конска опашка (първоначално трябвало да бъде с прическа като на Фара Фосет) чак до опитите да улучи подходящата интонация, с която да мърка: О, Джеймс (влюбено, но и съвсем малко иронично). Описа им епичните си спорове с режисьора, според когото трябваше да носи подплънки с фалшиви зърна в сутиена си (тя спечели) и с главния осветител, който искаше да извади на показ *доларово-зелените отблясъци* на кожата ѝ (загуби); и колко време ѝ се наложи да се упражнява, преди да успее лесно да затъкне златния си пистолет в ботуша, без да се мушне с него в слабините.

— Момичето на Бонд е като супер герой — обобщи тя. — Най-добрите имат готини костюми, глупави имена и те карат през цялото време да се чудиш дали ще прекрачат границата между доброто и злото.

Студентите погълнаха всяка нейна дума. Двучасовият семинар премина в тричасов, тъй като я затрупаха с въпроси и дори след като отговори на всички, пак не искаха да я пуснат да си тръгне. Тези, които нямаха други часове след този, я заведоха в кафенето на приземния етаж на сградата, където аудиенцията продължи още един час.

В ъгъла срещу тях се беше събрала още една групичка. Лали погледна натам и потръпна. Беше Томи с няколко свои възхитени студенти. Той също доста се стресна, когато я видя. Помахаха си отдалеч за поздрав.

Когато най-накрая повечето обожатели се разотидоха, тя и Томи най-накрая се приближиха един към друг.

— Е, какво правиш тук? — попита Томи.

— Същото каквото и ти. Водя семинар.

Той ѝ се усмихна с една от влудяващите си енигматични усмивки. Може ли да беше забравил, че беше приета в Колумбийския с пълна стипендия, зачуди се тя раздражено. Естествено, беше прекъснала след първия семестър, травмизирана дълбоко от смъртта на майка си — и честно казано, по-заинтересована от рок-енд-рола, отколкото от Милтън и Шекспир, но въпреки това той трябваше да знае достатъчно добре, че тя не е празноглавка. Можеше да направи академична кариера, ако беше поискала.

— С един от курсовете на Майрън Роуз — продължи тя. — Изглежда съм много добра в това. Мисля си да предложи на Майрън да

вода собствена дисциплина.

— Би било приятно да си в нашия факултет — каза той.

Шегува ли се? С Том Брамбърг беше почти невъзможно да разбере човек. Явно напоследък доста се беше занемарил, помисли си тя: по лицето му беше изникнала няколкодневна брада, а косата му изглеждаше сякаш я е подстригвал сам. Ами облеклото му! Размъкнат безцветен пуловер. Стари джинси. И — поспри сърце! — кафяви спортни обувки без чорапи.

Тя се предупреди наум да не го критикува.

— Кой от твоите класове беше този? — попита го тя.

— Композирани за напреднали. Бях им дал специална задача и сега обсъждахме усилията им. Повечето от тях нямаха идея, че Шонберг е живял и преподавал в Лос Анджелис през трийсетте.

Лали измърмори нещо неопределено, понеже смътно ѝ беше известно, че Шонберг беше някакъв авангарден композитор на парчета от онези, които симфоничният оркестър изпълнява първо, както изяждаш спанака си, преди да те награди с Чайковски и Брамс за десерт.

— Опитвах се да се свържа с теб — рязко се сети тя. — Беше си изключил телефона.

— Да, сигурно.

— Това да не би да означава, че работиш?

— Да. — Той погледна часовника си. — Трябва да ходя на среща на сектора. Излизаш ли?

Те бавно излязоха от остъкленото фоайе на Макрийли на широкия булевард отпред, засенчен от вековни дъбове. Няколко студенти поздравиха Томи, докато се разминаваха с тях, хвърляйки любопитни или изненадани погледи на Лали. Тя си беше избрала подходящо университетско облекло — сини джинси, копринена блуза, чехли — но фактът, че джинсите очертаваха плътно краката ѝ, блузата ѝ беше лавандулова на цвят Марк Джейкъбс с едно паднало рамо, а чехлите ѝ бяха Гучи на триинчови токчета с цвета на презрели плодове лайм, бяха гаранция, че няма просто да се обезличи и да се скрие в студентската тълпа.

— Тези хлапета изглеждат изненадани да те видят с някой като мен — разсмя се Лали.

— Мисля, че са изненадани да ме видят с когото и да било. Изглежда ме смятат за някакъв откачен гений-композитор, който само работи и работи в пълна изолация.

— Не мога да си представя защо могат да си помислят подобно нещо! Кога за последен път използва самообръсначка? — Лали игриво уви ръката си около лакътя му. Но после си спомни, че му е сърдита и се отдръпна. — Обаждах ти се, защото — продължи тя — ти бях бясна, че си ми запартил Сиена. Можеше поне да ме предупредиш.

— За бога, Лали! Помислих си, че ще се радваш, ако дъщеря ти дойде да те види.

— Извинявай! Тя не дойде да *ме види*. Премести се в къщата ми, докато мен ме нямаше. И покани всичките си боклучави приятели, които явно са сметнали дома ми за долнопробен фургон. Дойдох си от Европа изтощена и изсмукана от часовата разлика и намерих мястото направо в развалини. И за капак се спънах в нея — печеше се чисто гола на басейна.

Томи се разсмя от сърце.

— Сигурна съм, че звучи смешно, но, повярвай ми, никак не беше.

— О, хайде де. Тя ти е дъщеря. Какво шокиращо може да има в това да я видиш гола?

— Не в това е работата. Въпросът е, че бях тотално неподготвена. Пък и, естествено, тя се държа по обичайния си зъл начин.

— Всемогъщи боже! — Той се извърна, за да я погледне в очите. Бяха пред Грейнджър хол, висока циментова сграда, декорирана с рисунките на маите. Лали изненадана отстъпи назад в сянката на бога на слънцето.

— Окей, кажи — продължи той. — Точно какво направи Сиена, което да е толкова ужасно, че да пожелаеш да я зачеркнеш от живота си завинаги?

— Не мисля, че това ти влиза в работата.

Той я погледна с Оня поглед.

Лали пое дълбоко дъх.

— Добре де, ако наистина искаш да знаеш... След като се разделих с Арти, срещнах друг. Името му беше Робърт; беше... някой, когото харесвах много. Имах големи надежди за тази връзка.

Прекарвах лятото с него в една вила, която той изплащаше в Порто Ерколе, когато Сиена се появи. След като си тръгна, поканихме хора на коктейл и аз снимах с фотоапарата на Робърт. Прегледах предишните снимки. И, ами... — Лали погледна настрани. — Намерих снимки на дъщеря си. Които явно беше правил той.

— Остави ме да позная. Пекла се е гола на басейна.

— Не се печеше — изрече Лали ледено.

— Добре, значи е прелъстила някакъв мъж, който ти си се опитвала да свалиш, и сега не можеш да й простиш.

— Не й беше за първи път. Правила го е още два пъти преди това. Първия път тя беше само на седемнайсет.

— Ако ме разбираш — изрецитира той.

— Какво?

— Нищо. — Той отново се разсмя. — Просто строфа от стара песен на Бийтълс^[3].

— Не взимаш на сериозно нищо, което казвам или правя — разсърди се Лали.

— Това не е съвсем вярно. Взимам на сериозно много от нещата, които правиш. Но нека те попитам — Сиена остана ли с който и да е от тези мъже? Искам да кажа, за по-дълъг период от време?

— Разбира се, че не. Правеше го само заради удоволствието да ми развали отношенията с тях. Казвам ти, тя е перверзна.

— Арти един от тях ли беше?

— Категорично не! Арти не е такъв. Той никога, никога не би...

— Именно това имам предвид. Някога хрумвало ли ти е, че си избирала мъже от погрешния вид? Ако са били такива гадняри, че да позволят да бъдат съблазнени от дъщерята на гаджето си, значи тя по-скоро ти е правила услуга като ги е свивала от теб. — Той прибави тихо. — Може би тя наистина се е опитвала да те спаси.

— Винаги си вземал нейната страна — заключи Лали твърдо. — Просто не я познаваш като мен.

— О, така ли? Колко знаеш всъщност за нея? Говорихте ли си онзи ден? Разбра ли какво се случва в живота ѝ?

— Всъщност, да. Има си нов евро-боклук за гадже. Той заминава за Нова Зеландия, за да се мотае около някакъв снимачен екип. Същите неща, които ѝ се случват обикновено.

От кулата над тях започнаха да бият тържествено камбани.

Томи се засмя пресилено.

— Нищо не знаеш, бабо — заключи той.

Обърна се и забърза нагоре по стъпалата на декорираната с рисунки на маите сграда.

Лали остана да гледа след него вбесена. Ако си мислеше, че може да я провокира с евтини шегички за възрастта ѝ, номерът му нямаше да мине. Тя не беше точно възрастни. Още изглеждаше направо зашеметяващо. За да се докаже сама на себе си, тя хвърли съблазнителна усмивка на мотаещия се наоколо приятен мъж с типичен професорски вид. Той се изчерви, почти се спъна и ѝ се усмихна глупаво. Моментален резултат.

Виж това, Том Брамбърг! — помисли си тя отмъстително.

Само че едно нещо я човъркаше: Томи, широко известен с това, че казва всичко направо, не си падаше по евтините шеги.

[1] Сбогом (яп.) — Б.пр. ↑

[2] Елмър Фъд — персонаж от анимационните филми на Уолт Дисни, участва в сериите с Бъгс Бъни. — Б.пр. ↑

[3] Текстът на англ. „She was just seventeen, you know what I mean“ е началото на песента на Beatles, „I saw her standing there“ — „Видях я да стои там“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА В ГРАДА НА КУРВИТЕ СМЕ

Първият дъжд за сезона. Бурята беше преминала през града по класическия тихоокеански маниер — няколко минути водата се сипеше толкова плътно, че не можеше да се различи земята от морето; и после, точно когато човек си мисли, че целият град ще плувне във вода, пороят се превърна в нежен ръмеж. Обаче в момента, в който си готов да прибереш чадъра или да изключиш чистачките на колата си — хоп! — изсипва се нова водна завеса.

Първият дъжд винаги караше хората да шофират налудничаво — или пълзяха уплашено по пътищата със скорост шест мили в час, или пък криволичеха и лъкатушеха в платната си, сякаш се опитват да избегнат капките вода. Човек може да реши, че от небето ваят жаби или саламандри, презрително си мислеше Лали, докато управляваше мерцедеса си по крайбрежната магистрала. За нея това беше нищо — веднъж беше минала с кола по целия аутобан от Виена до Берлин в толкова силен дъжд, че не можеше да види до края на предницата на колата си, но не спря нито веднъж. Сега наду клаксона заради едни малък РТ Cruiser, задмина го, вдигайки огромен воден стълб и влезе в отбивката за Винъс бийч.

Не бяха точно идеалните метеорологични условия за пазаруване на официална рокля. Лали беше обещала на Джейни да отидат за рокли в Пенелопи Силбърт, но Джейни не можеше да бъде намерена от няколко седмици — изчезнала бе на някакво мистериозно пътуване. Най-накрая се обади вчера и отговаряше дразнещо неопределено на въпросите къде е била. Беше вече доста късно за пазаруване — балът бе само след девет дни, а Пенелопи имаше нужда поне от една седмица за да направи изискваните промени.

Пенелопи Силбърт беше друго откритие на Лали очарователен, голям колкото дупка в стената бутик в складовата зона на Винъс, която напоследък се беше превърнала в свърталище на творци-модернисти, стъклари и авангардни скулптори. На входа нямаше никакъв знак,

който да го отличава от другите помещения, освен вратата в цвят на синя слива. Човек трябваше да знае за този магазин, да е бил препоръчан от друг клиент както в магазините за алкохол по време на сухия режим и да има записан час. Вътре нямаше стока, изложена на закачалки и рафтове, само няколко италиански фотьойла, няколко съблекални, закрити от тънки тютюневи завеси, и една цяла стена, покрита с тройни огледала. Системата беше следната: споделяш с драматично изглеждащата Пенелопи какво ти трябва — нещо коктейлно, спортно или спортно-елегантно. Пенелопи веднага и доста точно определя размера ти на око, след което тя и асистентките ѝ започват да материализират различни тоалети от разни невидими складови помещения, заедно с пълен набор от аксесоари.

Лали пристигна абсолютно точно за уговорения час в единайсет. Съвсем умишлено беше наблегнала на факта, че Пенелопи не толерира закъсненията и беше предложила Джейни да кара до мястото с нея, но Джейни беше измърморила нещо че имала уговорка по-рано в Санта Моника и да се били срещнали пред магазина.

Може ли Джейни да има афера с някой в Л. А.? — зачуди се Лали. Някой женен мъж, когото да трябва да пази в тайна?

Повече дразнещо, отколкото мистериозно.

Лали прие чаша китайски чай, сервиран от полиран керамичен чайник от една от асистентите, японско момиче, облечено като гимназистка последен курс.

— Е, към какво обръщаме погледи този сезон? — попита тя Пенелопи.

— Секси дрехи, това е голямата новина. — Клепачите на Пенелопи бяха оцветени в синьовиолетово, дузина емайлрани гривни дрънчаха музикално на двете ѝ ръце, а гласът ѝ, с неопределимия му акцент, дрезгавееше като от много изпушени цигари. — Роклите вадят всичко на показ — рамене, деколте, извивката в долната част на гърба. Надявам се не се плашиш от прилепнали платове?

— Скъпа, аз живея за прилепналите платове — разсмя се Лали.

— Това е добре, защото някои от клиентите ми квичат като прасенца. *Прекалено изрязано*, оплакват се. Е, самата рокля не е виновна, казвам им аз. Вината е в тялото, което се показва.

Лали пак се разсмя. Пенелопи беше такава фръцла — но вкусът и въображението ѝ за дрехи бяха безупречни.

Вратата се отвори широко и влезе подгизналата Джейни.

— Слава богу, че съм на правилното място. Напълно се загубих по тези малки алеи, особено с този дъжд — нищо не виждах. — Носеше няколко номера по-голям дъждобран и шапка за дъжд в североизточен стил като онова момиче на картинката на солта Мортън. Лали си помисли: *когато вали, е като из ведро*^[1].

— Къде са дрехите? — очите на Джейни обходиха магазина.

— Носят ги от складовете отзад — отвърна Лали.

— Осигурявам всичко — намеси се Пенелопи. — Ще бъдете напълно доволна; не се безпокойте за нищо.

Джейни все още изглеждаше недоверчива.

— Навсякъде, където ме водиш, Лали, вадят разни неща отзад.

Гимназистката от японски произход се появи забързана отнякъде и помогна на Джейни да съблече дъждобрана си. Под него беше облечена с ръчно тъкана бяла тениска и габардинени панталони.

А под ръчно тъканата бяла тениска се беше обзавела с чифт огромни, стряскащи окото гърди.

Лали почти се задави с китайския си чай.

— О, боже мой! Ето какво си била намислила!

Лицето на Джейни светеше от гордост.

— Бру ми ги направи по-предната седмица. Не исках да казвам на никого, преди да съм сигурна, че всичко е наред. Идвам направо от кабинета му и той каза, че нещата са супер.

— И... въз, какъв размер си избра?

— Чашка D. Може би в момента изглеждат по-големи, но Бру каза, че ще се смаят малко и ще започнат да омекват след още няколко седмици.

— Виждаш ли? — промърмори Пенелопи самодоволно. — Тази година най-важно е деколтето, голямото деколте.

Деколте ли? — помисли си Лали. Можеш да натикаш магистрала Вентура между тези цици и пак ще имаш място за маневри.

Джейни я погледна разтревожено.

— Как мислиш? Не са ли много големи? Да не би да прекалих?

— Не, не, не — побърза да я увери Лали. — Сигурна съм, че ще станат точно такива, каквито си си ги представяла.

Джейни не беше сто процента сигурна, че са точно това, което искаше. Трябваше да вземе толкова много решения. Гладки или неравни, кръгли или с крушовидна форма? Имплантант над мускула или под него? През разрез в мишничната ямка или около зърното?

Първите няколко дни след операцията в малкия хотел за възстановяване на Монтана авеню бяха доста тежки. Персоналът беше застанал на челна стойка, за да ѝ угоди — точно както се очакваше за 850 долара на вечер, без рум сървиса и бакшишите, — но болката беше доста силна, а болкоуспокояващите ѝ причиняваха ужасен запек. Горната част на тялото ѝ беше плътно увита в превръзки като мумията на Тутанкамон и тя усещаше едно постоянно напрежение, сякаш хипопотам беше седнал на гърдите ѝ. На сутринта на третия ден, когато Бру беше махнал превръзката, Джейни почти припадна. Две лъскави бежови плажни топки стърчаха право напред от ребрата ѝ. Беше отвратително, откачено! Беше направила ужасна грешка!

Бру беше къткал и кудкудякал успокоително като квачка.

— Сега си спомни какво ти казах. Те ще се отпуснат, ще намалаят малко и ще изглеждат много по-естествени след месец-два. Отначало всички реагират като теб. Но, вярвай ми, ще забравиш за това веднага след като заемат истинската си форма.

Тя стоя още три нощи в хотел Брайъркленф. Постепенно втвърдеността и болката отминаха, а без болкоуспокояващите тя спокойно можеше да ходи до тоалетната. И да, алилуя, плажните топки понамаляха малко.

Най-странното нещо беше, че по нареждане на Бру трябваше да ги стиска по петнайсет минути няколко пъти дневно, за да продължават да омекват. Не ѝ изглеждаше правилно да опипва собствените си гърди. Даже беше почти перверзно. Тя си помисли с неочаквана нежност за бившия си съпруг Роби — как хвърляше тайни погледи на момичетата с големи гърди. Не знаеш какво изпускаш, Роб, помисли си развеселено. Може би трябваше да изтича до онзи подобен на кънтри-клуб затвор в Петалума, да им нагласи среща насаме и да му осигури едно хубаво стискане, за да го възмезди за всичките години брак, в които беше лишен от това удоволствие.

Но, разбира се, не го направи. И сега вече нещата бяха доста по-добре. Гърдите ѝ бяха намалели, доста омекнали и бяха възвърнали почти напълно естествената си форма. Вчера си беше сложила тениска

без сутиен отдолу, за да се види в огледалото и този път почти се разплака от радост.

Изглеждаше...

Ами, за начало, най-накрая приличаше на момиче.

— Дами, съблечете се, ако обичате.

Пенелопи беше станала изцяло делова: губеше се време, а следващите клиенти щяха да пристигнат точно за уречените си часове. Лали и Джейни бяха насочени към подобните на арабски будоари места за преобличане. Асистентките започнаха да влизат и излизат от помещението, натоварени с вечерни чанти, шалове и шлейфове, брошки и шноли за коса. Златисти вечерни рокли се ветрееха от украсени закачалки като бойни знамена, а кутиите за обувки се трупаха на кули, чакащи да бъдат оценени.

Лали беше сякаш в приказка. Тя беше Пепеляшка, а Пенелопи беше нейната кръстница–вълшебница, която я пременяваше за бала. Беше магическо. Всеки тоалет, който носеше Пенелопи, беше попоразителен от предишния: шифонена Пако Рабан без презрамки, палава Диор, дълга до коляното.

И най-накрая тази, която почти я накара да припадне. Сатенена ластична рокля на Галиано с цвета на аметист, който беше рождения ѝ камък и блестеше невероятно на фона на матовата ѝ кожа. Беше плътно прилепнала, с дълбоко деколте и с акцент, аранжиран под формата на цвете, сатенен шарф. Много вамп. Много в стил Джейн Харлоу^[2].

— Обичам я! — възкликна Лали.

— Тази е — съгласи се Пенелопи. За секунди нагласи цветето от шарфа и сви малко плата около бедрото на Лали.

— Трябва да я покажа на Джейни! — Лали дръпна завесата и нахълта при приятелката си точно когато тя излизаше от съблекалнята. За първи път геният на Пенелопи беше претърпял провал. Джейни беше нагласена в яркорозова рокля без презрамки, чието деколте оформяше цвете върху огромните ѝ гърди, като някаква гротескна валентинка.

Лали не можа да се спре. Избухна в гръмогласен смях.

— О, господи мой. В града на курвите сме!

Джейни потрепна, сякаш я беше зашлевила.

— Явно изглеждам нелепо — измърмори тя.

Лали се овладя.

— Не, изобщо не е така. Извинявай, Джейни, просто роклята...

— Устните ѝ отново потрепнаха и тя бързо се върна в собствената си пробна, където се насмя безмълвно на спокойствие.

Вече не можеше да вижда лицето на Джейни. Така че не можа да разбере, че току-що превърна Джейни Мартинес в свой смъртен враг.

Четири дни непрестанен дъжд. Първоначалното освежаващо усещане, което бурите бяха донесли след дългите месеци неизменно синьо небе, сега отстъпваше на една цялостна тревожност в града заради хлъзгавата кал, течащите покриви и огромния проблем на жените с отворени обувки. Джесика се занимаваше с един доста объркващ теч въщи — сякаш произхождаше отникъде, просто извираше по средата на тавана на всекидневната, като портал към едно от онези зли измерения, които винаги се отваряха във филмите на ужаса. Обичайният ѝ майстор, Гари, беше зает през следващите няколко дни. Също както и другите трима, на които беше взела телефоните от Жълти страници, а четвъртият дори не си направи труда да ѝ вдигне. Тя пусна още едно съобщение на пейджера на Гари, в което го умоляваше да я вмъкне някъде в графика си. Най-накрая той се нави да мине около шест, но щеше да ѝ се наложи да му плати повече за извънреден труд — което, изчисли Джесика, го изравняваше по заплата горе-долу с вицепрезидента на САЩ.

Тя беше с изострена чувствителност към заплати точно в момента, защото беше по средата на мъчителното си ежемесечно счетоводство. Смени току-що свършилия диск на Принс с Боб Марли и продължи системно работата си с купчината сметки, която се беше насъбрала в старата великденска кошница, използвана за тази цел. Сметката за дървосекача — сто и шейсет долара само за да махне изгнилия клон на евкалиптовото дърво. Двеста и двайсет на експертите по борба с насекомите за изтребването на гадинките, които прояждаха библиотеката. Онези дебелогъзи мъже, които махнаха порасналите във водопровода корени на дървета ѝ, цапнаха пет стотачки.

Тя работеше, без да мисли. Нов порой от силен дъжд забарабани по покрива и обля прозорците в същия момент, в който телефонът звънна. Остави секретаря да вдигне и продължи работата си.

— Здравсти, Джесика? Дейв е. Хей, получих бележката ти и... съм подаръка и, ами, благодаря ти. Също нямам търпение да се видим отново. Позволих си нахалство то да преместя картичката ти на моята маса на бала. Надявам се да нямаш нищо против. Ще се видим там.

Джесика подскочи и се втурна през кухнята, за да вдигне телефона. Закъсна — отсреща се чу изтракването на затворена слушалка. Въпреки това продължи да стиска телефона и да се чуди дали да не му се обади — и щеше да набере телефона, от който токущо ѝ беше звънял.

Проблемът беше, че не можеше много да си спомни бележката, която му беше изпратила. Имаше само смътна представа как кара до пощенската кутия и натъпква плика през процепа ѝ. На връщане въкъщи беше вкарала колата прекалено навътре в гаража и беше ударила колелото на Роуън. Нямаше никакви поражения, но това я беше изплашило достатъчно, за да се държи далеч от избата оттогава.

Но какво беше писала в бележката?

И, по важно, какво беше сложила в писмото, освен листа? Гащички, нали така ѝ беше предложил Толър? Ако беше така, тя се надяваше отчаяно, че: а) чифтът нямаше бримки или дупки; б) не беше от старите ѝ боксерки Калвин Клайн с раздърпани ластици и в) каквото и чифт да беше, поне да беше прясно изпран.

О, боже! Прекалено унизително бе дори да си мисли за това.

Може би не трябваше да ходи на бенефиса. Да зареже цялата тази история. Ако не се появеше, това щеше да неутрализира смисъла на писмото, а именно, че хвърля себе си, както и части от белъто си, в обятията на Дейвид. С изключение на това, че все пак щеше да ѝ се наложи да обяснява съдържанието на плика. Дали не можеше да каже, че е било шега, ха, ха, ха? Гаден номер, изигран на двама им от някой друг? Или просто грешка — искала е да му прати съвсем благоприлично послание и — *она!* — бикините, диафрагмата, сutiенът или каквото там беше, по някакви неведоми пътища се беше озовало в плика.

Тя изпъшка. Беше направила нещо много по-лошо от пианско обаждане.

Беше изпратила *пиянско* писмо.

Тя се върна при компютъра и се нахвърли обратно на сметките. Напоителната компания — цяло състояние само за да се поправят пръскачките във вътрешния двор. Доктор Момо Руиз, духовит, скъпоплатен ортодонтист.

Нийман Маркъс. Постоянно ѝ се струваше, че вече не си купува никакви дрехи, така че как можеше балансът да хвърчи чак до хиляда долара?

Какво ли бяха хиляда долара за един милиардер? Дали заслужаваха поне дванадесет секунди от времето му?

Глупава мисъл. Тя я изтика от ума си.

Приключи с работата си и забеляза, че най-сетне пороят беше намалял до постоянен ръмеж. По чакъла на алеята затрополи кола. Тя надникна от прозореца на кухнята, за да разбере дали караше Майкъл или Аманда: като видя Майкъл, грабна бейзболната си шапка, намести я на главата си и излезе да говори с него.

Алекс изскочи от задната седалка.

— Мамо, ходихме на Ренесансовия панаир и виж татко какво ми купи! — Показа ѝ евтина на вид дървена мандолина. — Татко каза, че мога да прекъсна уроците си по пиано и да започна да се уча на това, ако искам.

— Можем да го обсъдим — отвърна Джесика.

Роуън излезе от предната врата, ухаеше на някакъв екзотично-тежък парфюм и носеше тюркоазена на цвят пазарска чанта.

— Беше доста тъпо тази година. Трябваше всичко да се събере под тентата заради дъжда, така че много неща просто ги нямаше.

— Неприятно. Слушайте, деца, приберете се вътре. Искам да поговоря с баща ви няколко секунди.

Алекс и Роуън си размениха погледи, в които се смесваха надежда и тревога. Когато влязоха в къщата Джесика се приближи към предното стъкло на Майкъл.

— Ще се намокриш — каза ѝ той.

Тя нахлупи козирката на шапката по-надолу към челото.

— Адвокатът ти не е отговорил на нашата молба за отлагане.

— Защото молбата ви не струва. Имахте повече от месец, за бога; колко време ще ви трябва още? — Тя забеляза, че и той си имаше сувенири от панаира — медальон от фалшиво злато висеше на врата

му, по-скоро от епохата на Хенри VIII, отколкото от Елизабетинската, а на задната седалка лежеше пластмасов скиптър. Колко подходящо! Той беше Майкъл Първи, цар на Болницата. Суверенен управител на всичките си владения.

— Имам нужда от още няколко седмици — каза му тя. — Без значение дали ти го разбираш или не, разноските по децата са се повишили рязко напоследък и ще продължат в същата посока. Мисля, че това трябва да се вземе предвид. Едва се справям при сегашното положение.

Той се изсмя неприятно.

— От това, което аз чувам, скъпа, се справяш съвсем добре. Така се случи, че съм наясно каква сума си броила, за да се появиш на бала Лос Ниньос.

Можеше да се разчита на Толър, че ще клюкарства за такива работи из целия град.

Тя получи изненадващо вдъхновение.

— Не разбирам какво искаш да ми кажеш с това — безгрижно му отвърна тя. — Може би не си чул, че ще бъда на масата на Клементе. Бях поканена от Дейвид. Всъщност допреди няколко минути говорих по телефона с него.

Ефектът от тези думи върху бившия ѝ съпруг беше повече от задоволителен. Челюстта на Майкъл увисна почти до нивото на медальона му. Адамовата му ябълка започна да подскача нагоре-надолу. Прокара ръка през намазаната си с мъжки гел коса.

— Дейвид Клементе? — Гласът му излезе доста трудно.

— Ъх-ъ.

— Не знаех, че вие, ааааа... Искам да кажа, откога се виждаш с него?

— О — проточи тя, — от известно време.

— Аз не... тоест, знаех, че Алекс ходи на онова парти за Хелюин, но ти и Дейвид...

Джесика можеше да си представи мислите, които преминаваха с бясна скорост през ума на Майкъл. Могъщ член на борда на болница Мишън Мърси заинтересован от бившата му жена... Което означаваше, че бившата може да окаже влияние върху бъдещето на началника на неврохирургията...

Което означаваше, че предишната съпруга се превръщаше в сила, с която трябваше да се съобразява.

— Ами, предай на Дейвид много поздравя — добави той с невесела усмивка.

— Добре.

— И виж, ще говоря със Стан за това отлагане. Не е чак толкова голяма работа. Още няколко седмици, нали?

— Да — отговори Джесика.

[1] „Когато вали, е като из ведро“ (when it’s raining, it’s pouring) — английска поговорка, със смисъл подобен на българската „злото никога не идва само“. — Б.пр. ↑

[2] Джейн Харлоу — американска актриса и секс символ от трийсетте години на двайсети век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ИМАШ СИ ЛАСТИЧЕН КОЛАН

Преди не повече от десет години такова парвеню като Лали Чандлър в никакъв случай нямаше да бъде поканено да присъства на *La Noche Para Los Ninos Indigentes de Colina Linda Benefit Bali*^[1], без значение каква сума е готова да дари. (Фактът, че всъщност няма никакви бедняци, нито деца, нито възрастни, които да живеят в рамките на града Колина Линда — ако не се броят жителите, които бяха надвишили лимита на платинените си кредитни карти или закъсняваха с вноските за поршетата си — нямаше нищо общо с въпроса: целокупните дарения се разпределяха между няколко международни детски благотворителни организации.) Провеждан доскоро във всеизвестната азалиева градина на уважавания хотел Бродмор шоърс, балът беше събитие, старателно запазено само за хора с наистина стари пари: вдовици, накачулени със скъпоценни камъни, големи колкото праскови, танцуваха фокстрот с играчи на поло и посланици на бананови републики; наследници на империи за почистващи препарати се смесваха тук-там с членове на някое от европейските кралски семейства.

Винаги се провеждаше понеделник вечерта, което само по себе си говореше за класа: ако си работещ човек, погълнат от представата за уикендите срещу работните дни, това събитие, мили мой, не е за теб.

Но и новите пари не бяха отхвърляни с лека ръка.

Най-малкото, защото толкова много от тях се изливаха в Сан Карлино, разграбваха старите имения в Колина Линда или строяха огромни замъци шато, които биха впечатлили и Краля-слънце, върху морските скали, доскоро обитавани от пеликани и бодливи гущери. Още повече, новите пари бяха... ами, просто бяха толкова позабавяй. Кой не би предпочел да танцува буза до буза с някоя филмова звезда — красив и лъскав отвсякъде, или пък с докарана в Армани корпоративна акула, пред тлъстата издънка на някоя застаряваща фамилия, натрупала капитала си от боя за обувки?

Така че в последно време, при положение, че Лос Ниньос беше най-бляскавото събитие на годината, старите и новите богаташи на Сан Карлино бяха представени почти по равно, с все по-голям превес на новите с всяка изминала година. Окончателната победа на парвенютата беше постигната миналата година, когато за първи път сцената на бала беше изместена от вековния, солиден и уважаван Бродмор в новия, ултразоков Фор сийзънс.

Но все още се провеждаше в понеделник вечерта.

Лали щеше да присъства за пета година. Двайсет и петте хиляди, които беше дарила, я бяха ангажирали на поредица от предварителни събития: вечеря с многобройни блюда предишната вечер в Роджър Торнлийс, закуска с шампанско във Ван Клийф енд Арпълс, благотворителен търг със сандвичи с хайвер в Залата на Коренния Жител. Беше отказала присъствието си на всичките в интерес на това да се появи свежа и отпочинала на самия бал.

Само че в последния момент ѝ се беше обадила Джейни с покана за лек обяд у тях. Лали беше отказала и това — беше си набелязала обедните часове за почивка с ледена маска против свободни радикали на лицето.

Но Джейни беше особено настойтелна.

— Наистина имам нужда да говоря с теб за нещо — каза ѝ тя. — Ужасно е важно.

Лали, която все още се измъчваше от чувство за вина заедно с смя на грамадните нови придобивки на Джейни, неохотно се съгласи.

— Само похапване набързо. После наистина трябва да се прибера за няколко часа дрямка.

— Ще имаш всичкото време на света — обеща ѝ Джейни.

Джейни живееше в стогодишна къща в стил Крафтсман на Гертруд корт, една от старите улици на Колина Линда — беше павирана само преди двамайсет години и то въпреки протестите на местните жители, които предпочитаха леко упадъчния вид на прашния път пред домовете си. Обзавеждането на Джейни е било износено още преди износеното да стане шик: люлеещ се стол с подложки за ръцете и огромни облегалки с избеляла дамаска, всичките накъсани от поредица старателни кучета. Имаше и няколко красиви неща по наследство. Лали винаги беше жадувала да има ореховия скрин от

осемнайсети век, който Джейни използваше основно за дребните от джобовете си и разни непотребни боклуци.

Бяха седнали в задния двор на грапава стара маса за пикник (Джейни имаше и доста долнопробни боклуци). Икономката ѝ, възрастна унгарка на име Магда, беше спретнала нещо подобно на салата Никоаз, с риба тон Бамбъл бий и лимонов сок от бутилка. Лали си взе парченце прегорели яйца и задържа очите си колкото може подалеч от новия силует на Джейни в стил Доли Партън.

— Е, какъв е спешният случай, скъпа?

— Просто не знам дали изобщо да ходя тази вечер. Мисля си да си остана вкъщи.

— Не говори глупости! Винаги ходиш. Не го ли е създала твоята прапрабаба или нещо такова?

— Пралеля ми Флорънс Уикършам. Била е една от създателките — в началото е имало нещо като цял дамски клуб. Мисля, че съм ходила почти всяка година, откакто съм се родила. Единствения път, когато пропуснах, беше заради спукан апендикс.

— Тогава какъв е проблемът сега?

— Нямам кавалер. Бях се уговорила с братовчед ми Лоугън, но той отглежда расови йоркширци и единият е хванал някаква странна болест, горкият бебчо. Козината му пада на кичури. Така че Лоугън трябва да го води със самолет при някакъв специалист от Пало Алто, който е следвал в Станфорд.

Лали кимна съчувствено.

— Е, трябва да има изобилие от мъже, на които можеш да се обадиш. Какво ще кажеш за Толър? Той би убил да се добере до Лос Ниньос.

— Той вече е поканен, можеш ли да си представиш? Никой не е на разположение. Не знам по каква причина, всички свободни мъже в града са се изчерпали.

Едно от кучетата на Джейни завря носа си в скута на Лали. Тя го избута твърдо настрана.

— Ако само за това се тревожиш, по-добре недей. Аз също ще ходя сама тази година.

— Има разлика. Ти го правиш нарочно. Имаш си план.

Лали сви устни. Не това беше начинът, по който ѝ се искаше да гледа на нещата.

— Идеята ми е, че и двете познаваме почти всички, които ще присъстват в залата. Така че какво значение има кой е с кавалер и кой не? Не сме 1955 година. Никой вече не си мисли за ергени и стари моми и подобни глупости.

— Семейството ми го прави — опонира Джейни. — Повечето от тях ще бъдат шокирани ако се появя сама.

Току-що си се сдобила с чифт чудовища D-размер, искаше ѝ се на Лали да изтъкне. Може би е малко късно да се тревожиш да не шокираш семейството си.

Но каза само:

— Мисля, че ще ти се отрази добре да демонстрираш малко независимост. А най-вероятно ще е добре и за тях. Ще им е полезно да започнат да мислят за теб като за самостоятелна личност, а не просто продължение на тях самите.

— Предполагам, че си права — смънка Джейни.

— По-права не мога и да съм, скъпа. Освен това... — Лали се засмя. — Имам нужда да си там. Ако искаш да знаеш истината, малко съм нервна за тази вечер.

— Ти? Съмнявам се.

— Не, наистина. — Лали беше на път да сподели на Джейни колко много мислеше за Дейвид след партито за Хелоуин, за небрежния му чар, за това колко очарователна ѝ се беше сторила огромната му загриженост за сина му и колко странно привлекателни бяха сивите му очи зад онези очила...

Но Джейни стана и посегна към чиниите от салатата.

— Приключи ли?

— Да, благодаря. Беше много вкусно.

Джейни занесе чиниите в кухнята, където Марта се беше разположила на високата маса и гледаше Общинска болница. Джейни изсипа останалите яйца и аншоа в чинийките на кучетата, после отиде при хладилника и извади две големи купички с шоколадов мус, едната синя, а другата зелена.

Това, което беше казала на Лали, не беше истина. Никога не беше имала и най-малкото намерение да пропусне бала Лос Ниньос. Всъщност, с нетърпение го очакваше. Открила бе, че много мъже намираха новата ѝ фигура невероятно секси. Вече почти не можеше да излезе на публично място без очите им да се блещят в бюста ѝ — един

дори едва не блъсна аудито си в предната кола, толкова зает беше да точи лиги по нея. Собственикът на химическото чистене, където ходеше, Мани, докато опаковаше в найлон чистите й пуловери, небрежно се осведоми дали е заета в събота вечер (отрязва го). А Теди Бримър, когото познаваше още от детската градина и който изобщо не я беше забелязвал след първи клас, неочаквано като гръм от ясно небе й се беше обадил по телефона и й беше предложил да се уговорят някой път (каза може би). Тя сложи две лъжици бита сметана от пластмасовата кутийка в купичките шоколадов крем, проигравайки отново наум сцената от предишния ден в бутика. Как Лали се смя злобно и дълго за нейна сметка. Цялата гадост за *Града на курвите*.

Ако Лали си мислеше, че Джейни изглежда нелепо... е, вниманието, което напоследък получаваше, доказваше едно-единствено нещо — че мозъкът на Лали е пълен с лайна.

Джейни изнесе купичките навън и сложи зелената пред Лали.

— Аз ще се въздържа, скъпа. Знаеш колко тясна е роклята ми. Не мога да си позволя даже най-малка хапчица каквото и да било.

— Съвсем мъничко. По рецепта на Джулия Чайлд^[2]. Снощи стоях до сто часа да го направя, нали ти е любим.

Лали си представи как приятелката й неотклонно следва трудоемката рецепта, самоотвержено кълца шоколада на малки парчета, разтапя го бавно на водна баня и го бърка, и бърка, докато не се сгъсти достатъчно. Почувства нов пристъп на чувство за вина.

— Е, може би само една хапка. — Бързо налага една пълна лъжица.

— Хубав ли е? — Джейни я гледаше със свити вежди.

— Вкусен. — Шоколадовият мус наистина беше голяма слабост на Лали; докато се усети, вече обираше дъното на купичката. — Мммм.

— Радвам се, че ти харесва. — Джейни хапна една лъжичка.

Лали обра с пръст остатъка по стените. Имаше някакъв странен послевкус, осъзна тя, докато облизваше показалеца си. Малко биеше на тебешир — не каза ли точно това Миа Фароу за шоколадовия мус на Рут Гордън в „Бебето на Розмари“? Този дори не беше толкова тебеширен, колкото метален. Може би бяха само нерви. Лали усещаше леко пърхане на пеперуди в стомаха си цяла сутрин.

— Беше перфектен, наистина — добави тя.

Джейни се усмихна. Щастливо доизяде собствения си мус, който беше приготвила с много скъп вносен швейцарски натурален шоколад. За този на Лали обаче беше използвала наполовина такъв шоколад, а за останалото — осем парчета (четворна доза!) изключително силен разхлабващ шоколад Екс-лакс. Защото, помисли си тя, Екс-лакс е това, с което храниш човек, пълен с лайна.

Джесика се обади на Толър паникьосана.

— Не мога да си закопчая роклята.

— О, боже мой! Какво щеше да обличаш?

— Моята Каролина Херера. Ваниловата, с панделката...

— Да, сещам се. Много впечатляваща, но винаги ти е била малко тесничка. В областта на бедрата.

— Наистина ли? — Джесика прокара критично ръка по извивката на бедрото. — Но сега ми стяга на корема.

— Дори и като го глътнеш ли?

— Да, Толър. Дори и като го глътна.

— Какво друго имаш? Винаги съм харесвал опушено-сивата ти Ралф Лорен.

— Получи неприятно петно в Ню Йорк миналата зима. Носих я на една опера, след която не можахме да хванем такси и трябваше да вървим пеша до Сейнт Реджис по натрупания на тротоара сняг. Дадох я на Йоланда за партито по случай петнайсетгодишнината на племенницата й. — Джесика замълча за малко. — Имам онази синята Клоу с полата на волани.

— О, господи мой, рокличките на богините! Беше модерно преди пет години. Слушай какво, не прави нищо още. Почти готов съм, така че след малко съм при теб.

Джесика затвори. Опита се отново да напъне ципа си. Толър беше прав. Ако си глътнеше корема и задържеше нещата така, сигурно щеше да успее да закопчее роклята, но един хубав смях от сърце и всичко щеше да изскочи навън.

Тя регистрира поредния импулс да се втурне долу в избата и да си отвори бутилка вино. В пълно съгласие с решението си, не беше вкусвала капка алкохол след вечерта, в която беше пратила на Дейвид каквото и да беше пратила. Не беше съвсем точно да се каже, че има

симптоми на абстиненция. Нищо ужасно като например делириум тременс или треска. Само това често, изгарящо желание да се промъкне по малките вити стълби надолу.

Входният звънец иззвъня.

Чу как Алекс тича да отвори вратата, а после пискливият му, забързан глас се смеси с високия тенор на Толър. Като придържаше с ръка двата края на гърба на роклята, тя пристъпи до стълбището и погледна надолу.

Толър беше неотразим. Винено вечерно сако, някъде от петдесетте, ако се съдеше по тесните сатенени ревери. Косата му беше опъната с гел назад от челото му в стил Богарт. Лицето му — с бронзов тен и доста по-мека и хидратирана кожа от нейната.

Той погледна нагоре с радостна усмивка на устните.

— Някой трябва да започне да брой калориите.

— Ако смяташ само да си правиш майтап с мен...

— Не, тук съм да ти спася вечерта. — Той поздрави Алекс с плясване длан в длан и тръгна нагоре, взимайки стъпалата по две наведнъж. После само пробно подръпна ръбовете на роклята ѝ. — Не е толкова зле. Има малко място да се преместят самите кукички. Йоланда може ли да шие?

— Разбира се, тя е страхотна шивачка.

— Александър — извика Толър надолу. — Ще отидеш ли да повикаш Йоланда, миличък? Кажй ѝ да дойде тук горе бързо.

— Мислиш ли, че само едно преместване ще е достатъчно?

— Не съм приключил още. — Толър се обърна и пое авторитетно към спалнята ѝ. Джесика само гледеше разтревожено, докато той ровеше в чекмеджетата с дрехите ѝ, цъкайки тихичко с език колко са разхвърляни.

— Аха! — възкликна в един момент и вдигна чифт черни чорапогащи от ликра.

Жестът му разбуди паметта на Джесика. Мрежести чорапи! Точно това беше изпратила на Дейвид!

Внезапно тя си припомни всичко ясно — как намира чорапите на дъното на чекмеджето. Но това по-добре ли беше от чифт бикини или по-зле?

— Имаш ли ножици? — попита Толър.

— Ножици?

— Да, сещаш ли се, онези неща, които режат?

Джесика намери едни на тоалетката си. Толър без много церемонии отрязва крачолите на чорапогащите и ѝ подаде подобната на пликчета горна част.

— Шегуваш ли се?

— Не. Вече си имаш ластичен колан, скъпа.

Когато Лали приключи с обличането, пеперудките в стомаха ѝ се бяха превърнали в хиперактивни мишлета.

Абсурдно! Никога не беше страдала от сценична треска.

Тя беше страхотна актриса, появата сред хора не криеше за нея никакви изненади, а в дните на младостта си хладнокръвно беше поставяла на колене не едно и две първокласни партита в Манхатън, Лондон и Рим.

Тогава какво ѝ ставаше?

Тя преглътна няколко хомеопатични хапчета, останали ѝ от онзи пристъп на отмъщението на Монтесума, който беше пипнала миналата пролет в casa^[3]-та на семейство Шефилд в Зихуатанейо, с нейния печално неадекватен водопровод. Докато чакаше хапчетата да подействат, внимателно се огледа в огледалото и остана доволна от това, че въпреки буйстващите мишоци, тя изглеждаше толкова близо до перфектното, колкото беше възможно. Сапфирените обеци с висулки подчертаваха кехлибарените отблясъци на очите ѝ. А роклята на Галиано беше невероятна — Пенелопи Силбърт отново беше постигнала триумф. Коприната падаше като водопад по контурите на тялото ѝ, което не демонстрираше нито една излишна унция тлъстина, макар че се беше натъпкала с всичкия онзи мус на обяд.

Мисълта за муса накара мишките да започнат да правят разюздани салта напред-назад.

Сега вече беше сигурна, че не си е въобразила металическия привкус. Шоколадът беше с изтекъл срок или по някакъв начин се беше развалил. Очаквай от Джейни, която изстискваше и последния цент докато не закрепци, да използва продукти, които са се валяли в килера ѝ от столетия.

Лали измърмори проклетие под носа си.

— Лали, колата е тук — неочаквано изгърмя гласът на Перла по интеркома.

— Слизам веднага.

Слава богу, че беше наела кола за тази вечер да шофира точно в момента, когато вътрешностите ѝ бяха подложени на такъв вид стрес, беше просто немислимо.

Тя седна за момент и си пое няколко пъти дъх бавно и дълбоко през носа, а издиша бързо и рязко през устата. После затвори очи и си представи спокойно планинско езеро.

Без вълни. Без сенки. Без шум.

Или лекарствата, или представата явно свършиха работа — мишлетата спряха да танцуват и вместо това започнаха просто да се разхождат безцелно из корема ѝ. Играла си и при по-лоши обстоятелства, напомни си тя. На онази снимачна площадка в Румъния, под проливния дъжд с температура 102 градуса^[4]... Или онзи път, когато трябваше да се прави на клоун по цялата сцена в пародийна продукция на „Една нощ в операта“ на Бродуей с нокът, забит дълбоко в плътта на палеца ѝ и напъхан в остри обувки...

Можеше да го направи. Подготвена беше да заслепява околните.

Надипли сатенената наметка артистично около раменете си, взе си чантата — миниатюра на Джудит Лайбър във формата на украсена със скъпоценни камъни костенурка — и се плъзна надолу по стълбите.

— Уау! — възкликна Перла.

— Харесва ли ти роклята?

— Сензационна е. Но ти добре ли си? Имам предвид, че изглеждаш сякаш нещо те боли.

По дяволите! Лали направи усилие да отпусне мускулите на лицето си.

— Само някакъв мускулен спазъм — измисли тя.

— Пак ли? Имаше такива спазми и миналата седмица.

— Заради менопаузата е, скъпа. Доктор Шлобел каза, че може да се проточи с години.

— Взе ли Мидол^[5]?

— Нямам нужда от него. Ще се оправя.

— Не бъди такава проклета твърдоглавка. Ще ти донеса.

Няколко мидола нямаше да ѝ навредят, реши Лали. А можеше да се окаже, че точно от това е имала нужда.

— Добре, но моля те, колкото можеш по-бързо — съгласи се тя.
— Вече закъснявам.

Лали беше усвоила до съвършенство изкуството на появата.

Постепенно беше развила у себе си усет да пристига между четиридесет и четиридесет и пет минути след уречения час. До тогава повечето от гостите вече бяха пристигнали и минали през първоначалните поздравления. Тези, които пиеха, вече си бяха взели достатъчна доза, за да зачервят бузките, но не толкова много, че да загубят чувството си за мярка, а въздържателите бяха започнали да се чувстват малко замаяни от шумотевицата. Точно в този момент Лали, по-висока от другите жени, както и от повечето мъже, влизаше енергично и внасяше оживление, каращо много погледи да се насочат към нея. Тя спираше за част от секундата в началото на навалицата със замечтан, някак отдалечен израз на лицето си, сякаш оглеждаше тълпата за отдавна загубената си любов. После продължаваше напред, сигурна, че отново ще бъде в центъра на вниманието.

Вярна на разписанието си, тя слезе от взетата под наем кола точно в 8:42. Отнелото седем минути пътуване от къщата ѝ до Форсийънс ѝ се беше сторило като седемдесетминутно. Мишлетата бяха претърпели поредната метаморфоза: сега бяха ракуни, блъскащи я с тежки лапи.

Само няколко часа, успокои се тя. Не е проблем. Нагласи на устните си лъчезарна усмивка и влезе царствено в хотела.

Темата на бала тази година беше рай. На входа на градината бяха поставени огромни перлени порти. Свети Петър с блажена физиономия отбелязваше имената на благословените гости, а свита млади ангели от двата пола чакаха до него да ги ескортират до рая. Същият брой дяволи стояха от другата му страна — едри бодигардове с червени фланелки, рога, закрепени на главите им, и слушалки, стърчащи от ушите им, готови да засекаат всеки грешник.

Зад портите висока, издута тента покриваше градините. А под тентата — спираща дъха сцена. Лали направи една стъпка напред. Калейдоскоп от бижута, рокли, крила и ореоли се завъртя пред очите ѝ. Ангелско момиче бучеше от музиката като фон. Нещо високо горе привлече погледа ѝ. Акробати, наети от „Сирк дю солей“ и

костюмирани като серафими и херувими, пикираха и се носеха из въздуха по почти невидими въжета.

Бълбук, брррр! Ракуните внезапно превърнаха корема ѝ в бойно поле и започнаха ентусиазирано да го оползотворяват.

Лали изстена. Превии се на две и на зигзаг започна да си пробива път през тълпата. Познати лица започнаха да прехвърчат покрай очите ѝ: Шапиро, Косталакис. Толър Керн вдигна изненадано вежда. Джейни Мартинес, ухилена видимо доволно.

Лали залитна покрай всички тях, решена единствено да успее да се добере до остъкления вътрешен коридор в задната част, който приютяваше — благословен да е! — дамската тоалетна.

[1] La Noche Para Los Ninos Indigentes de Colina Linda Benefit Ball — Благотворителния нощен бал Лос Ниньос в помощ на бедните в Колина Линда. — Б.пр. ↑

[2] Джулия Чайлд — водеща на американско кулинарно предаване. — Б.пр. ↑

[3] Casa (исп.) — къща. — Б.пр. ↑

[4] 102 градуса по Фаренхайт — 38.8 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

[5] „Мидол“ — често изписван в САЩ медикамент против менструални болки и в периода на менопаузата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ИЗГЛЕЖДАШ МАЛКО ПОЗЕЛЕНЯЛА

— Ей това се казва поява! — възкликна Толър.

— Наистина запомняща се — съгласи се Джейни. — Лали ще бъде очарована. Винаги се е старала влизането ѝ да бъде забелязано.

Толър се обърна заинтригувано към братовчедка си. Какво ли беше обърнало Джейни толкова рязко и твърдо срещу Лали Чандлър? — чудеше се той. Въпреки че това беше съвсем типично за взаимоотношенията на Джейни: в един момент най-близки до сърцето дружки, в следващия — смъртни врагове.

И като ставаше въпрос за неща около сърцето, той едва повярва какво Джейн беше сметнала за подходящо да направи с гръдния си кош. Такива буци! Заедно с нещастните си тлъсти бедра, тя приличаше на някакъв зеленчук, изваден с корените, например цвекло да кажем, или ряпа, опакован в резедавата тафта на роклята ѝ.

Слава богу, Толър беше малко поомекнал. Точно в този момент на този ден той беше точно на мястото, на което искаше да бъде — отпиваше невероятно рядко вино на малки глътки сред каймака на висшето общество в Сан Карлино, заобиколен от група млади сладкишчета с ореоли за допълнителна визуална наслада. Така че реши, че не е той човекът, който да оценява новите атрибути на братовчедка си — пък и след като Тед Бримър и Брант Макклиъри пърхаха наоколо ѝ, изплезили езици като санбернари, предполагаше, че тя все пак е постигнала желанието ефект.

Повече власт за теб, Джейн! — пожела ѝ той благосклонно.

Предполагаше, че трябва да намери Джесика и да се увери, че се справя добре, така че предано огледа тълпата за нея. *Бинго!* Дейвид Клементе не само че я беше открил първи, но и се беше закачил доста собственически за едната ѝ ръка. Заедно с тях беше един висок мъж, *jolie laide*^[1], привлекателен по един артистично грозноват начин, гарниран с прекалено големи уши. Носеше доста опърпан смокинг, но какво толкова? Толър познаваше безкраен брой ексцентрични

богаташи, които човек би могъл да сметне за бездомници, ако не ги познава. Прачичо му, Бастър Уикършам, например, изглеждаше сякаш е намерил дрехите си в боклукчийското кошче на Армията на спасението, а старият Бастър се валяше в мангизи.

Толър обмисли дали да не се присъедини към Джесика. Можеше да се осведоми дали Дейвид беше доволен от покупката на първото издание на „Нежна е нощта“. Но, от друга страна, защо пък да не бъде? Книгата беше в много добро състояние, с изключително рядка подвързия срещу прах и подписана от Ф. Скот на първата празна страница след корицата. Колекционер-експерт би могъл да свали още петнайсет-двайсет процента от цената, но въпреки това книгата си струваше всеки цент от петдесет и четирите хиляди долара, които Дейвид се беше изръсил за нея.

Един от ангелите със зъби бели, колкото ореола му, който беше небрежно килнат назад, се материализира до рамото му.

— Бихте ли искал палачинка с хайвер от риба-меч, сър? — тихичко попита той, протягайки поднос към него.

Хайвер от риба-меч! Е, на това му се викаше рай.

— С удоволствие — отвърна също толкова тихо Толър и реши, че Джесика се справя прекрасно и сама.

През годините Джесика си беше взела драконовски пай от подобни официални бенефиси, но този тук наистина беше шикозен. Може би раят всъщност не изглеждаше като градините, но това беше само в негов ущърб. Как, чудеше се тя, бяха успели да наредят светлините така, че лицата на всички да светят с онова излъчване, което се постига само след няколкочасов сексуален марафон? Или тези дъги, които блестяха над главите им в цветове, за които Моне би продал дори сестра си? Издигнатите бели маси, които изглеждаха сякаш се носят в лазурно небе? И *pièce de resistance*^[2] — развлечението след вечеря щеше да е концерт на Род Стюърт, който беше най-първата страст на Джесика и само при споменаването на името му още потръпваше като тийнейджърка.

Тя премигна, когато един от прожекторите блесна в очите ѝ.

Още една разлика между събитията от миналото ѝ и това — горе-долу на всеки две минути някой от дузините щураци се наоколо

фотографи я снимаше.

Е, по-точно снимаха Дейвид. Но след като Дейвид се беше залепил за едната ѝ страна, те просто не можеха да го фотографират, без да хванат и нейното ухилено лице на снимката. Дейвид изглежда приемаше това непрестанно документиране като някаква даденост. Не се обръщаше и не правеше дори секундна пауза в разговора.

Но с всяко изщракване и светкавица Джесика, очарована, вдигаше глава малко по-високо.

Тя погледна Том Брамбърг, който с някакво неуловимо движение успяваше да остане извън снимките, въпреки че за всички беше ясно, че разговорът им е общ. Тя все още не можеше да приеме, че намира и него на това място. Изобщо не приличаше да е по негов вкус. Измежду ескадроните модерни шити по поръчка смокинги неговото виждало и по-добри дни вечерно сако и малко оръфаната му папийонка бяха почти екзотична гледка.

— Не обичаш ли да те снимат? — попита го тя закачливо.

— Не особено — отвърна той. — Мисля, че споделям мнението на онези племена, които смятат, че снимките могат да откраднат част от душата ти.

— А аз не — намеси се Дейвид. — Бих казал точно обратното. Ако използваш лицето си за някаква кауза и това накара повече хора да си бръкнат в джобовете, ами... това трябва да е добре за душата ти.

— Да, но разбираш ли, точно това е проблемът. Не мисля, че гледката на лицето ми би накарала някой да бръкне в джоба си.

— Хайде де. Скромничиш. Ти си известен композитор. Това сигурно изглежда доста впечатляващо за повечето хора.

Томи вдигна рамене неопределено. Имаше скрита враждебност в репликите, които си размениха, забеляза Джесика — нещо като блъскането с рога на мъжките елени. Не беше ласкателно за никой от тях: караше Томи да изглежда малко превзет, а Дейвид — неприятно фамилиарен.

Да не би да беше заради нея? — учуди се тя. И ако да, какво беше нейното мнение по въпроса?

Обезпокоена, разбира се. И недоволна.

Глупости! Беше ѝ ужасно приятно.

После си припомни, че Томи сигурно е тук с онова прелестно момиче, което се беше увило толкова влюбено около него пред къщата

му. Джесика се взря в безбройните лица, почти в очакване тя да се появи и да предяви правата си върху него. Но съвсем друг човек неочаквано преплете ръка с неговата: Силия Рьодерер, която си беше сложила малко прекалено повече освежаващ фон-дьо-тен за осемдесет и няколкото си години, а ръцете, шията и ушите ѝ бяха обсипани с диаманти.

— Ето те и теб — изгука тя. — Забавляваш ли се?

— Да, много, Силия — отвърна учтиво Томи. — Благодаря ти, че ме покани.

— За мен е удоволствие. — Силия се обърна и леко помахаша с диамантените си пръсти към Дейвид и Джесика. — Вие двамата знаете ли, че Том е написал чисто ново произведение за нашия симфоничен оркестър? Соната за пиано...

— Концерт.

— Да, точно така, абсолютно брилянтен концерт за пиано и световната премиера ще бъде през април. Наехме един млад корейски пианист, спечелил купища конкурси, за солист.

Мистерията с присъствието на Томи беше разбулена. Силия беше един от хард-лайнерите в борда на симфоничния оркестър на Сан Карлино и най-вероятно гледаше на Томи Брамбърг като на местната си награда.

— Колко вълнуващо — промърмори Джесика.

— Можеш да се обзаложиш, че ще е вълнуващо! Това е първото произведение, което е написал от... колко години? — Силия погледна Томи.

— Няколко... — Той се усмихна изкуствено.

— Много, много години! Но, разбира се, Дейвид, няма смисъл да ти повтарям неща, които вече знаеш. Все пак, твоите дарения плащат за всички тези неща.

— Да, права си. — Сега беше ред на Дейвид да се усмихва изкуствено.

— Това е страхотен удар за нас — продължи да бърбори Силия. — Ще донесе на малкия ни оркестър международна известност.

— Нямам търпение да го чуя — въодушеви се Джесика.

Томи я погледна така, че тя за секунди се изчерви.

Силия обаче започна да го дърпа в друга посока.

— Не можеш да го обсебиш, Дейвид. Тук има стотици хора, които искат да се запознаят с него.

— Изглежда ще ми се наложи да пея, за да заслужи вечерята си. Приятно ми беше да се видим, Дейвид. — Томи и Дейвид студено си стиснаха ръцете. Томи хвърли на Джесика последен продължителен поглед, след което се разтвори в тълпата заедно със Силия.

Джесика се почувства необичайно смутена. За да го прикрие, вдигна чашата шампанско към устните си и я пресуши. Един от ангелите като по чудо се появи от едната ѝ страна и замени изпитата чаша с пълна. Номер три, напомни си тя сама. По-добре внимавай!

Дейвид наклони глава към нея по доста интимен начин, изражението му вече се беше успокоило.

— Между другото — прошепна той, — още не съм ти благодарил за подаръка, който ми изпрати.

Джесика отново се изчерви, този път като домати.

— О, господи! Съжалявам за това.

— А не би трябвало. Беше очарователно.

— Не, чувствам се като идиот. Бих пила прекалено много и, ами... просто беше глупава постъпка. Моля те, кажи ми, че си се отървал от тях.

— Не, сложих ги в рамка и ги окачих във всекидневната под табелка с твоето име. — И двамата се разсмяха заедно.

Дейвид обаче не можеше да каже повече от няколко думи без някой да се приближи към него, така че сега нова групичка ги заобиколи, мъже с посребрени коси и скъпи часовници и жени със светъл грим, които бяха спрели времето на двайсет и осем годишна възраст. Дейвид ѝ ги представи, но имената просто прелетяха покрай ушите на Джесика — населяваха обществени прослойки в Колина Линда, които бяха няколко нива над нейното. Те бързо го ввлякоха в разговори за бизнес и социални въпроси, в които тя не можеше да вземе участие.

Джесика направи няколко крачки назад и по маниера на Том Брамбърг се опита да се разтопи в тълпата. Червенокос ангел се приближи към нея с поднос в ръка: огромни мариновани миди, сервирани върху лъжица супа от брюкселско зеле. Тя си взе една, лапна вкусното съдържание и сложи лъжицата на друга табла, поднесена ѝ за целта от втори ангел.

Толър се приближи, понесен от потока на тълпата. Спря за малко, за да изсъска в ухото ѝ:

— Били сме повишени! В началото бяхме сложени на маса 66, която е направо извън партито, но вече сме на маса 3!

— Знам — прошепна му тя в отговор, но той вече беше отминал.

Групата започна изпълнение на „Мое синьо небе“ и светлината намаля до блестящо синьо, в което проблясваха звезди. Хората ахнаха очаровано. Джесика погледна назад към Дейвид и видя една от вечно младите жени да пъха сгънато парче хартия в джоба на сакото му.

Значи така щеше да бъде, ако започне връзка с него. Непрестанно святкане на фотографски светкавици, безсмислени запознанства и купчина по-млади, по-слаби жени, които му пробутват телефонните си номера. Почувства болезнено напрежение в стомаха си.

След малко осъзна, че болката беше причинена не от идеята да сподели живота си с Дейвид — беше проклетият импровизиран ластичен колан. Изобщо не трябваше да позволява на Толър да я уговори да го слага — преместването на кукичките щеше да е достатъчно за тази вечер. Ако смяташе да изкара вечерята от пет блюда без болка и страдание, отвратителното нещо трябваше да изчезне.

— Извини ме — прошепна тя на Дейвид и се измъкна.

Попита един от келнерите ангели къде е тоалетната и я насочиха към остъкления коридор, който заобикаляше далечния край на градините. Вътре в помещението тя влезе в една от четирите кабинки, вдигна полата си и изхлузи стегнатото помагало. Жадувано облекчение! Може би така коремчето ѝ изпъкваше малко, но какво от това? Беше жена, не подрастващо момченце с гърди.

От съседната кабинка се чу тих стон.

— Ехо? — повика Джесика. — Добре ли сте?

— Да, благодаря — беше немощният отговор.

— Лали? Това ти ли си?

Утвърдително стенание.

— Аз съм Джесика Ди Сантини. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, просто някакво хранително натравяне. Добре съм.

Хранително натравяне? От тези невероятни ордъври? Джесика излезе в предверието и натъпка отрязания чорапогащник в кошчето за боклук. Лали издаде поредния стон.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от нищо? — попита пак Джесика.

— Не!

— Добре тогава. Предполагам ще се видим на вечерята. — Джесика погледна загрижено още веднъж кабинката на Лали, после излезе в коридора.

Някой я хвана за китката. Преди да успее да реагира, някаква врата се отвори и тя беше издърпана в благоуханна, осветена от луната градина. Усети аромата на афтършейв, тютюн и обработена кожа, когато две силни ръце я обгърнаха и я придърпаха по-близо. Твърди устни се притиснаха жадно към нейните и тя установи, че им отвръща също толкова жадно.

След още двацет ужасни минути Лали със залитане излезе от кабинката на тоалетната. Погледна се в огледалото и нададе отчаян възглас. Изглеждаше като покосена от гнева божий! Но поне побеснелите ракуни се бяха превърнали обратно в мишки и тя се чувстваше способна да изкара вечерта до края.

Зае се да поправя щетите, нанесени на външния ѝ вид, възползвайки се от всички кърпички, оставени на плота, и завърши с енергично изплакване на устата. Няколко жени нахълтаха при нея, възбудени, без да спират да приказват, в приповдигнато настроение. Лали им се усмихна жизнерадостно — нали си прекарваме толкова весело! — а после се хвърли обратно в тълпата.

Групата свиреше суинг-версия на „Стълба към небето“ и няколко двойки се въртяха и поклащаха на дансинга.

— Имаш ли желание да се завъртим, Лали? — Майрън Роуз, сияещ, протегна ръката си към нея.

Въртене. Неподходяща дума. Тя го погледна ужасено.

— Или може би по-късно? — бързо добави той.

— Да, по-късно би било прекрасно, скъпи. — Овладя се. — Изглежда вече ще започват да ни хранят. На коя маса си настанен?

— 59.

Сибир. Майрън беше просто още една рибка в морето.

— А ти? — попита я той.

— На трета. Масата на Клементе.

Той изглеждаше напълно задоволително впечатлен.

— Е, забавлявай се. Ще се видим с теб след това. Смятам да си поискам обещания танц.

Лали кимна, усмихна се и се насочи към мястото си.

Неслучайно беше сложена на масата на Дейвид. Имаше право да си избира къде да седне по простата причина, че беше осигурила участието на Род Стюърт.

Преди години имаше авантюра с директора на студиото, което го продуцираше в момента, мъничко човече на име Харолд, което се стремеше към високите жени като планинар към Анапурна. С радост правеше услуги на Лали сегиз-тогиз.

Маса номер три беше феерия от снежнобяла газена покривка, гарнирана с резбован кристал и порцелан от Лимож^[3] в синьо и златно. Акцентът в средата беше великолепна ваза, пълна с най-редки орхидеи и лалета, макар че изобщо не им беше сезона. Лали беше дошла първа. Нетърпеливо потърси картичката с името си. По дяволите! Чак през четири места от Дейвид. Със същия успех можеше да бъде и в Сибир.

Тя бързо се огледа наоколо; после скришно взе картичката си и я смени с тази от дясната страна на Дейвид. После се промъкна обратно и намести открадната на мястото, което официално се водеше нейно.

Шокирана, тя осъзна, че Толър Керн вече се беше настанил на мястото точно отсреща. Дали я беше видял да прави размяната? Взираше се в нея с иронична усмивка, но това нищо не означаваше — сарказмът беше постоянно изписан на лицето му.

Спокойно се намести на собственоръчно организираното си ново място. После се наклони небрежно към него.

— Толър, скъпи! Колко прекрасно, че сме на една и съща маса.

— Просто супер! — Толър взе една орхидея и замени с нея повехналата гардения на петлицата си. — Срамота, че не седим поблизо един до друг — добави той дяволито. — Обожавам да клюкарствам.

Посланието беше пределно ясно: беше я видял как сменя картичките. Но в края на краищата, какво от това?

— Да, неприятно е. Но мога да ти се обадя утре и да сравним записките си.

— Нямам търпение. — Той ѝ се усмихна, показвайки ѝ всичките си зъби. Остри малки зъбки като на онзи вид тропически рибки, които изяждат всички останали, ако ги сложиш в аквариума.

За щастие вниманието му беше отклонено към жената, седяща до него — Пола Казъл, четиридесет и няколко годишната наследница на нещо, което самата тя наричаше *компания, произвеждаща адхезивни приспособления*, а всички останали — просто *фабрика за лепило*. След това Джо Рисентал, изпълнителен директор на „Алуминий Браунър“ предяви претенциите си за мястото отдясно на Лали. Беше мъж с вид на смъртник и с неприятния навик да опипва бедрата на съседките си по място. (Преди доста години беше опитал същото с Лали. Тя беше научила ръката му с вилицата си и оттогава нямаха никакви проблеми.)

Множество небесни създания започнаха да сервират първото блюдо гъши пастет с трюфели върху агнешки език и зелена салата, сервирано в глинен съд. Лали кимаше без всъщност да слуша нещата, които Джо Рисентал въодушевено ѝ декламираше за Върховния съд, и гледаше храната с отвращение. Мишоците подскачаха и се бореха застрашително в корема ѝ.

— О, Лали... Здравсти.

Тя погледна нагоре и видя как Дейвид се приближава към стола си. Същата светкавична тръпка, която беше почувствала на партито за Хелюин, отново премина през нея — макар че в момента ѝ се наложи да се пребори с лудуващите мишлета. На практика, осъзна тя, никак не беше наясно какво точно изпитва. Дейвид, от своя страна, изглеждаше объркан, че я намира от дясната си страна и не особено доволен.

— О, здравей, Дейвид — топло поздрави тя. — Колко хубаво, че те виждам! Не е ли прекрасна тази вечер?

— Да, забележителна. — Той надникна в картичката с името ѝ. — Аз... въз..., мислех си, че седя до друг човек. — Той огледа цялата маса.

Лали изимитира на шега нещастна физиономия.

— Не, само аз съм. Съжалявам, че съм толкова разочароваща.

Дейвид възвърна социалното си равновесие.

— О, не, ни най-малко. Очарован съм, че ще бъда в твоята компания.

— Ами, благодарности, сър. — Тя наклони кокетно глава.

Той седна и тя веднага запита:

— Как е Ноа? Предполагам, че се е върнал в Ню Йорк вече?

— Да. Няма да го видя чак до Коледа. Говорим си много и когато съм в Ню Йорк винаги си откривам по малко време е него, но е твърде трудно да сме така разделени. Всеки път, когато го видя, е променен по някакъв начин.

Лали кимна разбиращо.

— Да, спомням си същото с дъщеря ми. Дори да ме няма за съвсем кратко, когато се върна... — Тя млъкна смутено. Връщаше се, за да открие, че Сиена е пораснала с цял инч, или е започнал да ѝ расте бюстът, или че е научила няколко мръсни думи на френски, но в най-важните аспекти не е мръднала наникъде. Продължаваше да се води жестока и непризната война на воли между тях двете. — Знам точно какво имаш предвид — довърши тя неубедително.

— Хей, знаеш ли, Ноа ме питаше за теб — каза Дейвид.

— Наистина ли?

— Да. Искаше да знае дали съм виждал дамата, която беше облечена като Добрата вещица. Освен това каза, а и аз го подкрепям: *Мисля, че е готина.*

Лали се засмя доволно.

— Ами, е... чувствам се поласкана.

— Трябва да ти кажа — добави Дейвид, — че той е много проникателен що се отнася до хора. — Усмихна ѝ се закачливо и онази тръпка, сякаш ток я удря, отново я разтърси.

Ами ти? — попита безмълвно тя. Ти какво мислиш за мен? Искаше почти отчаяно да разбере отговора на този въпрос.

Неочаквано развълнувана, тя погледна настрани. Посегна за франзелка, начупи я на парченца, бързо я намаза с пастета от гъши дроб и си отхапа малко. Огромна грешка. Мишоците започнаха нерешените си спорове с нови сили.

Толър се наведе по диагонал през масата, изписал на лицето си крайна загриженост.

— Лали, добре ли си? Изглеждаш малко позеленяла?

— Нямам представа защо ти изглеждам така — отвърна му тя студено. — Може би е от осветлението.

— Да, малко ярко е точно в този край на масата.

Тя внезапно разбра, че всички на масата са чули размяната на реплики и сега зяпаха в нейната посока.

Реша да премине в нападение.

— Бях си намислила да те питам, Толър — започна тя. — След като Джейни не ти плаща билета, кой друг си намерил да изцедиш тази вечер?

Пола Казъл се изкикоти. Всички други явно едновременно ги хвана силен пристъп от кашлица.

Усмивката на Толър не се промени.

— Имаш предвид кой ме покани ли? — отговори ѝ той спокойно. — Защо, Джесика Ди Сантини. Сещаш ли се, жената, на чието място седиш в момента? Е, поне беше нейно, преди да размениш картичките.

— Копеле такова! — изсъска Лали. Без изобщо да помисли, тя запрата парчето намазан хляб, което държеше, по Толър. То улучи перфектните ревери на смокинга му с намазаната си с пастет страна.

— Този смокинг е изключителен! — изрева той и го запрата обратно.

— Боже мой, бой с храна! — изписка Пола Казъл. Грабна едно хлебче и го хвърли към Лали. То я пропусна и кацна в скута на Дейвид.

Джо Рисентал изгрухтя от смях.

— Може ли всички ние просто да започнем да се контролираме малко? — изрече Толър помпозно.

— Обзалагам се, че можем — викна Лали и го замери с второ парче намазан с пастет хляб. Улучи го точно между лисичите очички.

Толър се задави от възмущение. Джо Ризентал се разсмя още по-силно.

Мишките в стомаха на Лали за пореден път се превърнаха в ракуни и започнаха да подскачат. Тя се изправи нестабилно на крака.

— Лали, наистина не изглеждаш много добре. — Дейвид я погледна загрижено. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря. Просто ще изляза да взема малко въздух.

— Сигурна ли си? — Той сложи ръка на рамото ѝ и се взря продължително дълбоко в очите ѝ. — Поне ми позволи да те придружа.

Част от нея жадуваше да се опре на него. Но не, не и в това гротескно състояние.

— Не, моля те — каза му тя, отмествайки ръката му. — Моля те, просто ме остави!

За втори път тази вечер хората бяха подложени на гледката как Лали Чандлър залита с пълна скорост през тълпата. Но какво значение имаше това? Тя се направи на пълна глупачка пред Дейвид, да не говорим за всички останали на масата. Най-доброто, което можеше да си пожелае в настоящия момент, беше да не вижда повече никого от тях.

Като влезе в остъкления коридор, тя се преви надве и забърза към дамската тоалетна. Само дето не улучи правилната врата — тази водеше към малък вътрешен двор.

А състоянието ѝ явно я караше да халюцинира, защото пред нея се яви видение на Джесика Ди Сантини с пола, вдигната високо над коленете ѝ. И първият бивш съпруг на Лали, Томи Брамбърг, стискаше добре оформения ѝ задник.

Джесика вдигна нагоре замъгления си поглед, когато вратата се отвори. Странно прегърбена, Лали Чандлър стоеше насреща ѝ и изглеждаше толкова изумена, сякаш е видяла привидение. След това още някой се материализира точно зад Лали, мъж с очила, обрамчени от дебели черни рамки, който Джесика смътно определи като Дейвид Клементе. Ще бъдат привлекателна двойка, разсеяно си помисли тя.

Да не си полудяла? — веднага се смъмри самата тя. Сериозно ли смяташ да захвърлиш с лека ръка възможността да оплетеш милиардер заради почти гладуващ композитор с огромни емоционални проблеми?

Явно смяташе, защото всичко, което искаше в този момент, беше да завре езика си обратно в гърлото на Томи Брамбърг.

— Хей, приятели? — прошепна тя на Лали и Дейвид. — Имате ли нещо против да затворите вратата?

[1] *Jolie laide* (фр.) — букв. красиво-некрасив. — Б.пр. ↑

[2] *Piece de resistance* (фр.) — коронния номер, черешката на тортата. — Б.пр. ↑

[3] Лимож — град във Франция, известен с порцелана си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ТИПИЧНИ ЗА ЗЛА МАЩЕХА

Книгата беше ужасяващо скучна. Беше започнала доста обещаващо с тази секси малка филмова звезда, пристигаща на Ривиерата. Само че беше взела майка си с нея, за бога! И после се появяваха всички онези скучни хора, които само говореха, говореха и говореха за разни неща, за които на никого не му пука от, да речем, стотина години. Освен това бяха банда сноби, които смятаха себе си за толкова изключително готини и саркастични, че само седяха и се опитваха да важничат пред всички околни. Явно се очакваше от читателя да им се възхищава, но на Отис му приличаха просто на самовлюбени гадняри, от онзи вид, на който се натъкващ без значение къде си; със сигурност не се налага да ходиш до Франция.

Той не можеше да разбере защо Кейтлин е толкова луда по тази книга, при положение, че това бяха точно типа хора, които, ако попаднеш на тях, щяха да се сдържат с нея като с нищожество. Сигурно точно това я караше да се чувства толкова депресирана. Имаше една героиня с наниз перли, падащ по загорелия от слънцето ѝ гръб, което явно трябваше да я направи особено специална. Никол беше името ѝ. Отис никога не беше познавал някоя Никол, която да не е отвратителна снобка.

Той си представи живо едно малко филмче, показващо какво можеше да направи с тази Никол Дайвър и тези нейни перли. *Колко почерняла и високомерна ще бъдеш тогава, бейби, а?* Във въображението му тя приличаше на дамата в онази къща в стил Ню Ингълънд, която му беше дала проклетия крем за лице. Тази мисъл малко го обърка. Противният крем наистина имаше ефект: за първи път от началото на пубертета можеше да намери малко чиста кожа на гадното си лице и предполагаше, че трябва да ѝ е благодарен за това.

Той пренесе образа на Никол Дайвър от дамата с крема върху лицето на Кралицата на пчелите. Накрая заключи с гласа на Пепе льо Пю:

— Сааамо мааалка целувка за твояя Пепеее. — Сложи отворената книга в скута си и направи няколко неприлични движения с таза си.

После я захвърли там, където ѝ беше мястото — на планината боклуци, натрупана около кошчето за боклук на патоците Хюи, Дюи и Луи, която вечно стоеше в неговата стая.

Една гадна приказка.

Лали беше прекарала по-голямата част от изминалите три дни загледана в мраморното покритие на пода на спалнята си или свита в почти ембрионална поза на леглото. Ако приказките наистина се сбъдваха, то трябваше балът Пара Лос Ниньос да е вечерта, в която това да се случи за нея. Тя вманиачено си я припомняше. Спирацията дъха декор. Красивите лица и великолепните дрехи. Звънтенето на кристала, звукът на школувани гласове и тихата музика на първокласната група. И, разбира се, принцът, с който трябваше да заживее щастливо завинаги.

Принцът, който толкова увеси нос при вида на Джесика Ди Сантини в страстна прегръдка с друг мъж.

В този момент Лали си беше пожелала просто да изчезне. Пуф! Като джинът обратно в лампата. Но Дейвид рицарски беше настоявал да я изпрати до наетата ѝ кола. В момента, в който шофьорът беше запалил, тя се бе разкрещяла на горкия човек да даде повече газ. Той натисна педала до дупка и взе разстоянието точно за пет минути. Тя се втурна вътре в къщата и оттогава ѝ беше по-зле от на умиращо куче.

— Оооох. — Лали отново изстена, когато Имелда се вмъкна в спалнята с чай от лайка и препечена филийка, сложени на поднос.

— По-добре ли се чувствате? — Имелда постави подноса в скута на Лали и дръпна завесите на големия прозорец. Следобедното слънце нахлу в стаята. Лали обърна погледа си на другата страна. — Ако искате, ще ги дръпна обратно? — предложи Имелда.

— Не, не, ще ми е от полза малко слънце. Може би и малко свеж въздух.

Имелда отвори вратата към балкона и излезе забързано от стаята. Лали бавно отпи от ароматния чай. Беше изключила телефона в спалнята си, но можеше да чуе звъненето на другите апарати в къщата

и кабинета. Перла ѝ беше докладвала, че всички на света са се обаждали, загрижени за нейното здраве.

Да, точно така. Това, което те наистина искаха, беше да злорадстват. Вече целият град знаеше, че Джейни ѝ е изиграла някакъв гаден номер — някой твърдяха, че Джейни е сипала в шампанското ѝ сънотворно, а други настояваха, че е било отрова в пастета от гъши дроб. И всички бяха чули, че Лали е замерила Толър Керн с храна, макар че за пореден път слуховете надскачаха доста истината: историята гласеше, че Лали е изсипала цялото предястие — гълъб по кралски, суфле от печурки, японски ядливи гъби и трюфели и бейби бяло китайско зеле на чистичката глава на Толър.

Като цяло Лали беше най-веселата новина в града.

Вместо да целуне жабата, тя самата се бе направила на жаба. Унило остави чашата чай настрана. Чу далечното тътнене на входната врата и след няколко секунди Имелда отново се появи в стаята.

— Мисис Лали, един мъж е дошъл да ви види.

— Кажу ми да си върви. Не искам никога повече да виждам никого от този град.

— Не бъди гаднярка, Лорейн. — Томи Брамбърг нахълта неканен в спалнята. — Всемогъщи боже, изглеждаш ужасно.

— Винаги ли трябва да си толкова противно откровен? Ще те убие ли ако изричаш понякога по някоя благородна лъжа?

— Може би. Всъщност никога не съм опитвал. — Той се отпусна на леглото до нея и се облегна на възглавницата. Винаги заемаше лявата страна на леглото, припомни си Лали неочаквано. И в съня си издаваше подобни на въздишка звуци. Ярко си припомни времето, когато беше на деветнайсет: за момент беше почти напълно сигурна, че ако обърне глава, ще види златни къдрици, разпилени по възглавницата на Томи.

— Значи ти и Джесика — спокойно каза тя.

— Може би. — Той ѝ се усмихна накриво. — Значи ти и Ричи Рич.

— Имаш предвид Дейвид? Не. Имах някои надежди, но явно просто съм се залъгвала. Доста пъти ми се е случвало в живота, нали?

— Не се ли случва на всички ни?

— Не знам, мисля, че съм го правила повече от останалите. Имам някаква романтична представа какво трябва да представлява

животът. Всички други може да имат проблеми и неприятности, но аз съм орисана да живея във вълнуващ приказен свят. И накрая до какво ме доведе всичко това? Три дни, без да изляза от банята, прегръщайки проклетата тоалетна.

Томи се разсмя.

— Повечето приказки имат и тъмна страна, замисляла ли си се? Деца биват изяждани от вещици. Малки русалки се превръщат в морска пяна.

— Да, а злите мащехи си получават заслуженото.

Той ѝ хвърли поглед.

— Ти не си мащеха. Не си и зла, ако това намекваш. Така че не тормози сама себе си.

— Да, прав си. Просто съм особено лоша майка. — Лали поклати глава. — През последните няколко дни мислих много за Сиена. За начина, по който я пробутвах на всички онези бавачки и интернати. Това е типично поведение на зла мащеха. Нищо чудно, че ме мрази.

— За сто и двадесети път, тя не те мрази — остро я прекъсна той. — Не можеш ли да набиеш това нещо в главата си? Ако трябва да разбереш нещо, това е, че тя наистина има нужда от теб в този момент.

— Защо точно в този момент?

Той замълча.

— Искам да кажа сега, както и всеки друг път.

Лали се завъртя на една страна, за да го погледне в очите.

— Не, нещо се е променило. Има нещо, което не ми казваш.

Томи си пое отчаяно дъх.

— Хайде, Брамбърг. Изплюй камъчето.

— Исусе, Лал! Не бъди толкова упорита. Нали вече ти казах.

Лали замълча за момент.

— О, боже мой — прошепна тя. — В университета, когато ме нарече баба — не си се шегувал, нали?

Томи се поколеба, после поклати глава.

— Значи наистина съм баба?

— Не трябваше да ти казвам. Сиена ме накара да се закълна в душата си, че няма. Но освен това ми се закле, че сама ще ти каже.

— Което значи, че сте квит. Така че хайде, разкажи ми всичко.

— Добре — съгласи се той. — Имаш тригодишна внучка на име Киара.

Сърцето на Лали подскочи в гърлото.

— Кой е бащата?

— Спомняш ли си онзи конт, с който се виждаше Сиена?

— Онзи измамник, искаш да кажеш — изсумтя Лали.

— Беше напълно права за това. Показа се, че е израснал в Южен Патерсън, Ню Джърси. Семейството му се занимава с добиване на олово там. Сиена остави бебето при тях, когато тръгна на последния си гуляй.

— Имаш предвид, че просто е избягала, зарязвайки детето при тях? — вбесено попита Лали.

— Да не би да ти звучи познато? — Той се изсмя невесело. — Виж, няма да започна да те обвинявам за начина, по който си отгледала Сиена, така че недей и ти да обвиняваш нея. Мисля, че умираше да ти каже, но не беше сигурна как ще реагираш. Предполагам си мисли, че ще се ужасиш от идеята да бъдеш баба. Ще сметнеш, че не подхожда на имиджа ти.

— Това е нелепо.

— Така ли? Сигурна ли си?

Лали не беше сигурна в нищо точно на този етап. Имаше детинското желание да се завие презглава с чаршафа.

— Работата е там, че — продължи Томи — винаги съм чувствал Сиена толкова моя дъщеря, колкото и твоя. Казах ѝ, че може да остави бебето при мен, но и двамата бяхме наясно, че в този период от моя живот това щеше да е лудост. Така че нещата опират до теб, Лорейн.

Лали се изправи в леглото.

— Тези хора, на които е оставила бебето — какви са те? Как мога да ги намеря? Имаш ли телефонния им номер?

— За съжаление го нямам. Но ще ти подсказва как можеш да го намериш — можеш да си побъбриш с дъщеря си. — Томи свали дългите си крака от леглото, стана и извади портфейла си от джинсите. Извади сгънато листче карирана хартия. — Клетъчният ѝ телефон. В Нова Зеландия е около девет часа сутринта, така че ако ѝ се обадиш веднага, може би ще я събудиш. — Той се наведе и целуна Лали по челото. — Яж нещо. Само кожа и кости си.

И излезе толкова рязко, колкото и влезе.

Лали остана да седи съвсем неподвижна на леглото, с подвити под нея крака, стиснала сгънатото парче хартия. Изведнъж беше

огладняла ужасно, осъзна тя. Гладна като вълк. Когато беше болна като малка, майка ѝ, ѝ правеше пилешка супа с фиде Липтън. Можеше съвсем точно да си спомни вкуса ѝ — едновременно някак лек и солен. Натисна интеркома и гласът ѝ прокълтя в цялата къща:

— Имелда, имаме ли пилешка супа с фиде?

Имелда изглеждаше изненадана от желанието.

— Не, мисис Лали. Имам мадридско консоме. Искате ли да ви го стопля?

— Не, наистина искам пилешка супа. Може би няма да е зле да се обадиш на „Плъм Март“ и да провериш дали няма да ни доставят. Най-добре да е „Липтън“, ако имат, ако не — каквато и да е марка.

После се взря в парчето хартия, на което беше написан номерът на Сиена с небрежния ѝ почерк. Неочаквано ѝ стана пределно ясно, че през всичките тези години е преследвала грешната приказка. Една друга, много по-реална, се оформяше във въображението ѝ.

Тя отпи от билковия чай, който междувременно беше изстинал, взе телефона и набра. Сърцето ѝ се сви, когато чу отсреща да се вдига слушалката.

— Да, моля? — Гласът на Сиена беше прегракнал от съня.

Лали затвори очи.

— Сиена? Нена? Здравей, миличка. Мама е.

Щеше да има съкращения; всички в Центъра го знаеха. Единственият въпрос беше кога ще падне брадвата и върху чий врат.

Кейтлин беше около 95 процента сигурна, че щеше да е нейният. Арктически студ се беше наместил между нея и Грейс, за което Кейтлин беше напълно сигурна, че се дължи на намесата на Лали Чандлър. Грейс вече не викаше Кейтлин в кабинета си и не се отбиваше в нейния, за да обсъдят набързо някой нерешен проблем или да ѝ се пооплаче малко от света като цяло. Напоследък любимото ѝ домашно животинче беше Хуанита Боско, другата работеща на пълен работен ден. Този следобед Кейтлин беше забелязала Грейс в мишата дупка на Хуанита, двете приятелски си поделиха парче сладкиш с горски плодове.

Да, всичко беше пределно ясно. Беше само въпрос на време преди Кейтлин отново да започне отчаяно да си търси работа с

подходяща заплата и ценни облаги. Междувременно трябваше да напълни възглавничката си с парички, в случай, че ѝ се наложеше да изкара няколко месеца на спестявания. Нямаше начин да се регистрира в Бюрото по труда — ако някой, когото познаваше, я видеше да влиза в мърлявия офис, това означаваше окончателна социална смърт.

Тя обмисляше всички тези неща докато взимаше Ейдън от репетицията за Процесията на светлината и го караше за втората му среща с детския психотерапевт, д-р Уинтра Коен. Кейтлин беше вкарала Ейдън в субсидирана програма — четири безплатни сеанса при психолог, — създадена с цел да опази децата на низшите класи от бандите. Ейдън не беше член на низшите класи. Фактът, че беше четвърт индиец не го правеше част от някакво малцинство. И въпреки почти професионалния му удар в неотбранявания корем на Ноа Клементе не беше особено застрашен от присъединяване към Сакатите, Кървавите или Северняците.

Но Кейтлин все по-ясно разбираше, че той е нещастен и че тя не може по никакъв начин да му помогне. Може би тази психиатърка щеше да успее да открие причината за това, заровена някъде дълбоко в психиката на Ейдън, и ще намери начин да го разведри.

Кабинетът на д-р Коен се намирал над магазин за вносни индонезийски мебели на Палос Вердес стрийт. Първият сеанс беше с Кейтлин и Ейдън едновременно, като повече от половината мина в попълването на документите, но след това Ейдън беше продължил сам.

Сега Кейтлин го чакаше в тясната чакалня, изрисувана в пастелни цветове. Единствените списания бяха стари броеве на родители. Тя в никакъв случай нямаше желание да чете за всичките милиони начини, по които се беше провалила като родител; така че се настани до прозореца с кръстосани крака, дъвчеше Алтоид, гледаше движението по улицата отдолу и броеше колко ролс-ройса ще минат.

След четиридесет и пет минути, явно точно до секундата, д-р Коен изтика Ейдън обратно в чакалнята и покани Кейтлин в светилището си. То беше поредната изрисувана в пастелни цветове стая — основно викториански момченца, тичащи с огромни хвърчила.

— Усещането ми е, че Ейдън е много депресиран — започна остро д-р Коен.

— Знам. Затова го доведох тук.

Психиатърката се усмихна разбиращо.

— Имам предвид в клиничен смисъл. Той страда от силно чувство на неадекватност и ниска самооценка.

— Знам, че е така. Това мога да го разбера. Само дето не знам защо. Искам да кажа, че постоянно му казвам колко специален и прекрасен е и го хваля всеки път, когато направи нещо хубаво. И много пъти, дори само защото се е опитал.

— Да, сигурна съм, че е така, но причините са много по-дълбоки. Например той има проблем с факта, че баща му липсва от неговия живот.

Кейтлин се напрегна. Не беше споменавала за биполярното разстройство на Рав. Просто мъгляво беше обяснила, че той я е напуснал, след което тя е получила развод.

— Какво смятате, че трябва да направя? — попита припряно тя.

Д-р Коен отново се усмихна. Тя беше театрална брюнетка, облечена в дизайнерски тъмносив костюм с панталон, с акцент стегнат наниз розови перли около врата ѝ. Сан Карлино беше типът място, където психоаналитиците имаха съвсем различни източници на доходи и работеха само за да ги допълват. Съпругът на Уинтра Коен, беше разбрала Кейтлин съвсем случайно, притежаваше широка мрежа от радиостанции.

— Остава ни само още един сеанс — каза тя. — Имам чувството, че Ейдън може да се повлияе добре от медикаментозно лечение. Мога да ви препоръчам отличен психиатър, който да се заеме с него.

— Медикаменти? — Сякаш нещо сграбчи Кейтлин за гърлото. — Мислите, че той има някаква психиатрична болест?

— Депресията е вид психическо заболяване — внимателно обясни д-р Коен.

Кейтлин си представи как Рави поставя чиния треперещо сурово тофу пред гигантския Буда във всекидневната им. Как пропилява хиляди за античен водолазен костюм. Как се свива в ембрионална поза между валмата прах под леглото, хлипайки като бебе.

Ейдън не беше луд. Поне не и по този начин.

— Той няма нужда от лекарства — остро реагира тя.

Уинтра Коен погледна часовника си.

— Знаеш ли какво. Защо не си помислиш по въпроса и ще говорим за това другия път.

Изгонена, Кейтлин се върна бавно в чакалнята.

— Готов ли си да бягаме? — попита тя Ейдън.

Той всъщност изглеждаше доста по-жизнерадостен от обикновено. Поне не влачеше краката си сякаш маратонките му Адидас бяха пълни с мокър пясък.

— Е, харесваш ли д-р Коен? — попита го тя, когато влязоха в колата.

— Не е зле.

— Харесва ли ти да си говориш с нея?

— Да, предполагам. Не просто си говорим. Играем разни игри и други такива. Понякога ме кара да рисувам разни работи.

Ами за мен говорите ли? — умираше да го пита Кейтлин. Хубави неща ли й казваш или лоши? Да не би тя да ти обяснява, че съм причината за всичките ти проблеми, или ти помага да разбереш колко отчаяно се опитвам да ти помогна?

Но той не пожела да каже нищо друго и тя почувства, че няма да е правилно да го насилва.

Известно време се движеха в мълчание, после Кейтлин попита:

— Как беше репетицията? — Процесията на светлината беше ежегодното събитие в училището. На здрачаване в първия ден на коледните пости процесия от ученици, облечени в бяло и носещи дълги запалени свещи, обикаляше из целия стар град и пееше коледни песни на английски и испански.

— Добре беше. С изключение на това, че излезе вятър, който постоянно загасяше всичките ни свещи, така че мистър Ландрос каза, че може би ще ползваме друг вид, който не се гаси толкова лесно.

— Така ли? Хубаво.

— Трябват ми седемдесет и пет долара — неочаквано каза той.

— Леле-мале. За какво?

— За да участвам в Процесията.

— Седемдесет и пет за една свещ?

— Не само за свещи. Трябват и за робата, а и после ще има горещ сайдер и понички. — Той хвърли разтревожен поглед на майка си. — Ти ми обеща, че мога да участвам.

— Да, добре. Не се притеснявай. Просто исках да съм наясно къде отиват всичките тези пари. — Проклетото училище постоянно смучеше мангизи. Допълнителните разходи валяха един след друг.

Като се прибраха, тя инструктира Ейдън да се качи горе и да се упражнява на кларинета (мокрият пясък веднага отново напълни маратонките му). После седна на компютъра, за да провери как вървят продажбите ѝ в e-Bay. Имаше големи надежди за две от нещата — шапка на Къбс, подписана от Сами Соса, и филцова шапка в стил Марлене Дитрих, която имаше нужда само от малко фасониране, за да изглежда като чисто нова. И за двете все още нямаше достатъчно наддавания. Прекара следващите четиридесет и пет минути в сканиране на снимки и писане на съблазнителни описания за оставащите ѝ шапки. Не можеше обаче да се залъгва — нямаше да ѝ донесат кой знае какъв приход.

Какво друго можеше да продаде? Имаше няколко семейни реликви — ветрило от слонова кост, което беше принадлежало на прапрабаба ѝ; потъмнял от времето златен джобен часовник от някой вече незнаен роднина — но с тези неща тя не смяташе да се разделя, освен при крайна необходимост.

Може би някои от бебешките играчки на Ейдън бяха придобили антикварна стойност... или пък нещо от кутията със стари дискове и книги от живота ѝ с Рави, които все още не беше разкарала...

Може би това старо копие на „Нежна е нощта“ все пак струваше няколко долара. Тя написа заглавието в Google и разгледа няколко дузини имена на сайтове, преди да влезе в един: Търси се: Ф. Скот Фицджералд.

Обявата беше от търговец на редки книги в Сан Диего, кратък списък от издания, с които търговецът искаше да се сдобие. Тя кликна на „Нежна е нощта“. Подвързия на книга изпълни целия екран: морският бряг на Ривиерата надничаше иззад няколко високи, яркосини дървесни стволове.

Сърцето ѝ се разтуптя. Светкавично изпрати имейл до търговеца.

Имам копие на книгата с такава подвързия. Само че никъде не пише, че е първо издание. Може ли все пак да има някаква стойност?

За нейна изненада, отговорът дойде почти също толкова светкавично:

Ако наистина има тази подвързия, почти сто процента е първо издание. През трийсетте Скрибнър са маркирали първите си издания с главно А на страницата за авторски права. Моля, проверете. Стойността ще зависи от състоянието. За много добро до прилично — около четиридесет до шейсети пет хиляди долара. Ако копието ви е автентично и искате да го продадете, имаме клиент, който ще бъде заинтересован.

На Кейтлин ѝ се зави свят. *Ще се свържа с вас след малко,* написа тя.

Скочи от стола си и забърза към коридора. Къде, по дяволите, беше оставила книгата? Някъде в кухнята, където се сдобиваше с мазни петна и губеше хиляди долари от стойността си в секунда.

Не, по-зле. Много по-зле. Беше я дала на Отис.

Тя се спря пред вратата на Ейдън. Зад нея се чуваха електронните звуци на видеоигра, вместо несигурните ноти на кларинета.

— Ейди? Отивам до съседите за минутка — извика му тя.

Изтича по буренясалата пътечка и почука на задната врата на семейство Уайн. Бащата на Отис (Франк? Фред?) отвори и се втренчи безмълвно в нея.

— Отис вкъщи ли е? — попита тя.

— Не.

— Знаете ли кога ще се прибере?

— Нямам идея. Сигурно доста късно.

Мамка му! Кейтлин разтегна устни в типичната си приятна кукленска усмивка.

— Наистина съжалявам, че се налага да ви безпокоя, мистър Уайн, но заех на Отис една книга, която в момента много ми трябва. Чудя се дали не е някъде у вас? Може би горе, в стаята му?

— Черната Калкутска дупка? Ако искате, можете да проверите. Но ако можете да намерите собствения си нос там вътре, значи сте просто вълшебница. — Мистър Уайн се дръпна от вратата, за да я пропусне вътре.

Тя влезе ентузиазирано. За първи път я канеха вътре в къщата. Веднага ставаше ясно, че е мъжко обиталище — навсякъде безпорядък и прахоляк, и миришеше на мокри кучета.

— Стаята в края на коридора — насочи я мистър Уайн.

Не беше преувеличил за черната дупка. Стените в стаята на Отис бяха боядисани не точно в черно, а по-скоро в цвят на патладжан, който сякаш всмукваше цялата светлина. Беше толкова разхвърляно, че правеше останалата част от къщата да изглежда почти спартанска. Дори миризмата беше по-лоша тук вътре. На мокри напикани кучета. Обути в мръсни чорапи.

Откъде изобщо да започне да търси? Сред боклуците, покриващи масата и бюрото? Под мръсното неоправено легло?

Инстинктът я насочи към голямата купчина всевъзможни неща, която се беше подпряла като обезкуражен звяр в ъгъла до бюрото. Оказа се права: под някакви смачкани опаковки от чипс успя да намери пастелната корица. Грабна я, избърса я с ръкава си и отвори на страницата с авторските права.

Да, имаше го! Главното А.

— Хей, какво си мислиш, че правиш?

Тя вдигна поглед стресната. Един от по-големите братя-грубияни на Отис беше влязъл в стаята и я зяпаше похотливо.

— Здравсти, аз съм Кейтлин — усмихна му се тя. — Съседката. Дойдох само да си взема едно нещо, което бях дала на Отис назаем. Баща ти каза, че няма проблем.

— Така ли? И какво толкова вземаш?

Какво си мислеше пък този, че е дошла да открадне скъпоценните вещи на Отис ли?

— Само тази книга.

— О, книга. — Тонът му подсказваше, че според него една книга струва по-малко дори от валмата прах по пода. Той отклони погледа си от нея към стаята, разглеждаше я, сякаш я вижда за първи път. Накрая поклати глава с величествено отвращение. — Гледай всичките тези боклуци. Нямам представа откъде изнамира и половината от тях. — Вдигна лъскав червен костюм, оставен на топка в долната част на леглото, и го разпъна с два пръста. — Тъпанарят си мисли, че е Супермен.

— Това не е Супермен — каза Кейтлин, загледана в червената одежда. — Мистър Феноменален е.

— Точно така, той е. Феноменалният тъпанар. — Братът изсумтя и пусна костюма на пода. — Е, смяташ ли да чакаш Отис или какво?

— Не, точно си тръгнах. Взех си книгата, друго не ми трябва. — Кейтлин премина покрай брата, слезе по стълбите и почти залитайки излезе на чист въздух.

Влезе обратно в собствената си кухня и се облегна на плота, опитвайки се да успокои биещото си като барабан сърце. Окей, каза си тя, не е необходимо това да значи нещо. Много хора може да притежават такъв костюм. Преди няколко години почти всяко второ дете се бе появило на Хелуоин в костюм на мистър Феноменален.

Не трябваше задължително да означава, че Отис е човекът, който нахлува в къщите на Колина Линда и насилва самотни жени.

Въпреки това тя реши да се обади на една от връзките си в шерифството на Колина Линда. Нямаше да навреди никому ако го проверяха.

Оказа се, че „Плъм Март“ нямат точно „Липтън“, но имаха супа в консерва „Уолфганг Пакот“ органично печено пилешко месо и домашно приготвено фиде с яйца. Момичето, което опаковаше поръчките, глупава патка, която от немай-къде си беше сменила името от Шарън на Уинона, подаде на Отис алената торбичка, в която консервената кутия се гушеше в удобна хартиена опаковка.

— Това ли е цялата поръчка? — попита той.

— Дамата искаше само това.

По дяволите! Какъв бакшиш щеше да получи за една тъпа консервена кутия със супа? Ако клиентът беше мъж, щеше да бъде различно: мъжете искаха доставка на пакет Уинстън или няколко бутилки изстуден Молсън и за да се реваншират за тъпата поръчка, бяха склонни да плащат два или дори три пъти повече от стойността на сметката. Но женската логика беше: малка поръчка, малък бакшиш.

Той погледна адреса за доставка: 1655 Полайт Чайлд лейн. Разпозна го като адреса на нейно величество, Кралицата на пчелите. Естествено. Беше точно от типа жени, които няма да се замислят, че

доставчиците си разкарват задниците по цялата божия земя, само за да й занесат кутия тъпа супа.

Въпреки това той беше чакал от доста отдавна точно тази доставка.

— Това трябва да ми е последната поръчка — каза той на Шарън-Уинона. — Имам семинар за анализ на риска, преместиха го от вчера за днес.

— По-добре внимавай, Отис. Морти е доста вбесен от начина, по който се измъкваш напоследък. Според мен започва да се замисля дали да не уволни задника ти.

— Така ли, знаеш ли какво? Морти може да целуне задника ми.

Отис вдигна прозореца и подкара колата. Вместо да завие наляво по Алта Виста към жилищната част на Колина Линда, той зави надясно и ускори по крайбрежната улица към собствения си дом. Рязко спря пред къщата и се затича към стаята си.

Маската и малкият златен пистолет бяха в дрешника му, опаковани в платнена торба, която отначало съдържаше доставка на органичен хавайски лук от „Плъм Март“. Оказа се невъзможно да намери маска на Пепе Льо Пю. Явно малкият развратник вече не беше толкова популярен, колкото едно време. Най-накрая се беше спрял на една универсална маска на скункс от един доста извратен сексуален уебсайт за хора, които се възбуждаха като се обличаха в костюми на космати животни.

Поне едно беше сигурно — по света имаше много откачалници.

Той грабна торбата, тренирайки гласа си на Пепе Льо Пю:

— От дъълго време чакам за това, моя маалка петууния.

— Здравсти, Мръвка! Твоята приятелка идва тук да те търси.

Отис подскочи. Брат му, Тими, стоеше в коридора до вратата на стаята му и тъпчеше чипс барбекю като монети в процепа, който му служеше за уста.

— Какви ги приказваш, по дяволите? — попита Отис.

— Готиното парче от съседната къща. Кейтлин. Качи се чак горе в твоята стая. Изглеждаше много разочарована, че те няма вкъщи. Според мен искаше малко екшън.

Отис само го зяпаше онемял.

— Кейтлин е била в стаята ми?

— Не казах ли точно това току-що? Исусе, отпусти си ушите. — Тим доближи празната торбичка от чипс до устните си, наду я и я спуска с един удар.

— И какво каза? — попита Отис. — Трябва ли да ѝ се обадя или нещо друго? Има ли нужда от моята помощ за нещо?

— Проклет да съм, ако знам. Излезе направо в галоп.

Отис обмисли отчаяно тази новина. Защо беше дошла тя? Тим беше задник със свинска наденичка вместо мозък, но може би беше прав, че Кейт е започнала да проявява интерес към него. Лицето му се изчистваше с доста добра скорост, пък и бог му беше свидетел, че винаги беше сто процента на разположение, когато тя имаше нужда от него. Така че не беше напълно изключено постепенно да започне да изпитва някаква привързаност.

Но защо ѝ трябваше да влиза в стаята му? Отис нямаше илюзии по въпроса — тя беше противна дупка. Освен това вонеше — как не беше го забелязвал досега? Сигурно почти беше повърнала, когато беше влязла вътре.

Той никога не беше ѝ позволявал да се качва горе, никога, никога. Ако си беше вкъщи, щеше да успее да я спре.

Изрита чифт въргалящо се на пода бельо и изприказва цяла поредица мръсотии, отправени към въздуха, към стаята сама по себе си и към целия лайнян свят изобщо.

После стисна по-силно торбата от лука. Беше излъгал Шарън-Уинона, че трябва да ходи на занятието по анализ на риска. Този курс го беше завършил още миналата година — получил беше мизерното С минус, защото професорката беше противна дърта кучка, която все си го изкарваше на него. И все пак курсът му беше полезен. Изучаването на принципите за определяне на риска беше му дало и развило до съвършенство идеята как да си отмъсти на всички проклети кучки и надути сноби и кралици на пчелите, не само заради себе си, но и заради Кейтлин.

Анализът на риска беше сравнително просто нещо — когато имаш бизнес план, започваш да измерваш вероятността разни неща да се объркат и съответно взимаш мерки да го предотвратиш. Например в настоящото му начинание високорисковите фактори включваха: кучета, редовни посетители от мъжки пол, прислужници, които живеят в къщата и стаите им са на същия етаж като господарската спалня, и

жени, които те заговарят, докато доставяш поръчката им — онези, които се опитваха да завържат привидно приятелски отношения с по-нисшестоящите.

Нискорискови бяха жените, които никога не си правеха труда дори да забележат неговото съществуване. Онези, които се държаха, сякаш беше невидим.

Той беше определил Кралицата на пчелите като средно висок риск. Тя нямаше кучета, нито пък котки, а стаята на прислужницата ѝ беше не само на друг етаж, но и в съвсем различно крило. И беше почти сигурен, че никога не е бил регистриран, дори само като изписукване, на екрана на нейния радар.

Но пък, от друга страна, имаше един недостатък — и то голям — щеше да бъде съвсем типично за нея да си покани някой мъж за през нощта, а в такъв случай на него щеше да му се наложи да се оттегли напълно и още по-лошо, ако не разбере навреме, щеше да се забърка в сериозни неприятности.

Но принципите на анализ на риска постулираха, че колкото по-голяма е наградата, толкова по-голям риск си струва да поемеш. А удоволствието от унижението на Кралицата на пчелите щеше да е голямо — едно духане, компенсиращо отчасти купчината лайна, която представлява живота му.

А бонусът беше, че тя, както тези преди нея, сигурно щеше да допъзли при Кейтлин да ѝ плаче на рамото в онзи неин Център за помощ. Той не може да сдържи кикота си. Ако само Кейт знаеше колко много работа ѝ прехвърля, щеше да бъде наистина очарована!

Достатъчно развеселен от тези мисли, той праметна торбата през рамо и забърза към колата.

Стигна до Полайт Чайлд лейн за по-малко от девет минути. Паркира на четири пресечки от къщата, махна стиропоровата слива от антената, после изтича обратно до голямата розова къща, понесъл торбата със супата в едната ръка, а с другата — праметнал неговата през рамо. Беше пропуснат от домофонна уредба през портите и приятна филипинка му отвори вратата.

— „Плъм Март“, добър ден, госпожо — поздрави той провлачено. Сякаш са приятелчета. Също като Уди, каубоя от Играта на играчките^[1] — Извинявайте за закъснението. Днес сме особено натоварени. Сигурно има нещо по-особено във въздуха. — Изхили се

дружелюбно. После уверено мина покрай камериерката и влезе в къщата. — В кухнята, нали?

Стана точно както Отис беше абсолютно сигурен, че ще стане — тя не му каза нищо, просто влезе след него. Той остави розовата като неузряла слива торба на кухненския плот и ѝ подаде сметката. Прислужницата му подаде две двайсетачки, без изобщо да я погледне.

— Благодаря ти — каза му тя меко, — можеш да задържиш рестото.

— Аз благодаря, госпожо. Случайно да бихте била така добра да ми позволите да използвам тоалетната? Беше ужасно натоварен ден и досега няха такава възможност.

Жената се поколеба само за момент.

— Да. Надолу по коридора.

Беше кенефът на прислужниците — не си и беше представял, че напудрената тоалетна за гости се полага на такива като него. Той изпразни мехура си, напълно наясно, че може да няма такава възможност дълги часове напред. Вдигна си ципа, после се появи набързо в кухнята, където камериерката вече беше достатъчно заета с отварянето и притоплянето на консервата супа.

— Благодаря много, госпожо. Пожелавам ви приятен следобед.

Както той очакваше, тя го остави сам да намери пътя си на излизане.

Което съвсем го улесни, след като отвори и шумно затвори външната врата, да се вмъкне в някакъв шкаф за палта и да кюта там, тих като статуя.

[1] „Играта на играчките“ — анимационен филм на студио Пиксар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

В СТИЛ НЕУСТРАШИМО БОНД МОМИЧЕ

Лали се стресна от съня си. Беше облечена в пуловера си Джуси Кутюр вместо в пижама, а в стаята беше тъмно като се изключи млечната пътека лунна светлина, проникваща през прозореца с изглед към залива. Колко ли дълго беше спала?

Натисна копчето на лампичката на будилника си: единайсет и четиридесет и пет.

Струваше ѝ се, че е затворила очи само за миг още докато беше светло. Припомни си следобеда. Телефонното обаждане до Сиена, която почти ѝ затвори — на Лали ѝ отне петнайсет минути извинения, убеждаване, придумване, преди Сиена да ѝ разкаже всичко за Киара и малко неохотно да даде съгласие Лали да отиде да я види. Бяха приключили разговора... е, не точно сдобрени: Сиена все още беше сърдита и саркастична. Но в стената помежду им се беше отворила дупка и Лали беше твърдо решена да продължи да я разширява.

Скоро след това Имелда ѝ беше донесла пилешката супа, която тя изгълта, заедно с изсъхналите препечени филийки и изстиналия чай. Имелда помоли да отиде при сестра си за през нощта и Лали ѝ разреши. После се беше облегла назад, казвайки си, че само ще подремне мъничко.

И някак си бяха мината осем часа.

Някаква сянка се приближи към леглото откъм лявата му страна, точно на лунната пътека. Лали почувства тръпка на тревога.

— Кой е там? — попита тя.

Сянката се приближи още и се надвеси над долната част на леглото.

— Имелда?

Лали включи лампата и изпищя от страх. Беше непознат мъж и беше облечен в костюм на някакъв герой от анимационен филм. Или по-скоро, само с главата на костюма, във формата на животно с голям перчем — явно скункс, ако се съди по бялата ивица.

— Бонсоар, маалкото мии цвееете — каза ѝ той.

Френски акцент? Имаше само едно разумно обяснение — все още спеше.

После осъзна, че той държеше нещо. Беше нейният откраднат златен пистолет!

Сега вече беше убедена, че сънува. Французин с маска на скункс и с нейния златен пистолет. Трябваше да се обади на бившия си психоаналитик, Ърв Шей, и да му го разкаже. Той беше стар фройдист — щеше да се занимава цял ден със символизма в съня ѝ.

Тя здраво стисна очите си. Проблемът беше, че когато ги отвори, символът все още си стоеше там и то в плът и кръв. На всичкото отгоре се приближи с една крачка. Тя усети лек полъх откъм неговата страна, който поразително много миришеше на лучената торта в Кафе Сайн.

— Кой си ти? — попита тя с дрезгав глас.

— Аж шъм твоя Пепе, малкооо мое цвееете. Мисля да сее позабавляваме малкоо, oui, ma cherie^[1]? — Той издаде отвратителен звук със свитите си устни, сякаш целува някого.

— Va te faire foutre, trou de cul! — направо изплю Лали.

— Какво каза?

— Ха, знаех си, че не си наистина французин. — Лали кръстоса ръце триумфално. — Казах да ходиш да се чукаш, задник такъв!

— Млъквай, Кралице на пчелите! — кресна той.

Тя отново изписка от страх и се сви колкото може по-назад към възглавниците си. *Защо я беше нарекъл Кралица на пчелите?* Това ли трябваше да представлява той, пчела, а не скункс? Объркването правеше всичко още по-ужасяващо.

— Откъде взе пистолета ми? — прошепна.

Той отново обърна на гнусния си френски акцент.

— Хуубавия ти маалък пистолееет. Тоолкова го обичааш, а? Шега ще миии покажеееш колкооо много.

Той го тикна под носа ѝ. Тя бързо го сграбчи и несигурно го насочи към него.

Той се изсмя рязко.

— Какво си мислиш, че ще направиш с това? Няма патрони, тъпа кучко такава. — Явно отново беше зарязал гадния си акцент.

Разбира се, че пистолетът не беше зареден. Никога не беше го зареждала — той беше просто предмет на изкуството. Лали го запрати

по маската на скункса. Нападателят лесно го отклони и той се удари в покритите с огледала гардероби.

Окей, не се паникьосвай, каза си тя сама на себе си. Мисълта я накара да се сети: *паникбутон!* Беше на секюрити панела от другата страна на леглото: Ако натиснеше червения паникбутон, автоматично щеше да извика полицията. Тя скочи към него.

Скунксът грубо я избута обратно.

— Няма начин!

— Connard^[2]!

— Казах ти да млъкваш! — Той се пресегна за нещо, оставено на един от украсените с пискюли столове. — Виждаш ли това? — Беше нож с дълго назъбено острие. — Нека да си изясним нещата. аз съм шефът тук. — Той показно рязна въздуха, което злоещо напомни на Лали за уреда Слайс-о-Меджик, който баща ѝ беше рекламират за известно време.

Това трябваше да бъде кошмар.

— Какво искаш? — проплака.

Скунксът направи няколко крачки назад, дотам, където беше паднал пистолетът, и го изрита към леглото.

— Добре, ето какво искам. Ще си вдигнеш задника от това легло. После ще свалиш всичките си дрехи и заедно ще видим колко по-точно обичаш безценния си малък пистолет.

Лали започна бавно инч по инч да се смъква от леглото.

— Хайде, мърдай! — Той я заплаши с още един Слайс-о-Меджик замах.

Нещо странно се случи изведнъж с Лали. Тя вече не беше в спатията си; беше в онова студио във военен стил в корейската част на Л.А., в което тренираше за ролята на Присила Мъч в „Лесно е да умреш“. Ето го инструкторът ѝ, Лий-Куан Ян, безмилостен черен колан, който я измъчваше, наричаше я мекотело, казваше ѝ, че има макарони вместо ръце, кашкавали вместо крака и изобщо използваше всички познати му храни, за да я обижда, докато тя не се научи да ритне достатъчно високо и силно, че да може да ритне главата на Роджър Мур и от двете страни с едно вдигане на крака.

Точно това направи и сега. Наведе се към пистолета; но вместо да го вземе, сви тяло, а после го разгъна бързо и с всичка сила.

— Кий-оп! — извика тя и изпъна крака си за ритник.

Вече не беше на двайсет и пет. Отдавна не можеше да ритне толкова нависоко, колкото беше главата на скункса. Петата на босия ѝ крак закачи ръката му, която не размахваше нож, точно под рамото.

— Уа! — извика той, повече от изненада, отколкото от болка. И направи крачка назад.

Инстинктивно, Лали протегна крак под неговите. Той падна тежко на задник и този път изрева от болка.

Тя се обърна и избяга от стаята. Хвърли се надолу по стълбите, като се спъна малко на най-долното стъпало. Петата, с която беше ритнала, я болеше зверски. Дали я беше счупила? Не можеше да се занимава с това точно сега. Изправи се и с нещо между бягане и накуцване се отдалечи колкото бързо можеше.

Чак когато се намери в салона, осъзна, че се е насочила към задната част на къщата, вместо към предната. Идиотка! Можеше да излезе през френските прозорци, но това щеше да я заключи във вътрешния двор. По коридора и през библиотеката щеше да излезе на басейна, но това пак щеше да я докара до двора, а в къщата при басейна щеше да е като в капан.

Стаята на Имелда! Там имаше прозорец, който гледаше към сервизната алея, а тя, на свой ред, излизаше на улицата. Лали започна да бяга — куца към сервизното крило. Като зави зад ъгъла, сърцето ѝ спря. Ето го и него, стоеше в другия край на коридора!

Как, по дяволите, се беше озовал там? Материализирал се беше направо от въздуха ли?

Това не беше той, осъзна тя изведнъж. Беше само проклетия тотем, който си беше купила от Ванкувър миналата пролет. Трябваше да бъде оригинал на индианците инуити, но се оказа, че е просто боклук за туристи, така че тя го беше завряла в сервизното крило и го беше забравила. В сумрака беше объркала изрязаната орелска глава на върха с маската на скункс.

Почти се засмя от облекчение.

Нещо се счупи в кабинета. Тя подскочи и сърцето ѝ отново започна да думка с всичка сила. Прозорците на приземния етаж имаха бронирани стъкла, спомни си тя. Дори каратистки ритник с ненаранена пета нямаше да може да ги разбие.

Единственият ѝ шанс беше да се добере до друг секюрити панел. Имаше един долу в гимнастическия салон, до който можеше да стигне

по задното стълбище в края на сервизния коридор. Тя закуцука към него, колкото се можеше по-тихо. Проклетата пета — чувстваше се сякаш върви по натрошени стъкла.

Отвори вратата към стълбището и внимателно я затвори зад себе си. Потърси ключа за осветлението и бавно заслиза надолу, като поставяше краката си един пред друг, колкото по-безшумно е възможно. След това включи осветлението в салона.

— О, по дяволите! — измърмори Лали.

Секюрити панелът беше на стената до сауната и някакъв пълен идиот беше избутал тренажора, така че да го затисне. След това си спомни, че пълният идиот беше тя самата — след една мъчителна тренировка на него тя беше се отказала от фитнеса като заяви, че мрази проклетото нещо и накара Ръсел да го разкара от пътя ѝ.

Тя изкуцука през пречещите ѝ тежести и екипировка и започна да буца тежкия тренажор. Отначало той отказваше да се помръдне; после започна да поддава с оглушително скърцане.

Веднага се чуха стъпки над нея. Тя замръзна: беше въпрос само на секунди преди скунксът да намери предното стълбище, което водеше право тук.

Беше права, ето го и звукът на слизащи по стълбите крака. А тя все още не можеше да се добере до паникбутоната — бутането на тренажора беше успяло единствено да го наклони още повече към панела. Огледа се за някакво оръжие. На пода имаше малка стоманена тръба, от тези, за които закачаха еднопаундовите тежести. Не беше кой знае какво, но все пак беше по-добре от нищо. Сграбчи я и се скри, легнала по корем върху малка купчина гимнастически дюшеци.

Вратата в срещуположния край на залата се отвори. Лали чу стъпки, приближаващи се през голямото помещение. Сърцето ѝ се удряше толкова силно в гърдния ѝ кош, че тя се учудваше, че преследвачът ѝ не може да го чуе.

После успя да види отражението му в едно далечно огледало. Почти ахна. Беше си махнал маската на скункс: Едва сега осъзна, че си беше представяла, че лицето му ще е гротескно деформирано под маската, като на фантома от операта. Но той беше просто обикновено младо момче. Малко прекалено дълга руса коса. Доста лоша кожа.

Всъщност, изглеждаше ѝ смъртно познат.

Той се спря. По момичешки сложи ръка на устните си, докато погледът му сканираше далечния край на гимнастическия салон. Спря се на изкривения на една страна тренажор. Доближи се до него и започна да го разглежда. После погледна към вратата на сауната до него.

Точно така, безмълвно го подкани тя. Продължавай, провери в сауната.

Той се приближи, опита бравата и сякаш малко се изненада, когато тя поддаде безпроблемно. Внимателно отвори вратата и надникна в тъмнината вътре.

Лали изскочи иззад дюшеците.

— Кий-оп! — извика отново и го блъсна с пълната сила на цялото си тегло. С писък той се плъсна вътре в сауната.

Тя затръшна вратата след него и я залости със стоманената пръчка.

— Хей! Хей, пусни ме! — Той започна да блъска по вратата и да насилва бравата. — Отовори проклетия килер!

— Не е килер, сауна е. Така че просто се отпусни. — Лали включи отоплението и завъртя термостата на максимум. — Затова се използва.

Той продължи да блъска и да крещи.

Болката изгаряше нетърпимо крака ѝ. Тя докуцука до кухнята, уви малко лед в една кухненска кърпа и го притисна към насинената си пета. Трябва да се обадя на полицията, помисли си тя и се протегна за телефона.

Преди да успее да набере, звънецът на входната врата иззвъня. Тя подскочи изнервено и натисна бутона на интеркома.

— Кой е?

— Шерифско управление на Колина Линда. Всичко наред ли е там вътре?

Да не би все пак да беше успяла да натисна паникбутона?

— Мисля, че е най-добре да влезете — каза тя и пропусна колата през портите.

Опъна разбърканата си коса във висока опашка и я хвана с ластиче. После се насочи към входната врата и отвори на двамата заместник-шерифи.

— Добър вечер, полицаи — посрещна ги тя. — Радвам се, че сте тук. Имам нещо, което може и да ви интересува.

И разтърси конската си опашка в стил неустрашимо Бонд момиче.

[1] Oui, ma chérie (фр.) — да, скъпа моя. — Б.пр. ↑

[2] Connard! (фр.) — глупав идиот, тъпанар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЗНАЕШ ЛИ, ИМАМ ЕДИН САМОЛЕТ

Един съсед, на четири пресечки от нея, беше се обадил за колата на Отис.

Той беше архитект на име Врийлинг, който живееше в прецизно изпълнено имение с красиви колони, собствен дизайн. Като излизал по-рано тази вечер, за да отиде на Риголето, естетическото му чувство било накърнено от гледката на скапана стара таратайка, загрозяваща чистия му тротоар. За още по-голямо негово раздражение, отвратителното нещо било все още на същото място, когато се върнал от операта малко преди полунощ. Веднага заподозрял, че колата принадлежи на готвача на съседите му, с които от години имал вражда заради райските им птици и неприятния им навик да оставят лепкави купчинки върху полирания му циментов покрив. Така че се обадил на шерифа, настоявайки обидната кола да бъде махната оттам.

Заместник-шерифите задействали полицейската машина. Открили, че колата принадлежала на някой си Отис Уайн, име, което било изникнало още веднъж по-рано същия ден — някаква жена, свързана с Университетския кризисен център по изнасилванията, се обадила да ги посъветвала го проверят във връзка с нещо, което полицията напоследък била започнала да нарича *нападенията на супер героя*. Изпратили кола до дома на семейство Уайн, но Отис не си бил вкъщи, а едно обаждане до „Плъм Март“, където той работел, ги осведомило, че си е тръгнал от работа по-рано същия ден. Заместник-шерифите успокоили опънатите нерви на мистър Уайн и му казали, че ще се върнат друг път.

Но ето че малко по-късно колата на Отис Уайн се появила в един от най-шикозните квартали в града. Един от служителите получил прозрение: Накарал в „Плъм Март“ да проверят доставките, които Отис е поел през деня в този квартал. Имало само една: Чандлър, 1655 Полайт Чайлд лейн. Поръчката била взета в един нула шест следобед.

Така че двама заместник-шерифи отишли на този адрес и натиснали копчето на домофонната система при входната порта. Вътре намерили истерично колежанче, заключено в единична сауна, придобило цвета на полуизпечена пържола и горящо от желание да изпее на ченгетата абсолютно всичко, извършено от него през последните няколко месеца.

Още веднъж Лали Чандлър се превърна в знаменитост. Историята — *бивше момиче на Бонд побеждава насилник с хватки от карате* — беше публикувана първо в местния „Куриер“, откъдето бързо се разпространи в националните медии. „Тайм“ и „Нюз уийк“ отпечатаха нейни снимки как размахва златния си пистолет. Тя демонстрира ритниците си в шоуто на Опра, появи се заедно с едновременния си партньор Роджър Мур при Летърман и беше гост звезда в *Закон и ред: умисъл за престъпление* в ролята на бдителна гражданка.

Още веднъж, където и да отидеше бляскаха светкавици. Още веднъж телефонът ѝ не спираше да звъни през целия ден и през по-голямата част от нощта.

Когато Перла обяви по интеркома — Някакъв Бари Люис от Фондация Клементе? Лали вдигна разсеяно слушалката.

Млад мъж с нежен глас я информира, че мистър Клементе е гледал нейното интервю в *Добро утро, Америка*, в което тя споменавала, че е влязла в борда на Университетския кризисен център по изнасилванията. Би ли желала да обядва с мистър Клементе, за да обсъдят подкрепата, която Фондацията може да окаже на Центъра?

— Разбира се, може да уточните подробностите с моята асистентка. Тя се занимава с графика ми. — Лали прехвърли нежния глас обратно на Перла и отговори на друго обаждане.

Силата на пресата. Как да не я обожаваш! — помисли си Джесика.

Жълтата страница на Сан Карлино куриер беше публикувала годишната си страница с фотографии от Благотворителния нощен бал Лос Ниньос в помощ на бедните в Колина Линда една седмица след

самото събитие. Най-голямата и ярка снимка тази година беше отделена за Сандра Бълок, Клинт Ийстуд и Майкъл Йорк, хванати как безметежно клюкарстват. Втора по големина и разположение беше фотография на местния филантроп Дейвид Клементе с ръка, собственически обгръщаща раменете на домакиня от Колина Линда Джесика Ди Сантини. Размазаната фигура на висок, рошав мъж, почти извън кадър, застанал зад нея, не беше идентифицирана.

Четири дни след като се беше появил снимковият материал тя седеше на приземния етаж на историческата сграда на съда на Сан Карлино (построена през 1814; разрушена от земетресение през 1843; отново построена на оригиналното си място през 1868). Майкъл се беше настанил отсреща на грубо изсечената конферентна маса, горящ от желание да ѝ угоди повече от домашно кученце. Беше ѝ се обадил по телефона веднага след материала в „Куриер“, гукайки колко прекрасно била изглеждала и как се радвал, че са се намерили с Дейвид.

— Той е невероятен човек. Фантастичен. Винаги съм му се възхищавал.

Хванах те! — помислила си беше тя. Докато смяташе, че тя има влиянието, което ѝ даваше връзката с милиардер, член на борда на болницата Мишън мърси, той нямаше да промени издръжката си.

И излезе права. Адвокатът му в момента представяше искането му за преразглеждане на издръжката: Намалението с 65 процента, което отначало щеше да иска Майкъл, чудодейно се беше превърнало в 15-процентово.

Адвокатът на Джесика, Оливър Дич, сплете пръсти над конферентната маса и изпука звучно кокалчетата си.

— Клиентката ми е готова да приеме 12,5 процентно намаление на издръжката, ако доктор Ди Сантини се погрижи за всички предстоящи зъболекарски услуги и всички летни лагери на децата.

Майкъл пребледня, но продължи да се усмихва. Посъветва се шепнешком със собствения си адвокат, после кимна:

— Добре, мога да го преживея.

Джесика беше въодушевена. Без главозамайващата сума за бракети и космическите цифри за тенис лагерите на Роуън можеше поне да излезе начисто. Или дори на малка печалба.

Прекараха още дваайсет минути в изглаждане на останалите дребни подробности от споразумението. След това, когато всички процедури приключиха, всички излязоха под топлия декемврийски дъждец. Влагата охлаждаше лицето на Джесика като че ли беше лято. Само пластмасовият Дядо Коледа и северният елен, настанени между две палми от Канарските острови покрай пътя, лекичко загатваха за сезона.

— Радвам се, че най-накрая се разбрахме с добро — каза Майкъл. — Много бих искал да си останем приятели! Заради доброто на децата, ако не за друго.

— Сигурна съм, че можем — отвърна Джесика. Странно, но вече изобщо не чувстваше Майкъл близък. Кога беше се появила тази глупава малка бръчка между очите му? И винаги ли беше имал навика да си прегърбва лявото рамо по този начин?

— Е, как е майка ти? — попита я той.

— Добре е, благодаря. Има си ухажор, един мъж от нейния комплекс, който ѝ носи собственоръчно набрани ягоди. Това я задържа малко повече в настоящето.

— Ухажор. Това е супер. — Той се засмя доброжелателно.

И аз си имам, искаше ѝ се да изкрещи. Мислите ѝ отлетяха към последната неделя вечер. Беше я прекарала с Томи в леглото, до което гореше свещ с малинов аромат, приборът се разбиваше някъде долу, а ръцете му с дългите си силни пръсти предизвикваха в тялото ѝ усещания, непознати досега. Тя обожаваше да открива разни неща за него: че поддържа дома си изненадващо чист; че двата му Оскара (за филмова музика) са сложени в тоалетната, не заради иронията, а защото случайно паснали в нишата над водопроводната тръба; че той обикновено държи телефона си изключен.

Джесика почувства прилив на лудо щастие.

Не можеше да продължи дълго. Вътре в себе си беше сигурна в това. Бляскавият свят на международната култура вече беше започнал да привлича Томи обратно. Беше приел предложение, което щеше да го заведе в Сеул през март, а цяло лято щеше да прескача от един на друг музикален фестивал — Върмонт, Шотландия, Чехия. Докато той преминава през света като плосък камък по водата, тя щеше да бъде тук, в Сан Карлино, и щеше бляскаво да кара децата си на рождени дни и бар мицвах, да ходи на обяди за набиране на средства за борба с

церебралната парализа и да се бори с листните въшки по розите в градината.

Но не ѝ пукаше. Точно в този момент единственото важно нещо беше кога ще може да се върне обратно в леглото му.

Осъзна, че Майкъл ѝ беше казал нещо.

— Извинявай, какво каза?

— Казах, че си спомням роклята, с която беше облечена на онази снимка в „Куриер“. Винаги е била една от любимите ми. Изглеждаше зашеметяващо.

— Благодаря — отговори му тя.

Той се засмя сякаш с неудобство.

— Виж, въъ... Бордът на Мишън мърси се среща другата седмица за ревизия на различните департаменти. Надявам се да увеличат финансирането на моя. Неврологията винаги е била доведеното дете на тази болница и аз ще съм много щастлив, ако това се промени. Така че може би следващия път, когато се видиш с Дейвид, може да му кажеш няколко думи.

— Разбира се, Майкъл — каза Джесика ухилена. — Когато видя следващия път Дейвид с удоволствие ще му говоря по въпроса.

Тя, разбира се, нямаше никакво намерение да се вижда с Дейвид Клементе скоро, а най-вероятно и изобщо никога. В някакъв момент Майкъл също щеше да го разбере и сигурно щеше отново да се опита да я изкорми финансово. Днешното споразумение ѝ беше оставило малко време да си поеме дъх, но беше наясно, че трябва да се върне отново на работа. Може би адвокатски кабинет в някоя голяма търговска сграда — щеше сама да си определи часовете и да си остави свободно време за Роуън и Алекс.

Целта беше никога повече да не зависи от прищевките и благоразположението на Майкъл Ди Сантини.

Майкъл отвори вратата на ягуара си.

— Радвам се, че се видяхме, Джес. — Наведе се да я целуне по бузата.

— Аз също, Майк — отвърна тя. Но мислите ѝ вече се връщаха към стаята над блестящото море.

— Трябва да ти направя едно признание — каза Дейвид. — Дълго време те мислех просто за поредната дама от обществото. Жителка на Колина Линда, чиято единствена цел е да пазарува, като всички онези призрачни жени, с които Сузана излизаше.

— Значи трябваше да ритна в главата потенциален насилник, за да те накарам да промениш мнението си?

— Всъщност, не го промених тогава.

— Не ли? — Лали повдигна вежда.

— Не. Беше когато започна боя с храна на бала Лос Ниньос.

— Боже господи! — Лали се цапна с ръка по челото. — Дори не ми говори за това. Толкова е нелепо. Държах се като десетгодишна.

— И точно това беше прекрасното. Не мога да ти кажа колко скучни вечери съм изстрадал, които е можело да се подобрят ако само някой замери с печен картоф някой друг. На практика мисля че на всяко официално събитие, изискващо черна папийонка, трябва да е задължително да се хвърля храна.

— Добре, ще го запомня — разсмя се Лали.

Беше втората им среща. Първата беше обяд във Файв Крейнс, уж да обсъдят сътрудничеството на Фондация Клементе и Кризисния център. Лали беше отишла с мисълта, че ще обядва със съответните членове на борда и изпълнителни директори, с или без Дейвид.

Но метр д'отелът я беше превел покрай по-големите маси до една закътана масичка за двама в дъното точно при огромния прозорец с изглед към океана. Дейвид седеше сам. Беше я поздравил почти срамежливо. И от началото беше малко стегнат, проточи избора на вино прекалено дълго, странно настоявайки за нейното мнение зад избледнялото меню. След първоначалните общи приказки Лали се усети, че разказва историята на вълнуващото си преживяване, украсявайки я само толкова, че да звучи колкото се може по-смешно. Категорично беше подчертала, че цялата работа не включва никакво особено безстрашие от нейна страна.

— Просто инстинкт и малко късмет — обяснила бе небрежно. — Ако трябва да бъда честна, едва не умрях от страх.

В отговор Дейвид ѝ разказа как го обрали с пистолет в Ню Хейвън още като студент в Йейл. Предал портфейла и часовника си и крадецът избягал, захвърляйки пистолета си.

— Оказа се, че бил фалшив — обясни й Дейвид. — Обичайният модел за украса. Почувствах се като пълен нещастник и страхливец.

И двамата се разсмяха от сърце на това. Ледът беше разчупен. Започнаха да си говорят толкова спокойно, сякаш продължаваха разговор, който са водили през целия си живот.

След като бяха изяли предястията си, а той все още не беше отворил нито дума за бизнес, на Лали най-сетне й просветна: беше среща под прикритие! Интересът му към Кризисния център е бил, поне донякъде, уловка. Също като нейната уловка, с която се опита да го примами на катастрофалното си парти за обучението на коренните жители.

Тя се разсмя на глас.

— Какво? — усмихна се той.

— Нищо, просто си прекарвам много добре.

На секундата й се прииска да си прехапе езика. Беше прекалено прямо изказване за първа среща.

— Радвам се. — Лицето му грейна. — Защото аз също се забавлявам.

Те продължиха да си говорят, накланяйки се несъзнателно все по-близо един към друг, докато челата им почти започнаха да се докосват. Преди да осъзнаят, тълпата обядващи се беше разпръснала, а сервитьорите започнаха да зареждат масите за вечеря. Първите подранили клиенти започваха да пристигат, когато те най-сетне се отърсиха от вгълбеността си един в друг.

— Предполагам, че тази маса ще им трябва — каза Дейвид.

— Предполагам, че си прав — отвърна Лали.

Той плати сметката и двамата излязоха на Китредж стрийт.

— Стана ли пет? — попита Дейвид. — Хайде! — Той я хвана за ръката и бързо я поведе към Мишън стрийт.

Процесията на светлината *Луминария* беше тръгнала. Парадът облечени в бяло деца изглеждаше почти призрачен в здрача; на лицата им, осветени от блещукащите пламъчета на свещите, имаше изражение на спокойно и уверено благоговение. Пееха „Елате, всички вярващи!“ на английски и испански, гласовете им се разминаваха един с друг и се сливаха в едно цяло — не в такт, но величествено.

Всяка година Лали обмисляше да дойде да гледа процесията. Но всяка година беше прекалено заета с приготовления за съответното

социално събитие, което трябваше да посети същата вечер.

— Невероятно е! — прошепна.

— Нали? Това винаги е било едно от любимите ми неща в този град. Каквото и да става, винаги правя всичко възможно да присъствам.

Те продължиха да пляскат с ръце и да гледат, докато и последният призрак в бяла роба не се изгуби от поглед. И тогава Дейвид я помоли да вечеря с него на следващия ден.

Тя се радваше, че я покани в дома си, а не някъде навън. Още по-доволна беше, че вечеряха в задушевен, покрит с купол солариум, вместо в банална официална трапезария. Храната беше вкусна, но Лали почти не ѝ обърна внимание. Беше прекалено заинтригувана от разговора, който отново тръгна без никакви усилия.

Неочаквано обаче се получи неловка пауза. Дейвид си играеше със столчето на чашата си за вино.

— Разводът ми приключи вчера — каза той най-накрая.

— О! Не знам дали да ти съчувствам или да те поздравя?

— Всъщност нито едното, нито другото. Между нас всичко беше свършило отдавна. Сега просто го направихме официално. Дори не знам защо отворих темата. — Още една пауза, след която той се прокашля, за да прочисти гърлото си. — За Коледа. Ще прекарам празниците в къщата си в Барбадос. През част от времето Ноа ще е мен, сестра ми и семейството ѝ също ще бъдат и, ами... Искаш ли да дойдеш?

— О...

— Не е необходимо да спиш с мен. Може да си имаш отделно бунгало.

— Не това е проблемът — поясни бързо тя. — Работата е, че имам други планове.

— Да, разбира се, трябваше да се сетя. Сигурно си заета още от юли.

— Всъщност, не. Този ангажимент ми изникна съвсем наскоро. С огромно удоволствие бих прекарала Коледа с теб, наистина, но отивам в Ню Джърси.

— По дяволите! Как бих могъл да конкурирам бляскавия и забавен Джърси...

Тя се изкиска.

— Е, ще ми кажеш ли какво има там или ще трябва да гадая?

— Семейни истории. Имам, ами... — Лали си пое дълбоко дъх.

— Отивам да видя внучката си.

— Имаш *внучка*! — Той я зяпна изненадано.

Тя кимна.

— На три години. Не знаех за нея съвсем доскоро. Бях в лоши отношения със собствената си дъщеря. От известно време бяхме спрели да си говорим. Грешката обаче е моя, всичко стана заради моя глупав инат. — Лали замълча за кратко; после думите започнаха да се изливат сами от устата ѝ. — Дъщеря ми, Сиена, родила преди три години от някакъв, който обикаля цяла Европа и твърди, че е италиански конт, но всъщност се оказа, че е от Саут Патерсън, Ню Джърси. В момента родителите му се грижат за бебето. Изглеждат ми много мили хора; говорих с тях няколко пъти. Сиена оставя бебето при тях, когато тръгне да митка някъде по света. — Лали се усмихна напрегнато. — Не мога да я обвинявам за това. Абсолютно същото правех аз с нея, когато беше малка.

Дейвид мълчеше и гледаше надолу към масата. Какво ли си мисли? — зачуди се Лали. Дали точно сега му хрумваше, че тя не е толкова млада, колкото изглежда? Дали не пресмяташе, че може да избира между жени на двацет или трийсет и нещо, така че защо да си губи времето с някаква, която е не само на доста над четиридесет, но и баба на всичкото отгоре?

Той вдигна поглед с палава усмивка на лицето.

— Защо ще чакаш чак до Коледа? Това е чак след три седмици?

— Ами... — проточи Лали. — Трябва да си запазя билети. По това време на годината е трудно да направиш резервации.

— Знаеш ли, имам един самолет. Пътува се доста удобно. На борда има четки за зъби и всичко друго необходимо. Можем да стигнем там до сутринта.

— О! — неуверено възкликна Лали.

— Е, какво мислиш? Навита ли си?

— Можеш да се обзаложиш, че съм — отвърна тя.

ЕПИЛОГ

ИДЕАЛЕН ДЕН ЗА СВАТБА

— Всъщност, очаквах нещо много по-разточително — отбеляза Джесика. — По-близо до *коронация*. С рояци бели гълъби, пуснати във въздуха, и позлатени дивани.

— Не може да се каже, че е спартанско — отвърна Джейни. — Присъстват най-малко петстотин души.

— Обожавам всички тези свещи, плаващи на повърхността на басейните — вметна Кейтлин, която седеше между двете им. Веднага след това се отдръпна назад, когато Джесика завъртя глава и почти я улучи в окото с периферията на излязлата си от някоя картина от времето на крал Едуард шапка. Прекрасна слама, автоматично забеляза Кейтлин. Щеше да я продаде в e-Bay за секунди.

Джесика се огледа през морето сватбени гости, запълнили подплатените столове, поставени под мек покрив от бледорозови рози. Всеки, който беше нещо в града, беше поканен — *le tout*^[1] Сан Карлино, както би казала Лали — както и множество знаменитости от всички краища на света. Джесика разпозна един ресторантьор от Лондон, който имаше собствено реалити шоу, съвсем леко кривогледа актриса, която имаше сериозна пазарна стойност през деветдесетте и голям играч от Уол стрийг, който наскоро беше спряган като замесен в удушаването на любовника си.

Беше чудесен ден в края на май. Единствените следи, останали от дъждовете, които буквално накиснаха щата през последните три месеца, бяха изобилие от нови листа по магнолиите и пищни цветове по дивите растения в каньоните, сякаш нарисувани като малки точкици от четката на някой френски художник.

— Просто е идеален ден за сватба — заключи Джесика, — без значение дачи пищна или скромна.

Кейтлин кимна.

— Чух, че Лали и Дейвид са решили да дарят всичките си пари.

— Можете ли да си представите Лали Чандлър без пари? — изкикоти се Джейни. — Би било като папата без Ватикана.

— Струва ми се, че е трудно човек да се раздели с милиард долара — размишляваше Джесика. — Най-вероятно те осигуряват толкова бързо още печалба, че никога не можеш да се отървеш от всичките си пари.

Не съм съвсем убедена, помисли си Кейтлин. Всичко, което трябва да направи човек, е да напише чек на името на индивида, мястото или нещото, което иска да направи богато, и да попълва нули, докато цифрата не стигне един милиард.

Макар че, естествено, тя самата никога не беше имала такива неприятности — парите да се трупат по-бързо, отколкото може да ги изхарчи. Продажбата на онзи Фицджералд беше изкарала кредитната ѝ карта от дълбините на дълговете и сега дори имаше известни спестявания; на работа заплатата ѝ малко се повиши благодарение на факта, че Лали беше осиновила Центъра, този път наистина. Но парите все още щяха да останат сериозен проблем. Постоянно изникваха нови разходи. Тази сватба, например. Като по чудо беше намерила роклята в магазина за втора употреба на „Пайъниърс дотърс“ — *Прада*, и то почти необличана! — но ѝ се наложи да направи някои скъпи преправки по нея. Освен това стоеше и въпросът с подаръка: Лали и Дейвид бяха поискали дарения за Световна помощ вместо подаръци, но колко очакваха да даде? Дали петдесет долара щяха да бъдат достатъчни, като се вземе предвид положението ѝ? Или сто? Какъвто и чек да напишеше, винаги щеше да изглежда мизерен в сравнение с това, което по-голямата част от тълпата тук щеше да изкиха. Тя се размърда, обмисляйки проблема, и кръстоса крака. Шифонът в цвят на ириси на роклята *Прада* се опъна по бедрата ѝ.

— Знаеш ли, мисля, че Лали имаше точно същата рокля — каза Джейни с недвусмислено подсмиване. — Май преди около два сезона.

Кейтлин почувства как се изчервява от ужас. Възможно ли беше да носи дреха, която Лали е изхвърлила? Дали някой друг щеше да забележи?

Беше спасена от отговора от шепота, който се вдигна откъм задните седалки.

— Мисля, че започват! — възкликна Джесика.

Малкият оркестър (подбран измежду най-добрите музиканти от филхармонията на Сан Франциско) премина от Шуберт към величествена барокова павана^[2] — Рамо, случайно знаеше Джесика, защото Томи беше направлявал избора на Лали за музиката. Тя стана заедно с останалите гости и обърна поглед към тесния проход, разделящ седалките на две.

Първо се появи малко нежно момиченце. Имаше виолетки и маргаритки, закичени в косата си, и хвърляше пред себе си пълни шепи с розови листенца.

— Това е внучката на Лали — прошепна Джесика. — Казва се Киара. Името не е ли прекрасно?

— Много е сладка — каза Кейтлин.

— Лали — баба. Кой би си го помислил? — изкиска се Джейни.

Разбира се, досега всички в Сан Карлино трябваше да са чули историята: как Лали Чандлър открила, че е баба на тригодишно момиченце, изоставено като във викторианската епоха, и как Лали се намесила, за да го спаси. Някои казваха, че младоженците планират да осиновят Киара; други твърдяха, че дъщерята на Лали, Сиена, няма да го позволи, което подхранило отдавнашната вражда помежду им. А трети пък бяха на мнение, че и трите — майка, дъщеря и внучка — ще живеят в имението Клементе като едно голямо щастливо семейство.

Малкото момиченце беше последвано от Ноа Клементе. Той вървеше бързо, малко вдървен в официалния си костюм, и носеше възглавничката с пръстените на върха на пръстите си, сякаш е гореща.

Момчето, което ми коства милиард долара, помисли си Кейтлин мрачно. Макар че, ако трябваше да е честна пред себе си, между нея и Дейвид никога нямаше да се получи. Всичките тези добри дела, речите и церемониите и така нататък и така нататък, щяха в края на краищата да я докарат до лудост. Пък и сериозно, как се очакваше да ѝ пука за решаването на световните проблеми като не успяваше да се справи дори с тези на собствения си син?

Ейдън... Някъде по света трябваше да има сценарий, който да го направи щастлив. Ако само можеше да му намери нов баща, някой, който беше любвеобилен, разумно богат и нормален, беше сигурна, че Ейдън щеше да разцъфти. Очите бързо се плъзнаха по тълпата гости, докато тя се чудеше дали има такъв персонаж измежду тях.

Непосредствено по петите на Ноа измаршируваха орляк шаферки, седем на брой, облечени в бледозелено, под ръка с равен брой шафери. Джесика не познаваше никого, освен Джулиет Шапиро, с гола от химиотерапията глава под шаферската шапка.

Джейни кисело наблюдаваше процесията. След всичките ѝ усилия да помогне на Лали да стигне до където беше в момента — влачеща задника си към олтара, за да стане *сеньора Милиардера* — най-малкото нещо, което можеше да получи в замяна, беше да я поканят да бъде част от церемонията. Фактът, че Джейни беше подправила шоколадовия мус на Лали с четворна доза изключително силно разслабително — ами, наистина, Лали си го заслужаваше. Пък и всичко беше приключило възможно най-добре, така че защо да не можеха сега просто да му се посмеят?

Като стана въпрос, Джейни наистина имаше желание да се засмее: беше открила мил и любезен терапевт в Таузънд Оукс, който беше възхитително либерален по отношение на рецептите и двата ксанакса, които беше изпила преди да заеме мястото си, започваха да действат с пълна сила.

— Ето я Сиена — прошепна Джесика. Дъщерята на Лали — момичето, което веднъж бе взела за любовница на Томи — кумуваше. Тъй като се появяваше много рядко, сега предизвика сериозен интерес у зрителите. Всички знаеха, че на Лали ѝ се беше наложило да подкупи момичето, за да дойде — според някои със смарагдова огърлица, а според други със седемцифрен чек.

Прелестна е, помисли си Джесика. Феерия от сребро и злато. Като оживял лунен лъч.

Лунният лъч неочаквано срещна погледа на Джесика и изкриви лице в изражение на безочливо отвращение. Джесика се стресна. Започна да се чуди дали може да си го е въобразила; погледна за втори път момичето, но Сиена вече беше отминала.

Оркестърът премина плавно от *Рамо* към *Сватбения марш* и се появи булката.

— Уау, изглежда невероятно! — възкликна Кейтлин.

Джесика беше съгласна. И то не по онзи зловец *немлад* начин отпреди — по лицето ѝ се беше разлял блясъкът на чистото щастие, който нямаше нищо общо с възрастта.

Водеше я Томи, който изглеждаше толкова романтично в тъмносивия си дневен костюм и кълбото от къдрици в сиво и черно. Той обърна глава, видя Джесика и се усмихна, и за няколко секунди нищо друго на този свят не я интересуваше.

— Кой е правил роклята? — прошепна Кейтлин на Джесика. — Вера Уонг ли?

— Баджли Мишка — изсъска Джейни. — От сатен в аристократично шампанско. Разбира се, няма как точно Лали да се облече в бяло. Искам да кажа, че с нейното минало най-много би й подходило алено.

Няколко реда по-назад Толър Керн, който не беше поканен лично, а кавалерстваше на Силия Рьодерер, гледаше как Лали крачи сигурно по пътеката с известно задоволство. Съревнованието между разведените беше страхотно забавление. С победа на черния кон — Лали; дори самият той нямаше да успее да го измисли така добре. Разбира се, сега му се налагаше да спечели благоразположението й колкото се може по-бързо и ефикасно. Не би трябвало да е трудно, реши той. С огромната промяна в живота си и толкова проблемната дъщеря, навъртаща се наоколо, Лали щеше да има нужда от няколко стари приятели и познати, за да остане здраво стъпила на земята.

Толър насочи поглед към предните седалки, където останалите бивши съпруги — Кейтлин, Джесика и Джейни — бяха седнали една до друга и гледаха булката с неосъзнато възхищение.

— След това останали три — прошепна сам на себе си и се засмя.

Оркестърът свиреше Менделсон, но единственото нещо, звучащо в ушите на Лали, докато вървеше по пътеката, облеганата на ръката на Томи Брамбърг, беше „Old Blue Eyes“^[3]. Приказката се беше сбъднала. Беше се случило точно на нея. След няколко секунди Лорейн Сипловски-Брамбърг-Грас-Уилман щеше да стане мисис Дейвид Алдерсон Клементе.

Толкова невероятно, че чак трудно за проумяване.

Истината беше — и това бе най-прекрасното, — че тя наистина обичаше този човек. Дълбоко и от сърце. Между нея и Дейвид имаше връзка, която (със сигурност) не беше усещала с никой от бившите си съпрузи и която ставаше все по-силна с всяка следваща седмица, която прекарваха заедно. Още повече че това нямаше нищо общо с богатството му. Дори да фалираше на следващата сутрин, тя пак щеше да е луда по него.

Макар че трябваше да признае, че благосъстоянието му не беше пречка. Скоро щеше да излезе съобщението, че Лали е назначена за изпълнителен директор на Фондация Клементе. Много се вълнуваше от новата си роля. Беше шансът ѝ да промени живота на много, много хора и да направи нещо смислено в своя. Лейди Ди беше една от героините ѝ и Лали си представяше как върви по нейните стъпки (е, ако може без булимията).

Може да се случи на теб...

Лали погледна напред към края на пътеката, където можеше да види Киара, която държеше кошничката си с листа от рози и се въртеше както само три и половина годишните могат. Сърцето на Лали се сви. От момента, в който за първи път видя момиченцето, тя се влюби до полуда в него. Ако всичко останало изчезнеше — ако Дейвид я изоставеше и всичките ѝ пари се изпаряха, — стига да можеше да прегръща понякога Киара, за нея всичко щеше да бъде наред. Слънчевата светлина изведнъж освети медната коса на малката. Ето това беше истинското злато, което се появяваше на края на дъгата. Лали се усмихна сама на себе си.

Само че слънцето топлеше много. Денят, който беше започнал като доста хладен, явно се превръщаше в пещ. Лали попи малко ручейче пот, капнало от кичур внимателно направена прическа.

Томи се вгледа в нея, въпросително повдигнал вежда. Беше толкова мило от негова страна да се съгласи да предаде булката. Арти — сладкият Арти — също нямаше да има нищо против, но тъкмо се възстановяваше от двустранна пластика на тазобедрени стави, ада премине по пътеката до инвалидна количка... ами, просто не се връзваше много със сбъдната приказка. Томи, с викторианския си вид на гладуващ поет, беше много по-подходящ ескорт.

Господи, колко беше горещо! Внезапно се почувства сякаш всеки момент ще се запали.

Вляво забеляза сред гостите Джейни Мартинес. Лали доста се чуди, преди да я покани, но след това реши да забрави миналото. Сега се зарадва, че го е направила — Джейни изглеждаше доста развълнувана от церемонията.

До Джейни седеше Кейтлин Лач. Напоследък я виждаше доста често, тъй като посещаваше курсове за доброволен съветник в Университетския кризисен център. Оказа се доста по-умна, отколкото Лали би предположила. С малко остри ръбове, но със сериозен потенциал.

Само че роклята, с която беше облечена, ѝ изглеждаше позната. Дали наистина беше онази шифонена Прада, която Лали беше пратила на „Пайъниърс дотърс“ преди няколко месеца?

Джесика Ди Сантини беше седнала до Кейтлин. Без съмнение очите ѝ виждаха само Томи. По неразбираеми причини Лали усети леко бодване на ревност. Затова собственически стисна ръката на Томи.

Странно, но явно на него жегата не му пречи, макар да е облечен с официалната тежка артилерия. Пък и на никой друг явно не му е дискомфортно. Всъщност няколко жени се увиваха по-плътно във връхните си дрехи.

Все пак, Лали направо изгаряше. Капчици пот бяха застанали на върха на миглите ѝ. Страхуваше се да мигне.

Сега вече беше само на няколко стъпки от сватбения олтар, където я чакаше Дейвид — нетърпелив и невероятно привлекателен. Докато приближаваше, Лали изведнъж разбра какво става.

Това беше първата ѝ гореща вълна!

Не можеше да бъде! Беше твърде млада. И почти по цял ден се тъпчеше с чайове и антиоксиданти.

Но не се сещаше за друго обяснение защо направо умира да свали булото от главата си и да избърше с него горещото си зачервено лице.

Не можеше да се случва! Такова нещо изобщо не беше част от приказката.

Тя се утеши, че Дейвид вече я беше виждал в най-лошата ѝ светлина — глуповата, вдетинена и, както беше подчертал Толър Керн, мъртвешки позеленяла — и въпреки това си беше паднал по нея. Пък и можеше да реши, че бузите ѝ горят от страст.

Някъде в далечината се чу свирката на минаващ влак. Смешно е как в Колина Линда винаги чуваш отнякъде влак. Като пристъпи пред олтара, Лали пусна ръката на своя бивш съпруг и се протегна да хване тази на бъдещия си. С размазана спирала на очите, тя беше готова да започне „и живели щастливо до края на дните си“.

[1] Le tout (фр.) — цялото. — Б.пр. ↑

[2] Павана — вид бавен танц. — Б.пр. ↑

[3] Old Blue Eyes — прозвище на Франк Синатра. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.